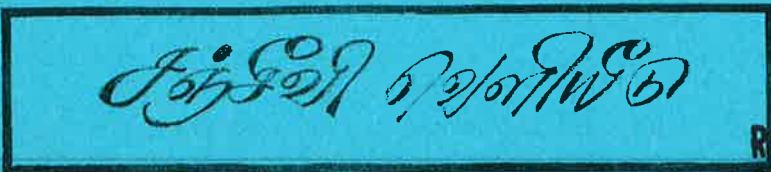

1993

புகலிடம் தேடி	2	இந்தியாவில் தலைதூக்கும் எமிடீஸ்	26
வெளிநாட்டவரே வெளியேறு	5	ஒரு தேசியப் போராட்டம்	33
பாரதிதாசனின் தமிழணர்வு	8	ரோஜா	34
சிவரமணி	11	சித்யஜித்ரே சல கீர்ஷிகர்.....	36
இன்றைய யாழ்ப்பாணக் கலைகள்	17	நிமிழ் சீனிமாவும் திஸங்கையில் அதன் ரிசல்யாக்கும்	42
உயனைப் பணங்கூட்டும் பிணாக்கைக் குளமும்	18	யுத்த சூழலில் புகலிட அகத்ச் சமீகமாக	46
நேரத்திற்கு நாம் அடிமைப் படக் கூடாது	19	சைவ சித்தாந்தமும் பின் அமைப்பியமும்	48
சர்வதேச போதைமருந்துக் கடத்தல்	21	நவீன ஆவியம்	50
		முஸ்லீம் மக்கள்	53

2

RAYA
 87 RUE DE COLOMBES
 92600 ASNIERES SUR -
 SEINE ; FRANCE

புகலிடம் தேடி.

தேவிகா

அகதிகள் என்ற பதம் இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலேயே அழுத்தமாயும், அடிக்கடியும் உச்சரிக்கப்படுவதாய் சரித்திரம் கூறுகிறது. அரசியல், மதரீதியாக அடக்கப்படுவோரும், சிறுபான்மை இனத்தைச் சேர்ந்தவர் என்ற காரணத்தால் நாட்டை விட்டுத் துரத்தியடிக்கப்படுவோரும் அல்லது இயற்கையழிவு, பொருளாதாரக்காரணங்களுக்காகத் தமது இருப்பிடத்தை, நாட்டைவிட்டு அகல வேண்டியவர்களும் அகதி என்ற நிலைக்கு ஆளாபவர்களாவார்.

வரலாற்றின்படி,

16ம் நூற்றாண்டில் பிரான்சில் அடக்குமுறைக்காளாகக் கப்பட்ட நூறாயிரக்கணக்கான புரட்டஸ்தாந்திய மக்கள் நாட்டை விட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டனர்.

தமது பிரதான உணவான உருளைக்கிழங்குச் செய்கை அடுத்தடுத்து பல வருடக்கணக்காக வீழ்ச்சியடைந்ததனால் கிட்டத்தட்ட 1 கோடி ஐரிஷ்மக்கள் படகுகள் மூலம் 1854-1860 க்கிடையிலான காலப்பகுதியில் நாட்டைவிட்டு நீங்கினர். 1947இல் பொஸ்டன் 37000 ஐரிஷ் மக்களைக் குடியேற்றவாசிகளாக ஏற்றது. அப்போது அதன் சனத்தொகை 115,000. அவ்வேளை அமெரிக்காவுக்கு குறுகிய காலத்தில் அதிக வேலையாட்கள் தேவைப்பட்டனர்.

கிழக்கு மேற்கு ஐரோப்பாவில் கடந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் வறுமை காரணமாகப் பலர் அகதிகளாகப் புறப்பட்டனர். எப்படியாவது பயணச்செலவைச் சமாளிக்க முடிந்தவர்கள் அமெரிக்கா சென்றனர். இதில் அதிகமானோர்

ஜேர்மன் மக்கள்,

ஒக்டோபர் புரட்சியின் பின் 1,5 மிலியன் ரஷ்யர்கள் அகதிகளாக ஐரோப்பாவுக்குள் வந்தனர்.

இந்தப்பட்டியல் சொல்லப்போனால் இன்னும் நீண்டு கொண்டே போகும்.

இவர்களில் அகதிகளாக நாட்டைவிட்டு வெளியேறும் பெண்களைக் கவனத்திற் கொள்வோம்.

ஆபிரிக்க, ஆசிய, லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளிலிருந்து அகதிகளாக வெளியேறியோரில் முக்காற்பங்கினர் பெண்களும், பிள்ளைகளும்.

அவர்கள் பெரும்பாலும் கிராமப்புறங்களிலிருந்து வந்தோர்.

உண்மையைச் சொல்லப்போனால் இப்பெண்கள் நாட்டை விட்டுத் தப்பியோடும் போதே வாழ்நாளில் முதன்முறையாகத் தன்னந்தனியாகப் பிரயாணஞ் செய்கிறார்கள். பெரிய குடும்பங்களுடன் பாதுகாப்பாக வாழ்ந்தே பழக்கப்பட்ட இப்பெண்களுக்கு இப்பயணம்,

ஆண்களுடன் ஒப்பிடமுடியாதளவு கஷ்டம் நினைந்ததாக அமைகிறது. இவர்கள் வழி நெடுகிலும் தம்மைப்பாதுகாப்பதுடன் மட்டுமல்லாமல் தமது சின்னஞ்சிறு பிள்ளைகளையும் கவனித்து அழைத்து வரவேண்டியுள்ளது.

இவ்வாறு தப்பியோடி வரும் வேளையில் பல ஆபத்தான பிரதேசங்களைத் தாண்டி வரவேண்டும். நீண்டகாலம் பிரயாணம் செய்யவேண்டும். தாம் அடைய விரும்பும் எல்லைக்கு வந்த சேரும்வரை மிகுந்த துன்பத்தடனும், பயத்துடனுமே பிரயாணம் செய்கிறார்கள். இவர்களுள் கர்ப்பிணிப் பெண்களும் அடங்குவர். இவர்கள் மேலதிகமாகச் சொல்லொணாத துயரத்தைத்தாங்கியே பயணம் செய்கின்றனர். மருத்துவக்கவனிப்பின்மை, குடிநீரின்மை, போதிய உணவின்மை போன்றவை வழிப்பயணத்தை இன்றும் கஷ்டமாக்குகின்றன. வழிகளில் உணவு தேடுதற்காய் அல்லது இயற்கை உபாதைகளுக்காய் ஒதுங்கும்போது பிள்ளைகளைத் தனியே விடவேண்டி வருவதால் தாயும் பிள்ளைகளும் பிரிய வேண்டிய

ஆபத்துக்களும் ஏற்படுவதுண்டு.

பாதுகாப்புத்தேடி வரும் நாட்டின் எல்லையை அடைவதற்கு இப்பெண்கள் அதிக விலை கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. வழியில்—வேறு ஆண்களாலும், புரட்சியாளர்களாலும், இராணுவத்தினாலும், எல்லைப்பாதுகாவலர்களாலும் பலவிததுன்பங்களுக்காளாவதுண்டு. உ+ம். வியட்நாமிய அகதிகள் படகு மூலம் தப்பி வரும்போது பெண்கள் கடற்கொள்ளையரால் பலவந்தப்படுத்தப்பட்டனர். எல்லையைத் தாண்டி இப்பெண்கள் பாதுகாப்புத் தேடும் நாட்டினுள் நுழைவதற்கான அனுமதிச்சீட்டாகப் பெரும்பாலும் பலாத்காரமே அமைகிறதென்றால் அது மிகையாகாது.

எல்லையையடுத்து அமைந்திருக்கும் முகாம்களில் அவர்களின் வாழ்க்கை தொடங்குகிறது. ஒவ்வொரு நாட்டின் அரசியல் நிலை, சட்டவரையறைகளைப் பொறுத்தே அடுத்த கட்டம் ஆரம்பிக்கிறது. அந்நாட்டின் மொழியைக் கற்கவோ, பழக்கவழக்கங்கள், கலாசாரம், மக்களின் மனப்போக்கு போன்றவற்றை அறிந்து கொள்ளவோ சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறது. உ+ம்: ஜேர்மனியில் அகதிமுகாம்கள் பெரும்பாலும் நகரின் ஒரு கோடியில் ஏனையோருடன் தொடர்பு கொள்ள முடியாதவாறு அமைக்கப்பட்டிருத்தல். அகதிகளாக வருவோர் கிரிதமாக ஜேர்மன் மொழிகற்கவோ, தொழிற்கல்வி பெறவோ வாய்ப்போ, வசதிகளோ தரப்படாமை, தாம் வகிக்கும் நகரத்தைவிட்டு அடுத்த நகரத்துக்கு செல்லத் தடை போன்றவை. இக்கட்டத்தில் பெண்கள் தாம் ஒரு அகதிப்பெண், அரசியல் தஞ்ச விண்ணப்பதாரி, சமூக உதவிப்பணம்பெறுபவர், அகதிமுகாம்வாசி என்ற வரையறைகளுக்குள்ளே அடக்கப்படுகிறார்கள். இதனால் பொருளாதார, இருப்பிட

வசதிகளுக்காக அந்நாட்டில் தங்கியிருக்க வேண்டி நேரிடுவதுடன் சுயகௌரவத்துடன் தமது காலில் நிழலும் தன்மையையும் தன்னம்பிக்கையையும் இழக்கிறார்கள். அந்நாட்டு அரசாங்கங்கள் இவர்களுக்கென எதுவித உந்துதல்

உதவிகளையும் கொடுக்காத பட்சத்தில், தொடர்ந்து பல வருடங்கள் வேலையின்மி, வருமானமின்மி அகதிமுகாம்களுக்குள் முடங்கிக்கிடக்க வேண்டியது உங்கள் வாழ்க்கை என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்துகிறது. உ+ம்: - பாகிஸ்தானிலுள்ள ஆப்கானிஸ்தானிய அகதிப்பெண்களின் வாழ்வு, பழமைவாதிகளான இஸ்லாமிய ஆட்சியாளர்களின் தீர்மானத்தின்படி முகாம்களுக்குள்ளேயே அடங்கிவிடுகிறது

முகாம்களில் வாழும் பெண்களின் பிள்ளைகளும் பெரும்பாலும் நல்ல கல்வி வாய்ப்புக்களை இழக்கிறார்கள். குழந்தைகள் இல்லாத, தனியான பெண்கள் பிள்ளைகள் உள்ளோரிலும் பார்க்க ஓரளவுக்கு முகாம்களைய விட்டு வெளியே சென்று தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்நகிறார்கள். தமது தாய்நாட்டில் எதாவது தொழிற்கல்வி கற்றுத்

தேறியிருந்தால், மொழியறிவு இருப்பின் வேலை தேடல் ஓரளவு இவர்களுக்கு இலகு. அல்லாவிடில் சட்டவிரோதமான வேலைகளும், விபச்சாரமும் செய்யும் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள்.

அநேகமாக நாட்டை விட்டுத் தப்பியோட முனையும்போது ஏனைய குடும்ப அங்கத்தவர்கள் சேர்ந்து பயணச் செலவுக்குப்பணம் சேர்த்துக் கொடுக்கிறார்கள். இப்பணம் முதலில் குடும்பத்திலுள்ள ஆண்மக்கள் வெளியேறவே பயன்படுத்தப்படுகிறது. சில குடும்பங்களில் பாதுகாப்புத் தேடி பெண்கள் நாட்டைவிட்டுச் செல்வதை ஆண் அங்கத்தவர் தடுத்தால் பெண்கள் நீண்டகாலம் தமக்கு அனுமதி வேண்டி

காத்திருக்க வேண்டிய குழந்தையிலுள்ளனர்.

ஆட்சியாளரின் அடக்குமுறை நிலவும் நாடுகளில் ஆட்சியாளருக்கு எதிரான கருத்துக்களைச் சொல்லவோ, எழுதுவோரின் தாய், மனைவி, மகள் போன்ற பெண்கள் பணயக்கைதிகளாகக் கொண்டு செல்லப்படுகின்றனர். இப்பெண்கள் பாலியல் வன்முறைக்குள்ளாக்கப்படல், பாலியல் உறுப்புக்கள் மீதான சித்திரவதை கட்டாய கருத்தடை அல்லது மின்னதிர்ச்சி கொடுக்கப்படல் குடும்ப ஆண் அங்கத்தவர் எதிரில் பலவந்தப்படுத்தப்படல் போன்ற நடவடிக்கைகளுக்கு ஆளக்கப்படுகிறார்கள். சுயவிருப்பின்மி பலாத்காரப்படுத்தப்பட்ட போதும், அப்பெண் மானமிழந்தவளாயும் குடும்பகௌரவத்தைப் பாதித்தவளாயும் கணிக்கப்பட்டு சமூகத்தில் நடைப்பிணமாக்கப்படுகிறாள். இவ்வாறு பல இன்னல்களுக்காளாகித் தஞ்சம் கோரி வரும் பெண்களின் பிரச்சினைகள் பிரச்சனைகளாகக் கணிக்கப்படுவதில்லை. இவர்கள் திருமணம் ஆகாத பெண்களாகவோ, விதவைகளாகவோ, கணவனைப் பிரிந்து முன் அல்லது பின்னாக வந்த சேர்ந்தவர்களாகவோ இருக்கலாம். தஞ்சம் கோரித் தனியாக விண்ணப்பம் செய்யும் வேளையில், அரசியல் அடக்குமுறைக்காளான பெண்கள் என்ற ரீதியில் அவர்களின் விண்ணப்பம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் சந்தர்ப்பம் ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளில் மிக அரிதாகவேயுள்ளது.

அகதிகளாகப் புகலிடம் தேடி இங்கு வந்து வாழும் பெண்களுடன் பேசியபோது அவர்கள் கூறுகிறார்கள்,

பெண் 1 :- "எனது கணவர் என்னை அடிப்பார், பிள்ளைகளையும் தான். அதிலும் பெண்பிள்ளைகளை. எனது தாய்நாட்டில் இருந்தபோதும் இது நடப்பதுண்டு. ஆனால் இங்கு வந்தபின் இன்னும் மோசமாய்ப் போய்விட்டது.

பெண் 2:- தாய்நாட்டில் இருக்கும்போது அன்புள்ளமும், இரக்கசபாவமும், கலைணர்ச்சியும் கொண்ட என்கணவர் மாறிப்போனார். அடிக்கடி எமக்குள் பிரச்சனைகள் வருவது சகஜமாகிப்போனது. அவரை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவர் தனது தாய்நாட்டை இழந்துவிட்டார். அங்கு பார்த்து வந்த நல்ல வேலையை இழந்து விட்டார். நல்ல நண்பர்களும் இல்லாமல் போய்விட்டனர். அவரிடமிருந்த நல்ல தன்மைகள் எல்லாமே போய்விட்டன. எனது மகனும் மனோவியல் பிரச்சனைகளுக்குள்ளாகியுள்ளான். தனிமை! ஆம். ஏனைய சிறுவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாட வெளியே அவன் செல்வதில்லை. அடிக்கடி இராணுவம், பொலிஸ் பற்றிக் கேட்டபடியிருப்பான். அவர்கள் தனது தந்தையைக் கொண்டுபோய் விடுவார்களோ என்ற பயம் அவனுக்கு.

ஆண்களுக்கு வேலை கிடைக்காத காரணங்களாலும், அகதி முகாம்களுக்குள் முடங்கிக்கிடக்க வேண்டிய காரணங்களாலும் தமது இயலாமையை மனைவி, பிள்ளைகளின் மேல் காட்டுகிறார்கள். குடும்பத்திற்கு உணவளிப்பவன் என்ற பாரம்பரியப் பாத்திரத்தை இழக்கநேரிடுவது அவர்களின் கௌரவப் பிரச்சனையாகிறது. செய்வதற்கு ஏதுமற்ற நிலையில் மனைவி, பிள்ளைகள் மீது எந்நேரமும் கண்காணிப்பு செய்து கொண்டு பிழைபிடிப்பதே குமியாய் இருந்து தண்டிக்கிறார்கள்.

ஏனெனில் புகலிடத்தில் ஒவ்வொரு ஆணும் பக்கத்து வீட்டுக்காரனிலும் பார்க்கத்தானே கலாசாரத்தைப் பேணுவதாகக் காட்டிக் கொள்ள விரும்புகிறான். இதன் விளைவு மனைவி, பெண்பிள்ளைகள் அடி, உதைபடுவதில் போய் முடிகிறது.

இவ்வாறு பல வித இன்னல்களுக்கிடையே புகலிடம்தேடி வாழும் பெண்கள் கல்வி கற்கும் சந்தர்ப்பத்தை எவ்விதத்திலேனும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும்.

அந்நாட்டின் மொழியைத் துரிதமாகக் கற்றுக் கொள்ளச் சரியான தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். மொழியறிவின்மையால் தான் பட்ட கஷ்டங்களைப் பற்றி ஒரு பெண் இவ்வாறு கூறுகிறார்:-

எனது தந்தை இனம் தெரியாதோரால் கடத்தப்பட்டார். தாயும் சகோதரியும் பாலியல் வன்முறைக்கு ஆளானார்கள். என்னையும் எனது சகோதரனையும் அவர்கள் தேடியபோதே இது நடந்தது. எனது நாட்டில் பஞ்சமும், பட்டினியும் மலிந்துள்ளது போலவே மனிதக்கொலைகளும் மலிந்துள்ளன. உயிரைக்காக்கவே பிள்ளைகளுடன் தப்பியோடி வந்தேன். ஆம்! அது மிகக் கீஷ்டமான அனுபவம் தான். என் வாழ்வின் மிகக் கடுமையான அனுபவம் அது. எப்போதும் மனதில் ஒரு திகில் இருந்துகொண்டே இருந்தது. மொழி தெரியாததால் பிள்ளைகளின் வீட்டுப்பாடத்தில் என்னால் உதவ முடியவில்லை. அது நான் மிக விரும்பிச் செய்த வேலை. கணக்குப்பாடம் கூட என்னால் சொல்லிக் கொடுக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் இங்கு கற்பிக்கும் முறை வித்தியாசமானது. நான் என்ன செய்தேன் தெரியுமா? மொழியைக் கற்றுக் கொண்டேன். அது ஒன்றும் இலகுவானது என்று நினைத்து விடாதீர்கள். ஆனால் அது ஒன்றை அவ்வேளை எனது பிரச்சனைக்கான தீர்வாக இருந்தது. எனவே மொழி படித்தேன். விரைவாகப் படித்தேன். இது பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கவும், புதிய சமூகத்தைப் புரிந்து கொள்ளவும் உதவியது. ஒரே நேரத்தில் புதியமொழி, புதிய கலாசாரத்தினைக் கற்க முடிந்தது. அதுவரை கண்ணாடிக் கூட்டுக்குள் வைக்கப்பட்டது போன்ற நிலையில் இருந்தேன். நான் என்ன சொல்ல வருகிறேன் என்பதை மம்மவர்கள் புரிந்து கொண்டார்கள். ஆனால் அவர்கள் சொல்வதை என்னால் என்னை புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

சிலவேளைகளில் சொற்களைப் புரிந்து கொண்டேன். அவற்றின் கருத்துப் புரியாமல், அது உண்மையில் கொடுமையானது. இந்தக் கண்ணாடிக் கூண்டில் இருந்து வெளியே வரத் தீர்மானித்தேன். கண்ணுக்குப் புலப்படாத அந்தச் சுவரை உடைத்தெறிந்தேன். ஆம்... அவர்களின் மொழியைக் கற்றுக்கொண்டேன்."

புகலிடச் சூழலில் அகதிப் பெண்கள் தமது காலில் நிழலும், தன்னம்பிக்கையை வளர்க்கவும், தமது குழந்தைகளுக்குப் போதிய கவனிப்புக் கொடுத்துவளர்க்கவும் அந்நாட்டின் மொழியைக் கற்பது அத்தியாவசியம் அத்துடன் நின்றுவிடாது தொழிற்கல்விக்கான சந்தர்ப்பங்களைப் பயன்படுத்துவது தங்கியுள்ள நாடுகளில் மட்டுமல்லாது தாய்நாடு திரும்பும் சூழல் ஏற்படும் உதவும். இதை மட்டும் இப்பெண்களின் பிரச்சனைக்கு முழுத்தீர்வாக அமைந்துவிடாது. ஏனெனில் புகலிடத்தில் பெண்கள் இருவிதத்தில் தண்டிக்கப்பட்டவர்களாகிறார்கள் ஒன்று அகதிப்பெண் என்ற விதத்தில் மம்மொன்று சமூகத்தில் பெண் என்ற பாரம்பரிய நிலை குறித்து எழும் கட்டுப்பாடுகளினால். இவ்விரண்டு நிலைகளுக்குமெதிராகப் போராடும் பொறுப்பு இவர்களின் தலையில் சுமத்தப்படுகிறது.

வெளிநாட்டில் வெளியேயுங்கள்!

"வெளிநாட்டில் இவங்கட கையாலே சாகிறதைவிட எங்கட சொந்த நாட்டில் போய் சாகலாம்" என்ற விரக்தியை விழுங்கிய வார்த்தைகளே இன்று மேற்கு ஜேர்மனியில் வாழும் பெரும்பாலான வெளிநாட்டு அகதிகளின் மனங்களிலிருந்து வருகின்றன.

பிறந்த தேசத்தில் வாழும் சுதந்திரம் மறுக்கப்பட்டமையினாலும், நாளுக்குநாள் மனித இழப்புகள் மலிந்துவிட்ட தேசங்களிலிருந்து தப்பி மேற்கைரோப்பிய நாடுகளில் ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட தஞ்சம் கோரிய அகதிகளின் 'பாதுகாப்பு' என்ற கனவு கலையத் தொடங்கியுள்ளது.

முற்றிலுமே அந்நியமான குழலில், காலநிலை மாற்றங்களையும் சகித்துக்கொண்டு, தமது உயிருக்கான உத்தரவாதம் இந்த ஐனநாயகம் பேசும் நாடுகளில் நிரந்தரமாக கிடைத்துவிட்டதென்று வாழ்ந்த மக்களுக்கு, வீதிகளில் நடக்கும் போதும் தாம் தாக்கப்படலாமென்ற அச்சத்துடனான வாழ்நிலைக்கு தள்ளப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

ஜேர்மனியில் தஞ்சம் கோரியுள்ள அகதிகள் அந்நாட்டில் தற்போது கிளர்ந்துள்ள புதிய நாலிகளினால் தாக்கப்பட்டும், அகதிமுகாம்கள் எரிக்கப்பட்டும், குண்டு வீச்சுக்குள்ளாக்கப்பட்டும் வருகின்றது.

"ஜேர்மானியர்களுக்கே ஜேர்மனி". "அந்நியனே வெளியேறு" எனும் கோஷங்களுக்கு கீழ் அனைத்து வெளிநாட்டவர்களும் எதிரியாகக் கணிக்கப்பட்டு அழித்தொழிப்பதே இவர்களது ஒரேயொரு தாரகமந்திரம்.

தினமும் ஏதோவொரு மூலையில் அந்நியர் என்ற ஒரே காரணத்திற்காக அகதிகள் தாக்குதல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டியுள்ளது.

இவர்களது மனிதநேயமற்ற தாக்குதல்கள் குழந்தைகள், வளர்ந்தவர்கள் என்ற பாராபட்சமின்றியே தொடர்கின்றது.

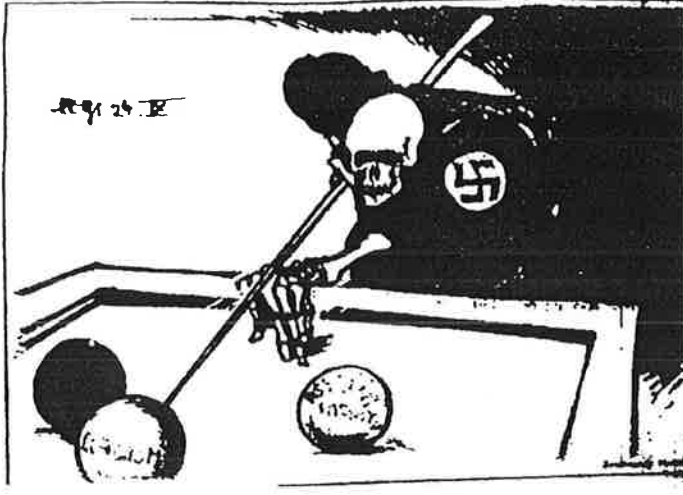
ஜனவரி 1991லிருந்து ஒக்டோபர் 9

வரையிலான கால இடைவெளியில் அதிகாரப்பூர்வமாக பதிவு செய்யப்பட்ட 177 எரிப்புகள் நடாத்தப்பட்டுள்ளன. செப்டெம்பர் மாதத்தில் மட்டும் 200 தடவைக்கு மேல் அரசியல் தஞ்சம் கோரியுள்ளவர்களும், அவர்களது வதிவிடங்களும் தாக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இத்தகைய தாக்குதல்களுக்கு எதிராக பொலிஸார் காட்டும் சிரத்தை குறைவாகவேயுள்ளது.

பல நாட்டு அகதிகள் ஒன்றாக இணைந்து வாழும் அகதிமுகாம்கள் எந்தவித பிரத்தியோக பாதுகாப்பும் செய்யப்படாத நிலையில், பல அகதிமுகாம்களின் கதவுகள் ஏற்கனவே உடைக்கப்பட்டிருப்பதினால், எந்நேரமும் எவரும் வந்து தாக்கிச் செல்லக்கூடிய அபாயகரமான குழலியே அவை அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

உதாரணமாக செப்டெம்பர் மாத நடுப்பகுதியில் கிழக்கு ஜேர்மனியிலுள்ள ஹோயேர்ல் வேர்டாவி லுள்ள 250 வெளிநாட்டவர்களைக்கொண்ட விடுதியொன்று புதிய நாலிகளினால் 2 நாட்களாக தொடர்ந்து கற்களாலும், எரி குண்டு களாலும் தாக்கப்பட்டபோது, அப்பகுதியிலுள்ள பொதுமக்களும் மௌனமாக இருந்ததன் மூலமாகவோ அல்லது வெளிப்படையாக இனவாதிகளின் குறிக்கோளான "நோயேர்ல் வேர்டாவி லுள்ள சகல வெளிநாட்டவர்களையும் வெளியேற்றி, அதனை வெளிநாட்டவர்களற்ற பிரதேசமாக்கவேண்டும்" என்பதற்கு ஆதரவு தெரிவிப்பதன் மூலமும் தங்கள் ஒத்துழைப்பை வழங்கினார்கள். இச்சம்பவத்தில் பொலிஸ் தலையிடவில்லை. இச்சம்பவம் தொடர்பாக அந்நகர மேயர் பேசுகையில் அப்பகுதியில் 9பொலிஸ்காரர்கள் மட்டுமே இருப்பதினால் அம்மக்களை தம்மால் பாதுகாக்க முடியாதென தெரிவித்துள்ளார். அத்தாக்குதலை நடாத்தியவர்களில் ஒருவர்

தொலைக்காட்சிக்கு அளித்த பேட்டியில், தமது நடவடிக்கைகள் தவறென தாம் ஒருபோதும் உணரவில்லையென்றும், கிழக்குஜேர்மனியில் ஒரு அகதியும் இல்லாதொழிக்கும்வரையும் தமது நடவடிக்கைகளை தொடரப்போவதாகவும் கூறியதுள்ளதோடு, அகதிகள் எந்தப்பகுதிக்குச் சென்றாலும் தாங்கள் அவர்களை நிம்மதியாகவிருக்கப் போவதில்லையெனவும் தெரிவித்துள்ளார்.

ஜேர்மனியில் பரவலாக இடம்பெறும் இனவாதத் தாக்குதல்கள், 1980 களில் உருவான பல நாளிக்குழுக்களினாலேயே நடாத்தப்படுகின்றன. இவர்களால் இதுவரைகாலமும் ஆங்காங்கே சிறிய தாக்குதல்கள் நடாத்தப்பட்டன. கிழக்கு-மேற்கு ஜேர்மன் இணைவிற்குப்பின் ஜேர்மன் அரசியல் குழலில் இடம்பெற்ற மாற்றங்களினால் தங்களுடைய நடவடிக்கைகளை தொடருவதற்கான தகுந்த சந்தர்ப்பம் தற்போது கிடைத்துள்ளதாகக் கருதுகிறார்கள்.

சில காலமாகவே ஆளுங்கட்சியினராலும், எதிர்கட்சியினராலும் விவாதிக்கப்பட்டுவரும் ஜேர்மன் அரசியல் யாப்பிலிருந்து அரசியல் தஞ்சம் வழங்குதலுக்கான 16வது சாரத்தை அகற்றுதல் மற்றும் ஒன்றிணைந்த ஜேர்மனியின் வெளிநாட்டவர்கள் ஜேர்மனியில் உட்புகுவதை தடுப்பதற்காக எல்லைகள் முடப்படவேண்டுமென்ற முயற்சிகளும், "அரசியல் தஞ்சப்பிரச்சனையானது, ஜேர்மனிக்கு வாழ்க்கையைத் தீர்மானிக்கும் கேள்வியாகும்." . " வெளிநாட்டவரின் வருகையினால் எமது சமூகம்

பல்லின கலாசாரங்களைக் கொண்ட தாவதில்லாமல், பலவித குற்றவியலாக்கப்பட்டதாகவே உருவாகும். எமது ஜேர்மன் கலாசாரமானது ஒட்டுண்ணிகளாலும், திருடர்களாலும் அழிக்கப்படுகின்றது.", நாம் எம்மை வவுச்சர் அகதிகளிலிருந்து பாதுகாக்கவேண்டும் " போன்ற அரசியல்வாதிகளின் இனவாதத்தை வளர்க்கும் பேச்சுகளும் இவர்களின் இவ்வினவாத எழுச்சிக்கு தூயிடும் காரணிகளாகின்றன.

ஐக்கிய ஜேர்மனிக்கு பின்பு, ஜேர்மன் பொருளாதாரத்தில் ஏற்பட்ட வீழ்ச்சியினால் பொதுமக்கள் கூடிய வரி செலுத்தவேண்டிய நிலையேற்பட்டமையினால் மக்களிடமிருந்து உண்மையான காரணங்களை மறைத்து, இவையாவற்றிற்கும் காரணம் வெளிநாட்டவரும், அகதிகளுமே என அரசாங்கத்தினாலும், ஏனைய வலதுசாரி சக்திகளினாலும் திசைதிருப்பப்பட்டு பிரச்சாரம் செய்யப்படுவதால், மக்களின் கோபம் அப்பாவி அகதிகளின் மீது திரும்புகிறது.

தம்மை இனவாதத்தின் எதிரானவர்கள் எனும் கருதும் ஜேர்மன் தொழிலாளவர்க்கம், தொழிற்சங்கவாதிகளும், பெரும்பாலான மக்களும், தற்போது ஜேர்மனியில் 5 மில்லியன் அகதிகள் உள்ளனர். எமது கப்பல் நிறைந்துவிட்டது, ஆகவே எல்லைகளை மூடிவிட்டு, ஏற்கவே இங்கு வசிப்பவர்களை ஒன்றிணைக்கவேண்டுமென்றும், கிறிஸ்தவ ஜனநாயகக்கட்சியினர், ஜேர்மன் அரசியல் யாப்பிலிருந்து தஞ்சம் வழங்கும் சாரத்தை நீக்கி, தற்போது ஜேர்மனில் அமுலிலிருக்கும் ஜேர்மன் சட்டத்தை விடவும் கடுமையான ஜேர்மனிய ஆளுமையை உருவாக்க வேண்டுமென்றும், சமூகஜனநாயகவாதிகள் வெளிநாட்டவரை அரசியல் தஞ்சிகளாக அங்கிகரிக்கும் நடைமுறையை துரிதப்படுத்துவதற்காக நிர்வாக மட்டத்தில் இயங்க விரும்புகின்றதுடன், பசுமைக்கட்சியினர் ஏனைய கட்சிகளைப் போலவே அரசியல் தஞ்சம் கோருவோருக்கும், பொருளாதார அகதிகளுக்குமிடையிலான வித்தியாசத்தை திரும்பவும் கூறுவதோடு, அரசியல் அகதிகளுக்கு நிபந்தனையற்ற உரிமை

வழங்கப்படவேண்டுமென்பதோடு, பொருளாதார அகதிகளுக்கு வரையறுக்கப்பட்ட உரிமைகள் வழங்கப்படவேண்டுமென்று கோரிக்கை விடுத்துள்ளனர்.

வெளிநாட்டவர்களை இத்தாக்குதல்களுக்கு அரசு மட்டத்திலுள்ளவர்கள் காரணமாகயிருந்தாலும், இந்நடவடிக்கைகளின் வளர்ச்சிப் போக்கினால் தமக்கு ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகளை எண்ணி அச்சம் கொள்ளவும் செய்கிறார்கள்.

ஜேர்மனியில் கட்டிடத் தொழில், நகர சுகத்திகரிப்பு, பாதையமைத்தல் போன்ற துறைகளில் அதிகமான வெளிநாட்டவர்களே கடமையாற்றுவதால், இத்தொடர்ச்சியான தாக்குதல்களில் வெளிநாட்டவர்கள் வெளியேறுவது முதலாளித்துவத்தினரால் விரும்பத்தக்க விடயமல்ல.

"நாம் எப்படி வாழ்வது வீடில்லாமல்? எமக்கு வீடு கட்டக்கூடிய மனிதர் தேவை". பாதையில்லாமல் நாம் எப்படி நடப்பது? " போன்ற வாசகங்களுடன் படங்களைக் கொண்ட சுவரொட்டிகள் வீடமைப்புத் திணைக்களத்தினராலும், சாலையமைப்புத் திணைக்களத்தினராலும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. அத்துடன் " வெளிநாட்டவர் எதிர்ப்பு எம்மிடம் இல்லை" யென தொலைக்காட்சியிலும் பிரச்சாரம் செய்யப்படுகின்றது.

இத்தாக்குதல்கள் மேலும் உக்கிரமடைவதற்கான அறிகுறிகளே பெரும்பாலும் தென்படுவதால், இங்கு வசிக்கும் வெளிநாட்டவர்களின் எதிர்காலம் கேள்விக்குறியாகவேயிருக்கின்றது. "இங்கு அப்படியொன்றும் நடக்காது." என எம்மை சமாதானப்படுத்தி எமது நிலையை மறுப்போமானால் ரோமாபுரி எரியும் போது பீடில் வாசித்த நீரோ மண்ணைக்கொகிவிடுவோம்.

- வேணு

சொர்க்கத்திலல்ல.

அவர்கள் வசதி படைத்தவர்களாக இருந்தார்கள்
நான் வசதிகள் அற்றவனாக இருந்தேன்
அவர்கள் படித்தவர்களாக இருந்தார்கள்
நான் படிப்பறிவற்றவனாக இருந்தேன்
உழைப்பால் உயரலாம் என்றார்கள்
உழைப்புக்கான கூலியையே
என்னால் பெற முடியவில்லை
சில சமயங்களில்
உழைப்பதற்கே சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை
இவையெல்லாம் ஏன்? எப்படி?
என்று கேட்டேன்
எல்லாம் எப்போ, எங்கோ
தீர்மானிக்கப்பட்டதாக சொன்னார்கள்
பின்புதான் உணர்ந்தேன்
தீர்மானிக்கப்பட்டது சொர்க்கத்திலல்ல,
அவர்களின் வர்க்கத்தினால்தான் என்று.

முகிலன்

பாரதிதாசனின் பாரதிதாசனுக்கு நூற்றாண்டு விழாக் காண்பதில் யாரும் ஒரு குறையும் வைத்ததாகத் தெரியவில்லை. அரசி லிருந்து, குமரி அனந்தன் வரை எல்லோரும் விழாக் கொண்டாடித் தீர்த்துவிட்டார்கள். இப்படி இவர்கள் எல்லோரும் விழாக் கொண்டாடும் படி பாரதிதாசனும் வசதியாக இறந்து போய்விட்டார்.

பாரதிதாசனை இவ்வாறு எல்லோரும் பாராட்டுவதற்கு அவரிடம் பொதுவான கூறுகள் இருக்கலாம். ஆனால் அவை பாரதிதாசனின் முழுமை அல்ல. சான்றாக 'ஒன்று தெய்வம் என்போம்' என்று எழுதியதால் அவர் இறைநம்பிக்கை கொண்டவர் என்றோ, காஷ்மீரத்தையும் கன்னியாகுமரியையும் இணைத்துப் பாடியதால், இன்று நிலவும் இந்தியாவின் அரசு முறையை ஏற்றுக் கொண்டவர் என்றோ கூற முடியாது. ஏனெனில் பாரதிதாசனின் பாடல்களின் ஒட்டுமொத்தமான தொனி இவற்றில் இல்லை.

ஒரு காவியத்தில் நூலிழைபோல் ஓடும் கருத்தைப் பாவிகம் என்பார்கள். கம்பராமாயணத்தில் 'அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும்' என்ற கருத்து நூலிழைபோல் ஓடுகின்றது. ஆயினும் காவியத்தை நடத்திச் செல்லும் போக்கில் மேற்கண்ட கருத்துக்களுக்கு மாறான கருத்துக்களைக் கொண்ட பாத்திரங்களையும் அவர் படைத்து நடமாடவிடுகிறார். இவற்றால் கம்பனுக்கு அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும் என்ற கருத்துக்கும் மாறான கருத்துக்கள் உண்டு என்று நிறுவ முடியாது. அது கம்பரின் தொனிக்கு மாறானது ஆகும்.

பாரதிதாசன் எந்தச் சூழ்நிலைகளில் இறை நம்பிக்கை, இந்திய ஒருமைப்பாடு போன்றவற்றை வலியுறுத்தினார் என்பதை ஆராயாது, அவரை இறை நம்பிக்கை கொண்டவ

பாரதிதாசனின்

தமிழுணர்வு

இன்குலாப்

நன்றி: தளம்

ராகவும், இந்திய ஒருமைப்பாட்டில் நம்பிக்கை கொண்டவராகவும் நிறுவவும், ஒருசிலர் முயல்கின்றனர். இந்தப்பிசறுகளில் பாரதிதாசன் இல்லை; அவருடைய முழுமையான தொனி இவற்றில் இல்லை.

பாரதிதாசன் என்ற கவிஞரிடம் மேலோங்கி நிற்கும் கருத்துக்கள் யாவை என்பதைவரையறுத்துக் கொள்வது அவசியம்; இவ்வாறு வரையறுப்பது எளிதானதும் கூட. பாரதிதாசனிடம் மேலோங்கி நிற்கும் சிந்தனைகளைப் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்திக் கொள்ளலாம்.

1. தமிழுணர்வு
2. பகுத்தறிவு
3. பொதுமை நோக்கு
4. பெண்ணுரிமை

பாரதிதாசன் எவற்றைப் பாடினாலும் இந்த நான்கு சிந்தனைகளையும் விட்டுக்

கொடுத்தவரில்லை எனலாம். இந்த நான்கு சிந்தனை நிலைகளில், தமிழுணர்வு என்ற ஒன்றை மட்டுமே இந்தக் கட்டுரை ஆராய முனைகின்றது.

மொழியுணர்வு: தாய்மொழியானது கருத்துக்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள உதவும் வெறும் கருவி என்ற சிந்தனை சில மொழிவாணரிடம் இருந்து வருகிறது. இந்தச் சிந்தனையைப் பெருவாரியான பொதுவுடமைத் தலைவர்களும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். வலியுறுத்தியும் வருகின்றனர்.

எந்த ஒரு கருவியும் மனிதனை விட்டுப் பிரித்து வைத்துப் புழங்கக் கூடியதாகவே இருக்கின்றது. கருவிகளைக் கையின் நீட்சி என்று ஹெகல் கூறினார். ஆயினும் அது உடலுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒன்றாகவே இருந்து வருகின்றது. எந்த ஒரு கருவியும் உணர்வில் பெருத்த மாறுதலை விளைவிக்கக் கூடியதாக இல்லை. ஒரு கவிஞனுக்குத் தானும் பேனாவும் உணர்வு தருபவை அல்ல. அவனது அனுபவத் தாக்கமே உணர்வு தருகின்றது.

மொழியைப் பொறுத்த மட்டிலும் அது மனிதனது இயல்பாக இருக்கின்றது. பழகிய தாய் மொழி அவனாலும் ஒரு கருவியைப் போலக் கழற்றி வைக்கப்படக் கூடியதல்ல. தாய்மொழிச் சூழலை விட்டு விலகிச் சென்றவர்கள் இதற்கு விதிவிலக்குகளாகத் தோன்றக் கூடும். ஆயினும் அவர்களுக்கு விலகிய சூழலில் எந்த மொழி கருத்துக்களைப் பரிமாற வாய்க் கப் பெறுகிறதோ அந்த மொழி அவ்வாறு எடுத்துப் புழங்குவதாக, ஒரு கருவியாக இருக்காது. அது அவரது கருத்துப் பரிமாற்றத்திற்கான இயல்பானதாகவே மாறிவிடும். மேலும் இத்தகைய விதிவிலக்குகளும், ஒரு மொழி பேசும் பெரும் பான்மையினரை ஆராயப் பயன்படாது போகலாம்.

தாய்மொழி என்பது ஒரு மனிதனின் இயல்பு என்று சொல்லும் பொழுது அது கருத்துப் பரிமாற்றத்துக்கான இயல்பு மட்டுமன்று; கருத்து வளர்ச்சிக்கான இயல்பும் ஆகும். கருத்து என்பது உணர்வு, அனுபவம் ஆகியவற்றின் விளைவு. உணர்வும் அனுபவமும் உடல், புறவுலகத்தோடு கொள்ளக்கூடிய தொடர்பால் மட்டுமே வாய்க்கப் பெறுபவை. அவை ஐம்புலன்களின் கூட்டுத் தொகை. இவற்றால் மொழி என்பது ஒரு கருவியைப் போலப் புறத்தே நின்று செயல்படாது, அது புலன்களாலும், அனுபவத்தாலும் செயற்படக்கூடியதாக அமைகின்றது. இதனால் எந்த ஒரு கருவியையும் போலல்லாது அது உணர்வில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. மனிதனது ஆறாவது புலனாக மொழியைத்தான் நிறுத்தத் தோன்றுகின்றது. ஏழாவது புலனாகத்தான் பகுத்தறிவை நிறுத்தத் தோன்றுகின்றது.

ஒரு கருவி எனக்கு உணர்வுகளைத் தோற்றுவித்தல் மிகக் குறைந்த பங்கே ஆற்றுகின்றது. ஆனால் ஒரு சொல் எனக்கு மிகப் பெரிய உணர்வுக்கிளர்ச்சியை ஊட்டுகின்றது. என்னை நீங்கள் அறிய வேண்டியதில்லை; என்மீது ஒரு கல் லெடுத்து வீச வேண்டியதில்லை. மாறாக ஒரு சொல்லை நீங்கள் என்மீது வீசுங்கள். உங்களைக் கொன்று தீர்க்க நான் ஆயத்தமாகி விடுவேன். வேறொரு சொல்லை எனக்குச் சொல்லுங்கள்; உங்களை நான் ஆர்த்த முயற்சி முன்வருவேன். கருவிக்கு இத்தகைய உணர்வுக்கிளர்ச்சிகளை ஏற்படுத்துவதெல்லாம் சாத்தியமா?

இந்தக் காரணங்களால் மொழி என்பது ஒரு தேசிய இனத்தின் உணர்வு பூர்வமான அடையாளமாக இருந்து வருகின்றது. ஒரு மொழியை மற்றொரு மொழியின் மீது திணிப்பது வெறும் பொருளாதார நலன்களை மட்டும் கருதிச் செயற்படக்கூடியது மட்டுமன்று. இத்திணிப்பு முயற்சி

யில் பண்பாட்டு மேலாதிக்க உணர்வும் மேலோங்கியுள்ளது. பாரதிதாசனின் தமிழுணர்வை இந்தப் பின்புலத்தில் வைத்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

தமிழரிமைப் போர் என்பது பாரதிதாசனிடமிருந்து தொடங்கவில்லை. அது பக்தி இயக்கக் காலகட்டத்திலேயே தொடங்கிவிட்டது. சமண, பௌத்த சமயங்களுக்கு எதிரான பக்தி இயக்கத்தின் அடிப்படைக் கூறுகளில் தமிழுணர்வும் ஒன்றாக இருந்து வந்தது. 'அதூஉஞ் சாலு நற்றமிழ் முமுதறிதல்' என்று மோசிகீரனாரின் புறப்பாட்டில் தெறித்த தமிழ்ப் பொறி ஊதி வளர்க்கப்பட்டது பக்தி இயக்கக் காலகட்டத்தில்தான். அதன் பிறகு அது தமிழ்வாணர் நெஞ்சில் அணையாமல் கனன்று கொண்டிருந்தது. அந்த அளவுக்கு வேற்று மொழித் தாக்குதல்களும் தமிழ்மொழி மீது நீடித்துக் கொண்டிருந்தன; இருக்கின்றன.

இந்த நூற்றாண்டில் அந்தக் கனலின் பெரு நெருப்பாக முண்டது பாரதிதாசனின் தமிழுணர்வுப் பாடல்கள் எனலாம். பாரதிதாசன் ஒரு பகுத்தறிவுப் பாவலர்; ஆயினும் தமிழ்மீது பாரதிதாசன் கொண்ட பற்று, கடவுள்மீது பக்தர்கள் கொண்ட பற்றைக் காட்டிலும் தீவிரமானது. ஆழ்வார்கள் கண்ணனைப் பல நிலைகளில் வைத்துப் பாடியதைக் காட்டிலும் கூடுதலாகப் பாரதிதாசன் தமிழைப் பாடி இருக்கின்றார். பக்தி இயக்கக் காலகட்டத்தில் நாயன்மார்களும், ஆழ்வார்களும் சிவனையும், கண்ணனையும் தங்கள் போராட்டத்திற்கான இறுதி இலக்குகளாக முன்னிறுத்தினார்கள். பாரதிதாசனுக்குத் தமிழும், தமது போராட்டத்திற்கான இறுதி இலக்காக இருந்தது. தமிழ் உணர்வு என்பது அவரது பகுத்தறிவு வாதத்தையும் மிஞ்சி நின்றது.

தமிழ் மொழியை அமிழ் துடன் ஒப்பிடுவது என்பது தமிழ் இலக்கிய மரபு. 'இருந்த மிழே உன்னால் இருந்தேன் இமையோர் விருந்தமிழ்தம் என்றாலும் வேண்டேன்' என்று தமிழ் விடு தூதும், 'தெள்ளற்ற

தமிழ் அமுதின் சுவை கண்டார் இங்கு அமரர் சிறப்புக் கண்டார்' என்று பாரதியும் பாடியது இந்த இலக்கிய மரபு பற்றித்தான். 'அமுதம்' என்பதற்குப் பகுத்தறிவு வாதத்தால் விளக்கம் சொல்ல முடியாது. ஆயினும் பகுத்தறிவு பாவலரான பாரதிதாசனும் இந்தத் தொன்மைக் குறியீட்டை ஏற்றுக் கொள்கின்றார். 'தமிழுக்கும் அமுதென்று பேர் - அந்தத் தமிழ் இன்பத் தமிழ் எங்கள் உயிருக்கு நேர்' என்றும், 'இனிமைத் தமிழ் மொழி எமது-எமக்கு இன்பந்தரும்படி வாய்த்த நல் அமுது' என்றும் பாடுகின்றார். தமிழ் என்ற உணர்வுக்கு பாரதிதாசன் ஆட்படும் பொழுது அவர், பகுத்தறிவை அளவு கோலாகக் கொள்ளவில்லை. இதற்குக் காரணம் என்ன?

அடிமைத்தனத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளாத விடு

தலை உணர்வே பாரதிதாசனை இவ்வாறெல்லாம் பாட வைத்தது. நிலமானியத்துக்கும் முதலாளியத்துக்கும் அடிபணியாத அவரது புரட்சி மனப் பான்மை பிற மொழி ஆதிக்கத்துக்கும் அடிபணியவில்லை. தமிழ் மொழியின் மீது சுமத்தப்படும் வட மொழி, இந்தி, ஆங்கிலம் முதலிய அனைத்துத் தளைகளையும் நொறுக்க முற்படுகின்றார். விடுதலை உணர்வை முழுமையாக வளர்த்துக் கொண்டவன் எந்தத் தளைகளையும் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டான். இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி, இந்தியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (மார்க்சிஸ்ட்) போன்ற கட்சிகளின் தலைமை பாரதிதாசனின் இந்தப் பண்பாட்டுப் புரட்சி உணர்வைப் புரிந்து கொள்ளத் தவறின. அதனால் பாரதியைப் பாராட்டிய அளவுக்குப் பாரதிதாசனைப் பாராட்டவில்லை. பாரதி தொடக்கத்தில் கொண்ட விடுதலையுணர்வுடன் 40-களுக்குப் பிறகும் வாழ்ந்திருப்பாரேயானால், பாரதிதாசனின் மொழியுணர்வோடுதான் அவரும் தமிழைப் பாடியிருப்பார்.

தமிழுணர்வு, திராவிட உணர்வு, தமிழ் தேசிய இனத்தின் விடுதலை ஆகியவற்றை மேற்கண்ட கட்சிகள் குறுகிய

மனப்பான்மையின் வெளிப்பாடுகளாகக் கருதின; கருதுகின்றன. இந்தக் கட்சிகள் உயர்த்திப் பிடிக்கும் இந்திய ஒருமைப்பாட்டுக்கு எந்த ஒரு வரலாற்று அடிப்படையும் இல்லை என்பதை இவை ஒப்புக் கொள்ளவில்லை.

மார்க்சிய-லெனினியத்தை உட்களவில் மட்டுமே உச்சரிக்கும் இக் கட்சிகள், தேசிய இனத்தின் உரிமைகளுக்கு இம் மூலவர்கள் வழங்கிய வளமான கருத்துக்களை இருட்டடிப்பும் செய்கின்றன.

ஒரு வாதத்துக்காக, மார்க்சம், லெனினும் தேசிய இனங்களின் விடுதலை குறித்து ஏதும் சொல்லவில்லையென்றாலும், இது பற்றி ஆராயவேண்டியது பொதுவுடைமையாளர்களின் கடமையாகும். ஏனெனில் இன்றைய கட்டத்தில் இந்திய துணைக்கண்டத்தில் எந்தவொரு முற்போக்கு இயக்கத்தாலும் புறக்கணிக்கப்பட முடியாத ஒரு பிரச்சனையாக தேசிய இனப் பிரச்சனை வளர்ந்துள்ளது. இந்தப் பிரச்சினையின் நியாயத்தை உணர்ந்து இது தொடர்பான கருத்துக்களையும், போராட்டங்களையும் வளர்த்தெடுத்துச் செல்வதுதான் இந்திய அளவில் மார்க்சியத்தைச் செழுமைப்படுத்துவதற்கான முயற்சியாக அமையும்.

ஒன்றுபட்ட பொதுவுடைமைக் கட்சியாக இருந்த போது இப்பிரச்சனை இக் கட்சியினரது நிகழ்ச்சி நிரலில் இருந்தது. அதன் பிறகு ஆர். எஸ். எஸ்ஸின் அகண்ட பாரத வெறிக்கு இவர்கள் பையப் பைய ஆளாகி விட்டார்கள். தேசிய இனப்பிரச்சினையில் மட்டுமல்ல, மேல்சாதிய ஆதிக்கத்தின் அடிப்படையாக விளங்கும் பார்ப்பனியத்தை எதிர்ப்பதிலும் இவர்கள் வலதுகளின் வலதுகளாகத் திரிந்து போய்க் கிடக்கின்றார்கள்.

அனைத்துலகப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒற்றுமையை முன்மொழிந்த மார்க்சம், லெனினும் தேசிய இனம் விடுதலைக்காகப் போராடும் பொழுது அதைப் புறக்கணிக்கவில்லை; அந்த நியாயத்தை எதிர்க்கவில்லை. அதற்காக வரிந்து கட்டிக் கொண்டு

வாதாடியும் இருக்கின்றார்கள்.

இங்கிலாந்திலிருந்து அயர்லாந்து பிரிந்து செல்வதை இறுதியில் மார்க்ச ஒப்புக்கொண்டார். அயர்லாந்தை இங்கிலாந்து அடிமைப்படுத்தியதை, இங்கிலாந்து புரிந்த அருவறுக்கத்தக்க குற்றங்களுக்கெல்லாம் தலையாய குற்றமாக உணர்ந்தார். ரஷ்யப் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் ஒற்றுமையையும் வெற்றியையும் முன்னிறுத்திய லெனின், தேசிய இனங்களின் தன்னாட்சி உரிமை (சுயநிர்ணய உரிமை) யை ஏற்றுக் கொண்டார்.

தன்னாட்சி உரிமை என்பதற்கு லெனின் தரும் விளக்கத்தை ஒவ்வொரு மார்க்சிய வாதியும் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

பாரதிதாசனும் அவர் சார்ந்திருந்த திராவிட இயக்கமும் தனி நாடு கோரியதை

பிரிவினை என்கிறார்கள். இதே இயக்கம் திராவிட நாடு என்ற கோரிக்கையிலிருந்து வளர்ந்து தமிழ் நாடு என்ற உண்மை நிலையை வந்தடைந்தது. பாரதிதாசனிடமும் இந்த வளர்ச்சிப் போக்கைக் காண முடியும். ஆயினும் இந்தக் கோரிக்கையை இவ்வியக்கத்தினர் பிரிவினைக் கோரிக்கையாகக் கருதவில்லை. விடுதலைக் கோரிக்கையாகவே கருதினர். ஏனெனில் இன்று ஒன்றுபட்ட நாடு என்று நிறுத்தப்படும் இந்த நிலப்பரப்பு, ஆங்கிலேயர் வருகைக்கு முன்பு ஒரே தேசிய இனம் என்ற அடிப்படையில் ஒன்றுபட்டு இருந்ததில்லை. ஆங்கிலேயரால் துப்பாக்கி முனையில் இந்த இணைப்பு ஏற்படாமல் இருந்திருக்குமேயானால், இப்பகுதி ஐரோப்பா இன்று இருப்பது போல பல நாடுகளாகத்தான் உருவாகியிருக்கும். ஆங்கிலேயரின் சுரண்டல் வசதிக்காக வன்முறையின் அடிப்படையில் ஏற்பட்ட இந்த இணைப்பு இன்று பார்ப்பனிய, பனியாக்களின் சுரண்டல் வசதிக்காக வன்முறையின் மூலமாக நீடித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

விடுதலையை நேசிக்கும் எவனும் இந்தச் சுரண்டல்

அமைப்புக்கு ஒப்புதல் தெரிவிக்க முடியாது. முன்னரே விளக்கியதுபோல பாரதிதாசன் சமுதாய, பொருளாதார அடிமைத்தனங்களை எதிர்த்தார். அந்த வகையில் மொழி அடிமைத்தனத்தையும் எதிர்க்கிறார்.

அவருடைய தமிழ் உணர்வை தமிழ் தேசிய இனத்தின் விடுதலை உணர்விலிருந்து பிரித்துப் பார்க்க முடியாது. தேசிய இனத்தின் விடுதலைக்காகவே அவர் மொழி உணர்வை உரக்கப் பாடுகிறார். நாமக்கல் இராமலிங்கம் பிள்ளை, தேசிக விநாயகம் பிள்ளை, பிற்காலக் கண்ணதாசன் போன்றோர் தமிழுணர்வை உயர்த்திப் பாடியிருக்கின்றனர். ஆயினும் அது

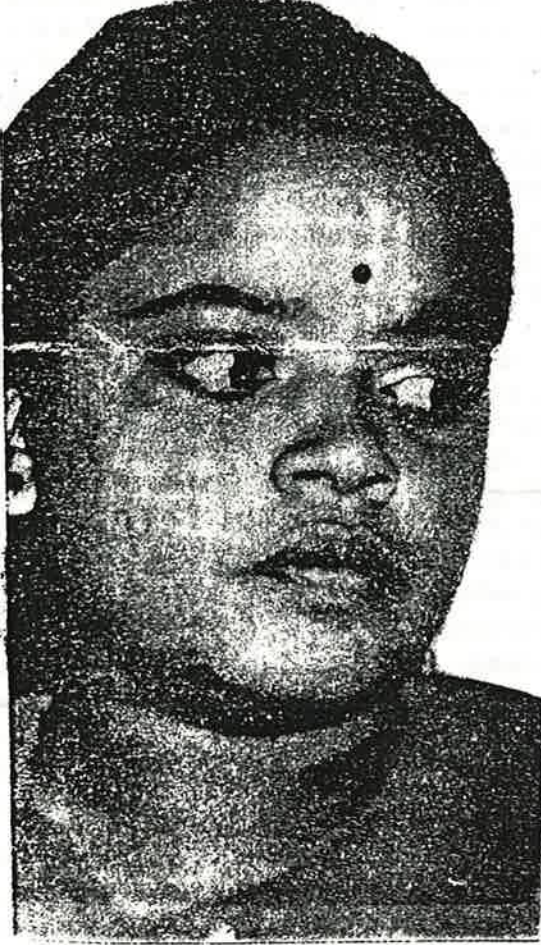
தமிழ்தேசிய இனத்தின் விடுதலையோடு ஒன்றியதன்று, தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் விடுதலையைப் புறக்கணித்து விட்டு, தமிழ் உணர்வை இசைப்பது என்பது போலித்தனமானது. ஏனெனில் இன்று அடிமைப்பட்டிருக்கும் தேசிய இனங்களில் தமிழ் தேசிய இனமும் ஒன்று. இன்று அடிமைப்படுத்தப்படும் மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று. தமிழை ஒப்புக்குப் பாராட்டுவது அதன் உண்மையான விடுதலைக்கு வழிவகுக்காது. தேசிய இனத்தின் அடிமைத்தனத்தைக் கருத்திற்கொள்ளாது, அதன் மொழியை மட்டும் பாராட்டுவது உண்மையான பாராட்டும் ஆகாது. அம்மொழி பேசும் மக்களின் ஆதரவைப் பொய்மையின் அடிப்படையில் பெறுவதற்கான முயற்சியே ஆகும்.

இந்த வகையில் பாரதிதாசனின் தமிழுணர்வு என்பது மொழி விடுதலையின் உணர்வு ஆகும். இன்னும் ஆழ்ந்து நோக்கினால் தமிழ்த் தேசிய இனத்தின் விடுதலைக்கான உணர்வு ஆகும். அவருடைய கவிதைகளில் மானுடத்தின் முழு விடுதலைக்கான உணர்வுகள் அனைத்தும் உண்டு. அதில் முதன்மையாக நிற்பது தமிழ் தேசிய இனத்தின் விடுதலை உணர்வே. அது இக்காலத்தில் கட்டாயம் என்பதை தெற்கிலிருந்து எழும் புலக மண்டலம் உறுதி செய்கிறது. ■

சிவரமணி

23வயதில் தற்கொலை செய்துகொண்ட ஒரு இளம்பெண்ணின் வாழ்க்கை, கவிதை பற்றிய சிறு குறிப்பு

- சித்திரலேகா -

சொர்க்கமும் நாகமும்
இல்லாதொழிக்கப்பட்ட பரப்பில்
ஆழம் காணப்படாத சேற்றில்
எனது கால்கள் புதைகின்றன.

ஒவ்வொருத்தனும்
தனக்குரிய சவப்பெட்டியைச் சுமந்தபடியே
தனது ஒவ்வொரு வேளை
உணவையும் உண்கிறான்.

தேவதூதனுக்கும் போதிப்பவனுக்கும்
தீர்க்கதரிசிகளுக்கும் உரிய
இடமும் காலமும் போதனையும் கூட
இல்லாதொழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

கூனல் விழுந்த எம்
பொழுதுகளை
நிமிர்த்தத் தக்க
மகிழ்ச்சி எதுவும்
எவரிடமும் இல்லை.

எல்லாவற்றையும்
சகஜமாக்கிக் கொள்ளும்
அளாதாரண முயற்சியில்
தூங்கிக்கொண்டும் இறந்துகொண்டும்
இருப்பவர்க்கிடையே

நான்
எனது நம்பிக்கைகளுடன்
தோற்றுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

எனது பரம்பரையும் நானும்

எல்லாவற்றையும் தேடிக்கொண்டிருக்கும்
இந்த இருட்டில்
எதுவுமே இல்லை என்பது நிச்சயமாகின்றது.

எனக்குப் பின்னால்
எல்லாப் பரம்பரைகளும்
கூந்துகொண்டிருந்த வெளியில்
நானும் விடப்பட்டுள்ளேன்.

1991ம் ஆண்டு மே மாதம் 19ம் திகதி,
தனது இருபத்தி மூன்றாவது வயதில்,
யாழ்ப்பாணத்தில், தனது வீட்டில்
தன்னைத்தானே கொலை
செய்துகொண்ட சிவரமணி, தனது
தற்கொலைக்குச் சில நிமிடங்களுக்கு
முன்னர் எரித்த கவிதைகள் போக
மிஞ்சியிருப்பவற்றுள் இந்தக் கவிதையும்
ஒன்று.

சிவரமணியின் கவிதைகளில் தற்போது
உடனடியாக எமக்குக் கிடைக்கக்
கூடியதாக உள்ளவை இருபத்துமூன்று
கவிதைகள் ஆகும். 1985ஆம்
ஆண்டிலிருந்து 1989 இறுதிவரை அவர்
எழுதியவற்றில் சில இவையாகும்.
90, 91ஆம் ஆண்டுகளில் அவர்
எழுதியவை எதுவும் இன்னும்
கிடைக்கவில்லை. தனது

தற்கொலைக்குச் முன்னர் எரித்தவற்றுள் அவையாவும் அடங்கினவா என்பதும் இன்னும் நிச்சயமாகவில்லை.

இன்று எழுதியிருக்கும் இந்த 23 கவிதைகளில் பத்துக் கவிதைகள் மாத்திரமே இதுவரை பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளன.

1986ஆம் ஆண்டு பெண்கள் ஆய்வு வட்டம் யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிட்ட சொல்லாத சேதிகள் எனும் ஒரு கவிதைத் தொகுப்பில் மூன்று கவிதைகள் பிரசுரமாகின. 1990, 91ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்கையிலும் வெளிநாடுகளிலும் பிரசுரமாகும் சஞ்சிகைகள், சிறுபத்திரிகைகள் ஆகியவற்றில் மீதி ஏழும் வெளியாகின.

இந்த இருபத்துமூன்று கவிதைகளில் பெரும்பாலானவை 85 - 86 காலப் பகுதியில், அவரது 17வது வயதில் எழுதியவையாகும்.

என்னும் சிவரமணி அடிக்கடி எழுதிவந்தார் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. சிவரமணியை அறிமுகமான கடந்த ஆறு வருடங்களில் கடைசி இரண்டரை வருடப் பகுதியில் அவர் என்னுடன் மிக நெருக்கமாகப் பழகினார். வெறும் மாணவி - ஆசிரியை உறவாக அது இருக்கவில்லை. மிகுந்த நட்புரிமை கொண்ட, மனம் திறந்த உறவாக அது இருந்தது. எம்மிடையே இருந்த வயது, தலைமுறை வேறுபாட்டைக் கடந்த நெருக்கமாக அது இருந்தது. இந்தக் காலப் பகுதியில் ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் தான் எழுதிய கவிதைகள்,

சிறுகதைகள் பற்றிப் பல உரையாடல்களின் போது குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

"வாசிக்கத் தாருங்கள்" என்று கேட்டபோதெல்லாம்,

"இன்னும் கொஞ்சம் திருத்தவேண்டும், திருத்திவிட்டு நீங்களும் ஆறுதலாக இருக்கும்போது தருகிறேன்" என்று கூறுவார்.

யாழ்ப்பாணத்துப் போர்க்கால வாழ்வின் அவலங்களிலும் அவசரங்களிலும் தோய்ந்துபோயிருந்த பொழுதுகளில் விடாமல் கேட்டு வற்புறுத்தி வாங்கிப் படிக்கும் மனோநிலையும் எனக்கு வாய்த்திருக்கவில்லை.

இப்போது உள்ளவை இந்தக் கவிதைகள்.

பெரும்பாலான அவரது கையெழுத்தில்: அவர் தந்து வைத்தவை;

பார்க்கும்போது அவரது தெற்றுப்பல்... சிரிப்பு கண்முன் தெரிவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

சிவரமணி கல்விகற்ற யாழ் வேம்படி மகளிர் பாடசாலையின் பழைய சஞ்சிகைகளிற் தேடினால் அவரது வேறு படைப்புகள் கிடைக்கக்கூடும். அவரது குடும்பத்தார், நெருங்கிய நண்பர்கள் ஆகியோரிடம் மேலும் சில இருக்கக்கூடும். தாயாரிடம் கேட்டபோது, பாதி எழுதிய, முடிக்கப்படாத பந்திபோலச் சில உள்ளன என்றார்.

சிவரமணி யாழ்ப்பாணம் ஆனைப்பந்தியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியிலும் பின்னர் வேம்படி மகளிர் கல்லூரியிலும் கற்றவர். 1987ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பல்கலைக்கழகத்தில் கலைப்பிரிவுக்கு அனுமதி பெற்ற அவர், அரசுநிலையல், ஆங்கிலம், மொழியியல் ஆகிய பாடங்களைக் கற்றார். பொதுக்கலைமாணி இறுதிப் பரீட்சைக்குத் தோற்றமுன்னரே அவரது வாழ்வு முடிந்தது.

மத்தியதரவர்க்கக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த சிவரமணியின் பெற்றோர் இருவருமே ஆசிரியர்கள். தந்தையார் சிவநேசன் அரசியல், இலக்கிய ஈடுபாடு கொண்டவர். குறிப்பாக இடதுசாரி அரசியல் சார்பும், அது தொடர்பான முற்போக்கு இலக்கியங்கள் பால் ஆர்வமும் கொண்டவர். சிவரமணியின் அரசியல், கலை இலக்கிய ஈடுபாட்டுக்கு இதுவும் ஒரு உந்துதலாக அமைந்தது.

சிவரமணி இலக்கிய ஆக்கத்தில் மாத்திரமல்ல, ஓவியம், இசை முதலிய கலைகளிலும் ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். கோட்டுச் சித்திரங்கள், வர்ண ஓவியங்கள் சில வரைந்திருந்தார். ஆனால் தனக்கு மிக நெருங்கியவர்கள் தவிர வேறு எவருக்கும் இதனை அவர் வெளிப்படுத்தவில்லை. வீணையும் கற்றுவந்தார். சிறுசிறுகலை, கைப்பணிப் பொருட்கள் சேகரிப்பதில் அவருக்கு மிகுந்த ஆர்வம் இருந்தது.

சிவரமணி எழுத ஆரம்பித்த காலம் மிக முக்கியமானதாகும். குறிப்பாகவே, கடந்த பத்தாண்டுகள் இலங்கைவாழ் தமிழர் வாழ்வு பல்வேறு நெருக்கடிகளையும், முரண்பாடுகளையும், கருத்துகளையும், அனுபவங்களையும் சந்தித்த காலமாகும். தேசியவாத அரசியலின் முற்போக்கானதும், பிற்போக்கானதுமான கருத்தோட்டங்கள் கலந்து நிகழ்ந்த இக்காலப் பகுதி தமிழர் வாழ்வுக்கும் அதன் பிரச்சனைகளுக்கும் அலாதிமான ஒரு

தன்மையை அளித்தன. இந்தப் பின்னணியில் பல்வேறு கலாசார, சமூக இயக்கங்கள் நிகழ்ந்தன.

குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்தில் பெண்களுக்கிடையே புதிய உற்சாகமும் விழிப்புமே ஏற்பட்டதை எண்பதாம் ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் இருந்தே அவதானிக்கலாம். இந்த உற்சாகம் வெவ்வேறு பெண்கள் அமைப்புகளின் தோற்றத்திலும், அவர்களது அரசியல் ஈடுபாட்டிலும், கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகளிலும் வெளிப்பட்டது.

இக்காலகட்டத்தில் தமிழ்த் தேசிய இயக்கத்தின்பால் மாணவர்களும் இளைஞர்களும் அதிகளவாக ஈர்க்கப்பட்ட தொடங்கியபோது, கணிசமான பெண்களும் இதில் இடம்பெற்றனர். தேசியக் குழுக்களது அங்கத்தவர்களாகவும் ஆதரவாளர்களாகவும் இவர்கள் செயற்பட்டனர். தேசியவாதக் குழுக்களும் தமது பெண்கள் அணிகளை அமைக்கத் தொடங்கின. ஈழப் பெண்கள் விடுதலை முன்னணி, தமிழ்ப் பெண்கள் விடுதலைக் கழகம், சுதந்திரப் பறவைகள் என இவை அமைந்தன. ஆயுதப் பயிற்சி பெறுவதிலும் இராணுவ நடவடிக்கைகளிலும் பெண்களும் பங்குகொண்டனர்.

இவை தவிர அரசியற் குழுக்களைச் சாராத சுயாதீனமான சில பெண்கள் குழுக்களும் இக்காலகட்டத்தில் செயற்பட்டன. அன்னையர் முன்னணி, (1984 - '87) யாழ்ப்பல்கலைக்கழக பெண்கள் முற்போக்குச் சங்கம் (1980 - '82), பெண்கள் ஆய்வு வட்டம், மாதர் மறுமலர்ச்சிப் பேரணி, தீவக மாதர் அணி, பூரணி பெண்கள் நிலையம்

யாழ்ப்பல்கலைக்கழகப் பெண்கள் சங்கப் ஆகியன முக்கியமானவையாகும் (இவற்றில் பெண்கள் ஆய்வு வட்டம் பூரணி, யாழ்ப்பல்கலைக்கழகப் பெண்கள் சங்கம் ஆகியவற்றில் சிவரமணி இணைந்திருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்)

பெண்கள் சஞ்சிகைகள் பல இக்காலத்தில் வெளிவந்தன. பெண்விடுதலை, தாகம், தோழி. விளக்கு, செந்தழல், சுதந்திரப் பறவைகள், நங்கை ஆகிய இவற்றில் பெண்களது ஆக்கங்கள் - கவிதையிலிருந்து கட்டுரை வரை இடம்பெற்றன. இவைதவிர சொல்லாத சேதிகள் எனும் பெண்களின் கவிதைத் தொகுதி ஒன்றும் வெளியானது. வாசிப்பதிலும் எழுதுவதிலும் ஒரு புத்தார்வமும், உற்சாகமும்

வெளிப்பட்டது. கொழும்பிலிருந்து வெளிவந்த பெண்ணின் குரல் சஞ்சிகையின் அதிகளவான பிரதிகள் யாழ்ப்பாணப் பெண்களிடையே விற்பனையானது இதற்கு ஒரு உதாரணமாகும்.

இக்காலகட்டத்தில் புதிதாகப் பல இளம்பெண்கள் கலை இலக்கியப் பரப்பில் காலடி வைத்தனர். ஊர்வசி, செல்வி, அவ்வை, மைத்திரேயி, மைதிலி அருளையா, சங்கரி, ராதா, ரங்கா, நளாயினி கணபதிப்பிள்ளை, ஊரெழு தர்வினி, வசந்தி அம்மன்கிளி, மகுறா மஜீட் எனப் பலர் எழுதத் தொடங்கினர். இவர்களில் முக்கியமாகச் சிறந்த கவிஞர்களாக வளரக்கூடிய தீர்மானமான அடையாளங்களை வெளிக்காட்டியவர்கள் சிவரமணியும் ஊர்வசியும் ஆவர்.

இலக்கியத்தில் மாத்திரமன்றி பெண்கள் அதிகம் கைவைக்காத, அல்லது ஈடுபாடு கொள்வர் என எதிர்பார்க்கப்படாத நவீன ஓவியத் துறையிலும் சிலர் பிரவேசித்தனர். 1986ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பல்கலைக்கழக கலாசாரக் குழு நடத்திய மூன்று இளம் பெண்களது ஓவியக் கண்காட்சி இதற்குச் சான்றானது.

பெண்களது இந்தக் கலை இலக்கிய வெளிப்பாடுகள் சமகாலத் தமிழ்க் கலை இலக்கியத்தில் ஒரு புதிய பரிமாணத்தைச் சேர்த்தன; அதன் பொருட்பரப்பை விசாலித்தன.

தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண்கள் நிலை, அவர்களது வெவ்வேறான பிரச்சனைகள், பெண் விடுதலை, பெண்நிலை வாதம் ஆகியன குறித்து எண்பதுகளின் ஆரம்பத்திலிருந்து பெண்களிடையேயும், இளைஞரிடையேயும் இடம்பெற்ற கருத்துப் பரிமாறல்கள், வாதப் பிரதிவாதங்கள் பெண்களது கலை இலக்கிய முயற்சிகளிலும் பிரதிபலித்தன. பெண்விடுதலை, பெண்நிலைவாதம் தொடர்பான கருத்துப் பரிமாறல்களுக்குத் தமிழ்த் தேசியவாதப் பின்னணி ஒரு ஏற்புடைமையை அளித்திருந்தது.

பெண்களது ஆக்கங்களும் மாத்திரமல்லாது பொதுவாகவே இக்காலத்தில் நிகழ்ந்த கலை இலக்கிய நிகழ்ச்சிகள் பலவற்றின் மையப் பொருட்களில் 'பெண்கள் பிரச்சனை'யும் ஒன்றாக இருந்தது. குறிப்பாக இக்காலகட்டத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் நிகழ்ந்த பிரபலமான பல நாடகங்கள் பெண்கள் பற்றிப் பேசின. மண்கமந்த

மேனியர், தியாகத் திருமணம், சரிபாதி, மாதொருபாகன், தாயுமாய் நாயுமானார், சக்தி பிறக்குது ஆகியவை இவற்றுள் முக்கியமானவையாகும்.

இத்தகையதோர் பின்னணியில்தான் சிவரமணியும் எழுத ஆரம்பித்திருந்தார்.

மேற்கூறியவை மாத்திரமல்ல; சமூக அமைப்பு, கலாசாரம் பற்றிய வினாக்களும் தர்க்கங்களும் இளைஞர் மத்தியில் இடம்பெற்றிருந்தன. பெண்களது விழிப்புணர்வு, பெண்விடுதலைக் கருத்துகள் ஆகியவை காரணமாகத் தவிர்க்க முடியாதபடி, வாழ்வின் சகல அம்சங்கள் பற்றியும் மபரிசீலனை, கருத்துப் பரிமாறல்கள் ஆகியவை சிறியளவிலாவது காணப்பட்டன. திருமணம், குடும்பம், ஆண் பெண் உறவு, காதல், கற்பு முதலியன பற்றிப் பல வினாக்கள் எழுந்தன. இவற்றுடன் இலக்கியம், கலையாக்கம், அரசியல், கட்சி, தலைமையும் தொண்டர்களும் போன்றவை பற்றிய கருத்துத் தேடல்களும் இடம்பெற்றன.

மொத்தத்தில் இக்காலத்தில் திறந்த மனதுடன் தம்மைச் சுற்றி நிகழ்பவற்றை அவதானிக்கும் உணர் திறன் மிக்க இளைந்தலைமுறையினருக்கு அவர்களது புத்தியை விசாலிக்கக்கூடிய, உலகப் பார்வையை ஆழமாக்கவல்ல பல்வேறு சந்தர்ப்பங்கள் இருந்தன.

இக்காலத்தில்தான் சிவரமணி வளர்ந்துகொண்டிருந்தார்; எழுதத் தொடங்கியிருந்தார்.

1985ஆம் ஆண்டிலிருந்து, பெண்கள் ஆய்வு வட்டத்தின் அங்கத்தவராக இளைந்த சிவரமணி பல கலந்துரையாடல்கள், கருத்தரங்குகளில் மிக ஆர்வத்துடன் பங்குபற்றினார். கவிதாநிகழ்வு போன்ற கலை நிகழ்ச்சிகளிலும் ஈடுபட்டார். கலந்துரையாடல்களின் போது அவர் வெளிப்படுத்திய உற்சாகத்தையும், கூர்மையான உணர் திறனையும் தன்னைச் சுற்றியுள்ள விடயங்கள் பற்றிய காத் திரமான விமர்சனத்தினையும் கண்டு வியப்புற்றிருக்கிறேன். மிக இளம் வயதிலேயே உலக நடப்புகளை அறிந்து புரிந்து கொள்ள விரும்புகிற ஆர்வத்தையும், அவரது பல்புற வாசிப்பு நாட்டத்தையும் கண்டு மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் அடைந்திருக்கிறேன். தமிழ்ப் பெண்களிடையே வளர்கின்ற விழிப்புணர்வினதும், விடுதலை ஆர்வத்தினதும், தந்துணிவினதும் ஒரு

தனியாள் அடையாளமாக அவர் தென்பட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் 'எந்தியகம்' உள்வளத் துணை நிலையத்திலும் (Counselling Centre) அவர் பயிற்சி பெற்றார். இந்தப் பயிற்சியின் மூலம் போர்நிலையால் உளரீதியாகப் பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்கள், பெண்கள் மத்தியில் பணியாற்றுவதற்குத் தன்னைத் தயார்படுத்தலாம் எனவும் அவர் கருதினார்.

சிவரமணிக்கு தென்னிலங்கையில் இயங்கிய சில பெண்கள் அமைப்புகள், மாணவர் அமைப்புகளுடனும் தொடர்பிருந்தது. இத்தகைய தொடர்புகளும் அவரது பார்வை வினாவிடும்படி, பரந்த நோக்கிற்கும் துணை செய்தன. பிலிப்பைன்ஸ், இந்தியா போன்ற நாடுகளில் கருத்தரங்குகளிற்கு கலந்து கொண்டிருக்கிறார். அங்கெல்லாம் தமது தயக்கமற்ற, நேர்மையான உரையாடல்களால் பயனுள்ள பல சிந்தனைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளார். இக்கருத்தரங்குகளில் அவருடன் கலந்துகொண்டோர் இதனைக் கூறியுள்ளனர்.

எனினும் இத்தகைய பொதுநல நாட்டமும், செயலாக்கமும், தந்துணிவு, சுதந்திர விகசிப்புக் கொண்ட

இளம்பெண்களை எமது சமூகம் எவ்வாறு நோக்குகிறது? இத்தகைய பெண்களைப் பொறுத்துக் கொள்ளும் அளவு அதன் கருத்துநிலை அமைந்துள்ளதா? எத்தகைய

தடைகளை அவர்கள் வழியில் அது ஏற்படுத்துகிறது? என்பன முக்கியமான வினாக்களாகும். இதுபற்றிய சமூக, கருத்துநிலை ஆராய்ச்சி விரிவாக்கத்துக்கு இது இடமன்று. ஆனால் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் வாழ்ந்து பெற்ற அனுபவத்தைக் கொண்டு ஒன்று மட்டும் கூறவிரும்புகிறேன். சுதந்திர எண்ணமும், ஊக்கமும் கொண்டவர்கள், குறிப்பாகப் பெண்கள் தமது மூச்சுத் திணறுவது போல உணரும் ஒரு பாலைவனச் சூழலே சமூகத்தின் பல தளங்களிலும் முதன்மையாக்க காணப்படுகிறது. இனையிடையே தளிர்ப்பு முயலும் புதிய சிந்தனைகள், முற்போக்கான ஆர்வங்கள், முயற்சிகள் பலத்த நெருக்கடிகளுக்கு

முகம்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. இது பொதுவான ஒரு விரக்திக்கும், செயலின்மைக்கும் வழிகோலக்கூடிய அபாயத்தை உள்ளடக்கியது. இதுகுறித்துச் சமூகத்தின் கல்விமான்கள், சமூக சீர்திருத்தவாதிகள், ஆசிரியர்கள்,

கலைஞர்கள், அரசியல்வாதிகள் யாவரும் அக்கறைப்படல் வேண்டும். சிவரமணியும் இத்தகைய நெருக்கடிகளுக்கு உக்கிரமாக ஆளானதை நான் அறிவேன். நியாயத்திற்காகவும், பெண்கள் உரிமைக்காகவும் அவர் கதைத்தபோதும், செயற்பட்டபோதும் கேலி செய்யப்பட்ட, துன்புறுத்தப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் சில 1989இல் நடைபெற்றன. ஆனால் சிவரமணி விட்டுக் கொடுக்க, சமரசம் செய்ய முயலவில்லை. திருமணம் செய்யுமாறு அவரை வற்புறுத்திய உறவினர்களுடனும் அடிக்கடி அவர் முரண்ட நேரிட்டது. நான் மேலே கூறியவாறு, தன்னுணர்வும், சுதந்திர ஆர்வமுள்ள பெண்களுக்கு எமது சமூகத்தில் வாழ்க்கை ஒரு நிரந்தமான போராட்டமே, தனது கருத்துக்களினதும் ஆர்வங்களினதும்

வாழ்வா சாவா என்ற போராட்டம். சிவரமணியும் போராடினார். தமது கருத்துக்களையும், ஆர்வங்களையும் உயிர்ப்புடன் வைத்துக்கொள்ள முனைந்தார். ஆனால் விட்டுக்கொடு! சமரசம் செய்! என வினாடிக்கு வினாடி எச்சரித்துக் கொண்டிருக்கும் சமூகத்துடன் தான் முற்றிலும் உயிர்ப்புடன் வாழமுடியாது என உணர்ந்தார்போலும். சிவரமணியின் ஆரம்பகாலக் கவிதைகளில் குமிழியிட்ட உற்சாகம், நம்பிக்கை என்பன பிற்காலக் கவிதைகளில் வடிந்துபோனதைக் காணலாம். சொல்லாத சேதிகள் தொகுப்பில் வெளியான முனைப்பு, விடுதலை, வாருங்கள் தோழியரே வையகத்தை வென்றெடுக்க போன்ற கவிதைகள் அவரது ஆரம்பகால நம்பிக்கைகளுக்குச் சான்று. இவைதவிர பிரகரமாகாத, வேறு சில ஆரம்பகாலக் கவிதைகளும் இந்த நம்பிக்கையைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

"விலங்குகளும் சிறைகளும் உடைக்கப்படுகின்றன. புது உலகம் எம்மை நோக்கிப் பரந்து விரிகிறது அந்தப் புதிய உலகம் தன் கரங்களை நீட்டியுள்ளது குருதி சொரியும் மனிதரை நோக்கி அது வரவேற்புக் கூறுகிறது." என அவரது ஒரு கவிதை முடிகிறது. இன்னொரு கவிதையிலிருந்து சில பகுதிகள் பின்வருமாறு.

"...உலகின் சிருஷ்டிகர்த்தாக்களே உலகைப் படைக்கும் உயர்ந்த மனிதர்களே நீங்கள் உறங்கவேண்டாம்

இந்த உலகின் சிறப்புக்கள் யாவும் உங்களிற்கு உரியவை

எந்தச் சென்ற காலமும் இதைவிடச் சிறந்ததல்ல ஏனெனில் எக்காலத்தின் சிறப்பும் இக்காலத்திற்குரியது.

எங்கள் காலத்தில் ஒரு புதிய உலகம் படைக்கப்பட்டும் அநியாயங்கள் வரலாறு ஆக்டும் எங்கள் உலகம் வளர்வதென்பது எங்களின் வளர்ச்சியாய் என்றென்றும் இருக்கட்டும்."

ஆனால் சிவரமணி குறிப்பாக 1989ஆம் ஆண்டிலும் பின்னரும் எழுதியவற்றில் பொதுவான விருத்தி அப்பிக் கிடக்கிறது.

"புத்திசாலித்தனமான கடைசி மனிதனும் இறந்துகொண்டிருக்கிறான்...

கேள்வி கேட்பதற்கான எல்லா வாசலும் அறையப்பட்ட பின்னர் இருட்டின் உறுதியாக்கலில் உங்கள் குழந்தைகளை விட்டுச் செல்லுங்கள் அவர்களுக்குப் பின்னால் எதுவுமே இல்லை.

சேலை கட்டிக் காப்பாற்றிய சில நாகரீகங்களைத் தவிர....." (1989)

என ஒரு கவிதை ஆரம்பிக்கிறது. "எனக்கு உண்மைகள் தெரியவில்லை; பொய்களைக் கண்டுபிடிப்பதும் இந்த இருட்டில் இலகுவான காரியமில்லை.

தெருவில் அவலமும் பதற்றமுமாய் நாய்கள் குலைக்கும்போது பூட்டப்பட்ட கதவுகளை மீண்டும் ஒருமுறை சரிபார்த்துவிட்டு எல்லோரும் தூங்கப்போகும் நேரத்தில் நான், நாளைக்குத் தோன்றுகிற சூரியன் பற்றி எண்ண முடியாது.

இரவு எனக்கு முக்கியமானது.
நேற்றுப் போல்
மீண்டும் ஒரு நண்பன் தொலைந்துபோகக்கூடிய
இந்த இருட்டு

எனக்கு மிகவும் பெறுமதியானது"
(1989)

இது இன்னொரு கவிதையின் பகுதி.
வேறொரு கவிதை பின்வருமாறு
ஆரம்பிக்கிறது.

"என்னிடம்
ஒரு துண்டுப் பிரகரத்தைப் போல
நம்பிக்கையும் முடிவும் சொல்லத்தக்க
வார்த்தைகள் இல்லை"

1989ஆம் ஆண்டு இறுதியில் எழுதப்பட்ட
யாழ் பல்கலைக்கழகச் சிற்றுண்டிச்சாலை
என்ற இன்னொரு கவிதை விரக்தியையும்
நம்பிக்கையின்மையையும் அலாதியாகப்
புலப்படுத்துவதாகும்.

"தனித்து
பிரயாணிகள் அற்று மறக்கப்பட்ட
ஒரு சிறிய ரயில் நிலையம்போல,
ஒவ்வொருவருக்கிடையிலும்
சிரிப்புடன் கூடவே எழும்
மதிற் சுவர்களிடையே...."

ஒரு மாலை.

எனது நண்பர்களுடன் நான்
கதைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன்
எந்த விஷேசமுமற்ற
ஏராளமான காயங்களுக்கிடையில்
மகிழ்ச்சியாயிருக்க விரும்பும் பொழுதுகள் -

கதவின் வழியாய் புகுந்த
மேற்கின் சூரியக் கதிர்கள் விரட்ட
நாங்கள் எழுந்தோம்-
உலகை மாற்ற அல்ல,
மீண்டுமொரு இரவு நோக்கி."
'எனது பரம்பரையும் நானும்' என்ற
தலைப்பிலான கவிதை இந்த
அவநம்பிக்கையை மிகத்திரண்ட வடிவில்
தருகிறது.

கூனல் விழுந்த
எம் பொழுதுகளை
நிமிர்த்தத்தக்க
மகிழ்ச்சி எதுவும்
எவரிடமும் இல்லை.

எல்லாவற்றையும்
சகஜமாக்கிக் கொள்ளும்
அசாதாரண முயற்சியில்
தூங்கிக்கொண்டும் இறந்துகொண்டும்
இருப்பவர்க்கிடையே

நான் எனது நம்பிக்கைகளுடன்
தோற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்."
இந்தக் கவிதை வரிகள் சிவரமணியின்
அவநம்பிக்கையைப் புலப்படுத்துவன
மாத்திரமல்ல; சமீபகால அரசியல் சமூக
ஓட்டங்களையும் சம்பவங்களையும்
புரிந்துகொள்பவர்களுக்கு பல தட்டு
அர்த்தங்களைப் படிக்குந்தோறும் அளிக்கக்
கூடியவையாகும்.

சிவரமணியின் கவிதையாக்க முறை,
நடை, மொழிக் கையாளுகை ஆகியன
மிக வித்தியாசமானவை; புதியவை. அவரது
உவமைகளும் படிமங்களும் சொல்கிற
சொந்தியும் உணர்த்துகிற அனுபவமும்
ஆழமானவை.

உங்களுடைய வரையறைகளின்
சாளரத்துக்குப் பின்னால்
நீங்கள் என்னைத் தள்ள முடியாது.
இதுவரை காலமும்
நிரந்தரமாக்கப்பட்ட சகதிக்குள் கிடந்து
வெளியே எடுத்து வரப்பட்ட
ஒரு சிறிய கல்லைப் போன்று
நான்
என்னைக் கண்டெடுத்துள்ளேன்

கண்களைப் பொத்திக்கொள்ளும்
உங்கள் விரல்களிடையே
தன்னைக் கீழிறக்கிக் கொள்ளும்
ஒரு குட்டி நட்சத்திரத்தைப் போன்று
எனது இருத்தல் உறுதிபெற்றது.

தூக்கியெறியப்படமுடியாத கேள்வியாய்
நான்
பிரசன்னமானேன்.

கல், நட்சத்திரம், கேள்வி ஆகிய
உவமைகளின் பயன்பாடு மிக
வித்தியாசமானது. தமிழ்க் கவிதை மரபில்
உவமைகளின் தன்மையையும்,
பயன்பாட்டையும் நோக்கும்போது
அவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட ஒரு
பயன்பாட்டை இங்கு கவனிக்கலாம்.
தன்னைத்தானே உணர்தலின் ஆழம்,
பெருமீதம், உறுதி ஆகியவற்றை இந்த
உவமைகளின் மூலம் புலப்படுத்த

முனைகிறார். இன்னொரு கவிதையில்
நட்சத்திரத்தை இறந்தவரின் கண்களுக்கு
உவமிக்கிறார்.

'இறந்து போனவர்களின் கண்களைப்
போன்று விளக்கமுற்ற அர்த்தங்களை
விடுத்துக்கொண்டிருக்கும் நட்சத்திரங்கள்'
இதுவரை காலம் தமிழ்க் கவிதையில்
நட்சத்திரம் உவமையாகப் பயன்படுத்தப்பட்ட
முறையிலிருந்து ஆச்சரியகரமான
வகையில் இது வேறுபடுகிறது.

“தோள்கள் சிவக்க
எனது நண்பி சிரித்தாள்”
கன்னம் சிவக்கப் பெண்கள் சிரிப்பது
பற்றித்தான் வழக்கமாகத் தமிழ்க் கவிதை
கூறுவதற்குப் பழக்கப்பட்ட எமக்கு
தோள்கள் சிவக்கப் பெண்கள் சிரிப்பது
புதிய அனுபவமாகும்.

ஒரு சிறிய குருவியினுடையதைப் போன்ற
அவர்களின் அழகிய காலையின்
பாதைகளின் குறுக்காய்
வீசப்படும் ஒவ்வொரு குருதிதோய்ந்த
முகமற்ற மனித உடலும்
உயிர் நிறைந்த
அவர்களின் சிரிப்பின் மீதாய்
உடைந்துவிழும் மதிற்சுவர்களும்
காரணமாய்
எங்களுடைய சிறுவர்கள்
சிறுவர்களல்லாது போயினர்
இக்கவிதைப் பகுதியின் படிமங்கள்
யதார்த்தத்தின் குரூரத்தை மிக
அச்சொட்டாகவும், அழுத்தமாகவும்
காட்டுகின்றன. இவ்வகையில்
சிவரமணியின் மொழிக் கையாளுகை
புதியது; பழைய முறைகளிலிருந்து
விடுதலை பெற்றது.
தமிழில் பெண்களது எழுத்திலக்கியப்
படைப்புகள் பற்றிப் பலர் அக்கறை
கொள்வதில்லை. தப்பித் தவறி இவை
பற்றிக் குறிப்புக் கூறுவோரும்பெண்கள்
'கண்ணீர் இழுப்பிகளை'ப் படைப்பது
பற்றியும், புத்தாக்கத் தன்மை
இல்லாதிருப்பது பற்றியும் பெரிதாகக்
கூறுவர். இது பெண்களது இயற்கையான
பலவீனம் அல்ல; படிமங்களைப் புத்தாய்
அமைக்கவும், வடிவங்களைப் புதிதாய்
வளர்க்கவும் முடியாத (தயங்கும்) பலவீனம்
பெண்களின் இயற்கையைச் சார்ந்தது
அல்ல. பெண்களது நடவடிக்கைகளை
வடிவமைப்பதில் பெரும்பங்கு கொள்ளும்
கலாசார அமைப்பிலிருந்து உருவாவது.
பெண்களின் அனுபவங்களும்,
சிந்தனைகளும், அவற்றின்
வெளிப்பாடுகளும் குறுக்கப்படும்
இறுக்கப்படும் இருக்கும்போது அந்த
மனத்தடையையும் அதனுடன் தொடர்பான
மொழித்தடையையும் மீறுவது ஒரு
அசாதாரண பலத்தைச் சார்ந்த விடயமாகும்.
இந்த இளம் வயதில் சிவரமணிக்கு இந்த
அசாதாரண பலம் சித்தித்திருந்தது.
ஆனால் இந்தப் பலம் அவருக்கே
தாங்கமுடியாததன் விளைவுதானோ
இத்தற்கொலை எனவும் சிந்திக்கத்
தோன்றுகிறது.

மனித வாழ்க்கையை
அற்புதமானதாகவும், தன்னைச் சுற்றிய
யதார்த்தத்தைக் குரூரமிக்கதாகவும் ஒரே
நேரத்தில் உணர்ந்த ஒரு இளம்பெண்ணின்
இரண்டக உணர்வு அவரது இறுதிநேரக்
குறிப்பில் மிகத் துல்லியமாகத்
தென்படுகிறது.

“எந்தவிதப் பட்டமுமின்றி
சிந்தித்து
நிதானமாக எடுத்த முடிவு இது;
எனினும்
எனக்கு இன்னும் வாழ்க்கை
அற்புதமாகவே உள்ளது.
எரியும் நெருப்பும் காற்றில்;

இந்த முடிவுக்காக என்னை மன்னித்துவிடுங்கள்,
மன்னிக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை.
எனது கைக்கெட்டியவரை
எனது அடையாளங்கள் யாவற்றையும்
அழித்துவிட்டேன்.
நீங்கள் செய்யக்கூடிய உதவி
ஏதும் மிஞ்சியிருந்தால்
அவற்றையும் அழித்துவிடுவதே.....
உலகின் முக்கியமான சில கவிஞர்கள்
தற்கொலை செய்துள்ளனர். அதிலும்
குறிப்பாகப் பெண் கவிஞர்கள் எமிலி
டிக்கின்சன், சில்வியா பிளாட்
போன்றவர்கள்; அவர்களது தற்கொலை
ஒரு சம்பவம் மாத்திரமல்ல. அவர்களது
வாழ்க்கையையும், அவ்வாழ்க்கை நிகழ்ந்த
சமூகத்தைப் பற்றியும் அது கூறுகிறது.
சிவரமணியின் தற்கொலையும்
இவ்வரிசையில் ஒன்று.
சிவரமணியின் ஆளுமையும்,
கவிதைகளும், அவரது தற்கொலையும்
எழுப்புகிற வினாக்களும், உணர்த்துகிற
செய்திகளும் எமது ஆழ்ந்த
அக்கறைக்குரியவை.
அவரே கூறியதுபோல
'தூக்கி எறியப்படமுடியாத
கேள்வியாய்' இவை எம்முன் பிண்டப்
பிரமாணமாய் உள்ளன.

இன்றைய யாழ்ப்பாணத்தில் கலை

கவாநிதி ஆ. கிருஷ்ணதுரை

“பூளம் பாடும் நேரம் - மக்கள்

புலியாகிப் போரடும் காலம்
போரடும் காலம் புலியாகும் நேரம் - இது
புகழ்பம் எழுக்கின்ற தேசம்”

புகழ்பம் எழுக்கின்ற தேசத்தில், யாவரும் புலியாகிப் போராட வேண்டும் என்பது யாழ்ப்பாணத்தில் கட்டளை. இந்நிலை கலை, இலக்கியவாதிகளுக்கும் பொருத்தும். புலிகள் ஒன்றில் கவனமாக இருந்தார்கள். தமக்குச் சார்ந்த கருத்துக்கள் எவ்வகையிலும் வெளி வராதிருப்பதை உறுதிப்படுத்தினார்கள். யாழ்ப்பாணப் பத்திரிகைகளின் தலையங்கங்கள் கூட புலிகள் - அரசு பேச்சு வார்த்தை என்றோ, புலிகள் - தொண்டமான் பேச்சு வார்த்தை என்றோ தான் அமைவதுண்டு. (கவனிக்க : அரசு - புலிகள் என்றோ, தொண்டமான் - புலிகள் என்றோ அல்ல) ஒரு முறை காரைநகரில் ஸ்ரீலங்கா இராணுவம் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தில் முன்னேறியிருந்தது. ‘உதயன்’ பத்திரிகை இவ்வாறு செய்தி வெளியிட்டிருந்தது. “ஸ்ரீ லங்கா இராணுவம் காரைநகரில் ஒரு மைல் முன்னேற்றம்”. அடுத்த நாள் புலிகளிடமிருந்து உதயன் பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு அழைப்பு, “நீ என்ன மீற்றர் வைத்தா அளந்து பார்த்தாய்? இனிமேல் நாங்கள் தருகிற செய்தியைத்தான் போட வேண்டும்” இது யாழ்ப்பாணத்தில் உலாவுகிற கதை.

யாழ்ப்பாணத்தில் வெளிவருகிற நாளுக்கு தினசரிகளின் செய்திகளுக்கும் புலிகளின் குரல் (சுறுசுறு) செய்திகளுக்கும் ஒரு வித்தியாசமும் கிடையாது.

இதனை ஏன் எழுதுகிறேன் எனில், பத்திரிகைகளுக்கே இந்நிலையானால் இலக்கியவாதிகள் பற்றிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அராஜகம், ஜனநாயக மறுப்பு, கருத்துச் சுதந்திர மின்மை உள்ள குழுவில் இலக்கியம் படைக்கப்படுவதில்லை; ‘பண்ண’ப் படுகிறது.

யாழ்ப்பாணம் ஆக்கிரமிக்கப் பட்டுள்ளது ஒரு வசதியும் கிடையாது. ஆயினும் பெரும்பாலான மக்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ விரும்புகிறார்கள். இருபக்கத்து (புலிகள் - அரசு) அடர்ழியங்களுக்கிடையில் படைப்பாளிநிகிரான். ‘விருத்தெறிந்த’ நாள் முதல் போராட்டத்துடனும், இலக்கியத்துடனும், தேடலுடனும் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்ட செல்வி எனும் படைப்பாளி புலிகளின் சிறைக்குள் பத்திரிகையாளர் சண்முகலிங்கம் புலிகளினால் கொல்லப்பட்டார். இலங்கை அரசு நெல்லை க. பேரணை குடும்பத்துடன் காவு கொண்டது.

புலிகள் ஒன்றை மறந்து விட்டார்கள். அல்லது மறுத்து விட்டார்கள். வடக்க கிழக்கு மண்ணில் தேசிய விடுதலைக்கான போர் நடைபெறுகிறது இப்போராட்டத்தை ஆதரிக்கும் (விமர்சனத்துடன்) பல படைப்பாளிகள் உள்ளனர். இப்போராட்டத்தை ஆதரிப்பதென்பது புலிகளின் அங்கத்தவனாக இருக்க வேண்டும் எனும் அர்த்தத்தைக் கொள்ள மாட்டாது ஆனால் புலிகள் அவ்வாறு எதிர்பார்க்கிறார்கள். “நாங்கள் தமிழ்பேசும் மக்கள். ஆனால் புலிகள் அல்ல” என்பது புலிகளினால் ஒருபோதும் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாதது. சுயமான் படைப்பாளியினால் புலிகள் பற்றிய விமர்சனத்துடன் தான் இப்போராட்டத்தை ஏற்றுக் கொள்ள முடியும். இப்போராட்டத்தை ஏற்காத படைப்பாளியும் இருப்பதற்கான, படைப்பதற்கான சுதந்திரம் வேண்டும். இவை யாவும் மறுக்கப்பட்ட நிலையில் படைப்பாளிகள் பலர் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு ஒதுகின்றனர். படைப்பாளிகள் சிலர் இலக்கியத்தைப் படைத்துவிட்டு அதனை ஒளிப்பதற்கு இடம் தேடுகின்றனர். (கறையானுக்கு இரையாக்குபவர்களும் உண்டு) படைப்பாளிகள் சிலரின் பேரா நீண்டநாட்கள் மௌனமாக ஓய்வெடுக்கிறது.

ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகச் சிலர் எழுதுகிறார்கள்.

இலங்கை அரசு ‘ஈழநாடு’ கந்தசாயியைக் கைது செய்தபோது ‘விடுதலை செய்’ என்றுதான் மாத்திரமே கத்துகிறேன் என்று கத்தியவரான அலை யேசுராசா

இப்பொழுது சண்முகலிங்கம் கொல்லப்பட்டபோதும் செல்விகைது செய்யப்பட்ட போதும், எழுத்தாளர்கள் மௌனமாக்கப்பட்ட போதும் மிக நீண்ட மௌனம் கொள்கிறார். யாழ்ப்பாணத்தில் அதுதான் சாத்தியம். ஆனால் யேசுராசாவும் மு. பொன்னம்பலமும் நடத்திய ‘திசை’ எனும் பத்திரிகை தடை செய்யப்பட்டது. முன்னர் ஒருமுறை எழுத்தாளர், கலைஞர் சந்தியில் பிரபாகரன் ‘திசை எங்கள் பத்திரிகை’ என்று குறிப்பிட்டதை ‘ஆணையில் ஏறிய புளுகத்துடன்’ சொல்லித் திரிந்தவர்களுக்கு இத்தடை அதிர்ச்சி ஆயினும், ‘புறங்கையால் மண்ணைத் தட்டிவிட்டு இப்பொழுது புலிகளின் பாசறைக்குள் சகீமாதத் துயில்கிறார்கள். (மேலும் விபரம் எழுத விரும்பவில்லை) ரஷ்யாவில் ஸ்டாலின் எழுத்தாளர்களின் சுதந்திரத்தைக் கட்டுப்படுத்தி விட்டார். படைப்பாளிகளைக் கொன்றார் என பிலாக்கணம் வைத்து ஊரைக் கூட்டிய யேசுராசா அவர்கள் இன்று அமைதியாகி விட்டாரா? அல்லது புலிகளை நியாயப்படுத்துகிறாரா? ஜோர்ஜ் ஓவெல்லின் ‘வில்லங்குப்பண்ணை’, ‘1984’ நாவல்களைச் சிலாகித்தவர், இன்று அதேபோல யாழ்ப்பாணம் இருக்க, என்ன சொல்லப்போகின்றார்? இப்பொழுது புலிகளுக்குச் சாமரம் வீசுகின்றார். தெரிகிறது. யேசுராசா யாரென்று இப்பொழுது நன்றாகத் தெரிகிறது.

மற்றவர் மு. பொன்னம்பலம். அண்ணனுக்காக (மு. தனையசிங்கம்) நாடு முழுவதிலும், படைப்புகள் யாவற்றிலும் ‘மெய்யுள்’ தேடிவவர். ஒரு படைப்பை ஒரு தட்டிலும், மறுதட்டில் மெய்யுள், ஆத்மார்த்தம், பரிபூரணம், விடுதலை, உள்ளுளி என்பவற்றையும் இடுவார். ஒரு போதும் இவர் தராக சம்பப்பட்டதில்லை. சுந்தர ராமசாமியின் ஜே.ஜே. சில குறிப்புகளுக்குக்கூட அதே கதிதான். மு. தனின் சீட்பிள்ளை கவிஞர் க. வில்வரத்தினத்தின் படைப்புத்தான் ஒருமுறை சம்பப்பட்ட தராக ரூபகம். இவர் மெய்யுள், ஆத்மார்த்தம், உள்ளுளி யாவற்றையும் இப்பொழுது புலிகளின் ஏ.கே. 47 இல் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார் போல் தெரிகிறது. ஒருமுறை ‘ஈழநாதம்’ பத்திரிகையையே புலிகளைப் பற்றி ‘ஆழமாக எழுதவில்லை’ என

(தொடர்ச்சி பக் : 20)

உயனைப் பனங்கூடலும்

பினாக்கைக் குளமும்

21.08.92 அன்று 'பூமிய திர்ச்சி' எனும் இராணுவ நடவடிக்கை அளவெட்டிப் பகுதியை இராணுவ மயப்படுத்தியது. தற்போது யாழ்ப்பாணத்தின் பெரும் பகுதியான கரையோரம் இராணுவ கட்டுப்பாட்டிற்குள் வந்து விட்டது. அதாவது அகதிகளின் தொகை அதிகரித்து விட்டது.

அன்று அதிகாலையில் அளவெட்டியின் வயல்களுக்குள் இராணுவம் புகுந்தது. இதனைப் புலிகள் அறிந்திருக்கவில்லை எனச் சொல்லப்படுகிறது. காலை ஆறு மணியளவில் பொம்மர்கள் வந்தன. பொம்மர்கள் குண்டுகளை ஏவிய பின்னர் சரமாரியான துப்பாக்கிச் சூட்டுச் சத்தங்களுடன் அளவெட்டி இராணுவ ஆக்கிரமிப்பிற்குட்பட்டது. மக்கள் சிதறி ஓடத் தொடங்கினர். சிலர் நித்திரைப்பாயிலிருந்து இராணுவத்தால் வெளியேற்றப்பட்டனர். எப்பொருளும் எடுப்பதற்கு இராணுவம் அனுமதிக்கவில்லை. இலக்கற்ற துப்பாக்கி சூட்டினால் பலர் கொல்லப்பட்டும், படுகாயத்திற்கும் உட்பட்டனர். ஓடியவர்கள் போக எஞ்சியவர்கள் இளவாலை கன்னியர் மடத்துக்கு வலிந்து அனுப்பப்பட்டனர். பின்னர் கொள்ளையடித்தல் சுலபமானது.

சிதறி ஓடிய குடும்பங்களின் அங்கத்தினர் யார், யார் இறந்தனர், யார் அகதி முகாமில் இருக்கின்றனர், யார் தப்பிப் பிழைத்தனர் என்பது பற்றி ஒன்றும் தெரியாத நிலை. இன்னமும் கூட இறந்தவர்களின் முழு விபரமும் அறிய முடியவில்லை.

ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட பின்னர் இராணுவமுகாம்கள் அமைக்கப்பட்டன. முகாம் அமைப்பதற்கும், அதனைச் சுற்றிப் பாதுகாப்பு அரண் அமைப்பதற்கும், பாதைகள் அமைப்பதற்கும் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் வரைக்கும் யாவும் தெளிவாகத் தெரிவதற்குமாக பல வீடுகள் தரைமட்டமாக்கப்பட்டன.

வலிமை வாய்ந்த பனை மரங்கள் வேரொடு சாய்க்கப்பட்டன. இதன் போது அளவெட்டியும், அதனைச் சுற்றியுள்ள அம்பனை வயல் வெளியும், உயனைப் பனங்கூடலும், பினாக்கை குளமும் சமவெளியாகக் காட்சி தருகிறது.

மாதவன்

இங்கு மிகப்பெரிய துயரம் என்னவெனில், அளவெட்டிப் பக்கம் இராணுவம் வருமென்பதை ஒருவரும் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை. இராணுவ விஸ்தரிப்பிற்குரியதோ கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இடமோ அல்ல. ஏற்கெனவே இராணுவ எல்லை வகுக்கப்பட்ட இடங்களான பலாவி, கட்டுவன், குரும்பிட்டி, காங்கேசன் துறை, மாவட்டபுரம், கீரிமலை, தெல்லிப்பறை போன்ற இடங்களிலிருந்து அகதிகளானோர் அளவெட்டிக்குதான் இடம் பெயர்ந்தனர். அளவெட்டி, தான் தாங்கும் சக்திக்கும் மேலாக ஏனைய கிராம மக்களைத் தாங்கி வைத்திருந்தது. இருந்தோரும், வந்தோரும் இராணுவ வரவுபற்றி எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. இராணுவ முகாமின் அயல் கிராமங்களை சேர்ந்தவர்கள் சின்னப் பார்சல்கள் வைத்திருப்பதுண்டு. நகைகள், முக்தியமான ஆவணங்கள், மாற்றுட்புகள், மிகப் பெறுமதியான சிறு பொருட்கள், பணம் ஆகியன இப்பார்சலில் உள்ளன. இத்தகைய பாரசீக இக்கிராம மக்கள் ஆயத்தப்படுத்தி வைத்திருக்கவில்லை. யாவற்றையார் துறந்து விட்டு ஓடினார்கள். மீண்டும் உள்ளே செல்வதற்கு இராணுவம் அனுமதிக்கவில்லை. முக்கியமாக புலிகளுக்குப் பவுண் கூட்டின நின்றுள்ள எடுக்க முடியாதனால், அவசர தேவைக்கு மீண்டும் இரண்டு பவுண் கூட்ட வேண்டிய தேவை உள்ளது.

புலிகளுடனான பழத்தம், அழிக்கப்படுவது புலிகள் மாதந்திரமே என்பது அரசாங்கத்தின் அறிக்கை இங்கு புலிகள் எதிர்த்து தாக்குதல் மேற்கொள்ளவில்லை. ஆபிரகாம் தெல்லிப்பறை மகாஜனக்கல்லூரி, அளவெட்டி சீனன் கலட்டிப் பாடசாலைகள் சேதமாக்கப்பட்டன. அம்மன் கோயில், பிள்ளையார் கோயில் சேதமடைந்தன. மக்கள் இறந்தனர் வீடுகள் அழிந்தன. அதிகளவாக மல்லாத்திலும், மாதியப் பிட்டியிலும், கன்னாத்திலும் வசிக்கிற அளவெட்டி மக்களுக்கு தங்கள் வீடுகள் தகர்ந்து நொருங்கும் சத்தம் அடிக்கடி கேட்கின்றது.

இது நடந்து ஒரு வாரத்தின் பின்னர் கொக்குளிலில் நடைபெற்ற புலிகளின் பிரச்சாரக் கூட்டத்தில் பேசிய பழம் பெரும் உறுப்பினரான தேவா சுறினார்; அளிவிட்டியில் எங்களுக்கு ஆதரவு இல்லை ஒருவரும் இயக்கத்தில் சேர்வது மில்லை இவ்வாறான ஊர்களை நாங்கள் இப்படித்தான் அனாதரவாகக் கை விடுவோம் என்றுார்.

நேரத்திற்கு நாம் அடிமைப்படக் கூடாது நேரம் நமக்கு அடிமையாக வேண்டும்

கேள்வி : நீங்கள் இந்த எழுத்துத்துறைக்கு வரக்காரணமாக இருந்தவை எவை? அதனைத் தூண்டத் துணை நின்றவர் யாவர்?

பதில் : நான் எழுத்துத்துறைக்கு வரக்காரணமாக இருந்தவை இரண்டு காரணங்கள் தான். ஒன்று எனக்குத் தெரிந்தவற்றினை மற்றவர்களுக்குச் சலிக்காமல் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டுமென்ற ஆவல். இரண்டு நான் நிறையப் படிப்பவற்றை அவதானித்த என் ஆசிரியர்கள்'' நீயும் எழுது'' என தந்த உற்சாகமான தூண்டல். கல்லூரி வாழ்வில், குறிப்பாக 1957-1960 கால கட்டத்தில் எழுது சிந்தனைத்தடத்தை எங்களுக்கு ஆசிரியர்களாக வாய்த்த மூவர் கூடுதலாக ஆக்கிரமித்திருந்தனர். இந்த மண்ணில் பெரும் பொதுவுடைமை வாதியாக வாழ்ந்து முடித்த அமரர் மு. கார்த்திகேசன். இன்றும் பொதுவுடைமை வாதியாக வாழ்ந்துவரும் திரு. அற்புதரத்தினம், கலை இலக்கியவாதியாக வாழ்ந்து அண்மையில் அமரரான வை. ஏரம்புரத்தி ஆகிய மூவரினதும் கருத்துக்கள் எம்மைக் கவர்ந்தன. எனது அண்ணா புதுமைலோலன் எனக்கு 'இலக்கியச் செயல் நெறியை' ஓரளவு காட்டினார். பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர்கள் வித்தியானந்தன், கைவாசபதி, சதாசிவம் ஆகியோரின் கருத்துக்கள் எம்மை ஆக்கிரமித்தன. எழுத்தத் தொடங்கிய கால கட்டத்தில் என் எழுத்துக்களுக்கு தளம் அமைத்துத் தந்ததோடு, அவற்றின் சரியான வடிவத்தினைப் புரிய வைத்த 'ஈழநாடு', 'இராஜ அரியரத்தினம்', 'கலைச்செவ்வி', 'சிற்பி சரவணபவன்' ஆகியோர் என் இலக்கிய ஆக்கங்களுக்குத் துணை நின்றவர்கள். என்னை எழுத்தத் துண்டியவர்கள்.

கேள்வி : பல்துறைகளில் தங்கள் பணிகள் தொடர்ந்த போதும் நாவல் இலக்கியத்தில் கூடுதலாக அக்கறை காட்டுவதன் நோக்கமென்ன?

பதில் : நான் ஆரம்பத்திலிருந்து சிறுகதைகள் எழுதுவதிலும் நாவலாக்கத்திலும் அக்கறை காட்டி வந்திருக்கின்றேன். இன்றும் அப்படித்தான். எனிலும் என்னை நாவலாசிரியனாகத் தான் இரசிகர்கள் கூடுதலாக அறிந்திருக்கிறார்கள். நாவல் இலக்கியத்தில் நான் கூடுதலாக இன்று அக்கறை செலுத்தி வருவது உண்மைதான். சிறுகதை வடிவத்தில் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா, மக்கள் முன் வைக்கின்ற செய்தி, கருத்து வரையறைக்குப்படுகின்றது. வாசகர்களின் கருத்துக்கள் என் இலக்கிய ஆக்கத்தில் எதுவிதமான பாதிப்பினையும் மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்துவனவல்ல. வாசகர்களின் பின்னால் என் எழுத்துக்கள் செல்வதில்லை. என் எழுத்துக்களின் பின்னால் வாசகர்கள் வருகிறார்கள். ஆனால் என் எழுத்துக்களை விரும்பிப் படிக்கும் வாசகர்களின் நாவல் பரந்த களமாக அமைவதால் ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா ஒரு களம் சார்ந்த செய்திகளையும் கருத்துக்களையும் மக்களுக்கு விரிவாகவும் தெளிவாகவும் முன் வைக்க முடிகின்றது. நாவல் எழுதுவது கடினம். பகைப் புல அறிவும், பரந்த நூலறிவும் சுயமான அனுபவமும் கூர்ந்த அவதானிப்பும் அவசியம். கதை மட்டும் நாவலன்று. அதேபோல கதையில்லாமலும் நாவலன்று. நாவலில் ஓர் இலக்கியத் தேடல் இருக்க வேண்டும்.

கேள்வி : தங்கள் படைப்புகளால் வாசகர் பெறும் அனுபவத்தினையும் விமர்சனத்தையும் எப்படி அறிந்து

கொள்வீர்கள்? அதனால் ஏதேனும் மாற்றங்களை ஏற்படுத்த முனைந்தீர்களா?

பதில் : எனது ஆக்கங்களைப் படிக்கும் வாசகர்களின் அனுபவங்கள் அவர்கள் எனக்கு எழுதும் கடிதங்கள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. எனது ஆக்கமொவ்வொன்றும் வெளிவந்ததும் அவற்றினைப் படிக்கும் வாசகர்கள் பலர், நூற்றுக்கணக்கானவர்கள், தங்கள் கருத்துக்களை எனக்கு எழுதி வருகிறார்கள். அவற்றினைப் பொறுமையாகப் படிப்பதுடன் அவற்றிற்கான பதில்களையும் எழுதி வருபவன் நான். கடிதங்கள், கருத்துக்கள் எனது எழுத்துக்களுக்குப் புதிய உற்சாகம் தருகின்றன. இலக்கியம் என்பது வாசிக்கப்பட வேண்டும். என் எழுத்துக்கள் ஆயிரக்கணக்கானோரால் வாசிக்கப்படுகின்றன. அது தான் மெய்மை.

கேள்வி : நெருக்கடிக் காலத்தில் படைப்புகள் எழுதுவது சிரமமாகவில்லையா? இப்படிப்பட்ட நேரங்களில் குழல், சந்தர்ப்பம் வசதிகளை எப்படி ஆக்கிக் கொள்கிறீர்கள்?

பதில் : நெருக்கடிக் காலச் சூழல் எழுத வேண்டும் என்ற வன்மத்தை எனக்கு ஏற்படுத்துகின்றது வெளியில் நிகழ்கின்ற அழிவுகளின் சோகப்படிவுகள், இருளாக்கக் கவலும் துயரங்களின் கரங்கள், வாழவேண்டிய வயதில் இனிப்பிறப்போருக்காகவும் விலகி இருப்போருக்காகவும் தம்மைக் காவு கொடுக்கும் இளைஞர்களின் மரணத்தியாகம் தரும் உணர்வு உந்தல்கள் என்னை எழுதச்சொல்கின்றன. எழுதி வைத்திருக்கின்றேன். வெளிவரும். எழுதுவதற்கு எனக்கு 'மூட்' தேவையில்லை. எப்பொழுதும் அந்நிலையில் இருப்பவன் தான் நான்!

கேள்வி : இது வரையில் எழுதியவற்றில் மனத்திருப்தி ஏற்படுத்திய நாவல் எது?

பதில் : நான் எழுதுகின்ற ஒவ்வொரு நாவலும் ஒவ்வொரு புதிய களத்தினைக் கொண்டது. எனவே அவை ஒவ்வொரு வகையில் பிடித்தமானவை. நான் என்னையே சுய விமர்சனம் செய்து கொள்பவன். நீங்கள் கேட்கின்ற படியால் சொல்கிறேன். 'காட்டாறு' நாவல் எனக்குப் பிடித்தமானது. வீரகேசரி வெளியீடாகப் பிரகரமாகியது. திருப்தி தந்தது. இலக்கிய விமர்சனங்களின் கணிப்புக்குள்ளானது. என் பெயரை இந்த இலக்கிய மண்ணில் நிலைநாட்டும் நாவல் இனித்தான் வெளிவரவேண்டும்.

கேள்வி : உங்கள் படைப்புகளில் அதிகமாகவரும் பாத்திரங்கள் உங்கள் வாழ்வில் சந்தித்தவர்களா? அன்றிக் கற்பனையில் சிருட்டிக்கும் புதிய வார்ப்புகளா?

பதில் : கூரிய அவதானிப்புள்ள ஆக்க இலக்கிய கர்த்தா தனது ஆக்கங்களுக்குரிய பாத்திரங்களை மக்களிடமிருந்தே எடுத்துக்கொள்கிறான். தான் சந்திக்கின்ற பல மாந்தர்கள் அவன் கதையில் பாத்திரங்களாக மாறிவிடுகிறார்கள். என் அனுபவமும் அவைதான்.

செங்கை
செவ்வி
பிரபல நாவலாசிரியர்
ஆழியானுடன் ஒரு

கேள்வி : முதலில் அச்ச வடிவில் வந்த படைப்பு எது? அதனைக்கண்டதும் தாங்கள் கொண்ட மகிழ்ச்சி அனுபவத்தினைக் கூறுவீர்களா?

பதில் : தமிழ்நாட்டின் கல்கண்டில் ஒரு பக்கக்கதையொன்று முதன் முதலில் வெளிவந்தது 1958 இல் என நினைக்கிறேன். எவரெஸ்ட் சிகரத்தை முதன் முதல் ஏறி வெற்றிகொண்டவரின் மகிழ்ச்சி, எனக்கு ஏற்பட்டது. முதன் முதல் அச்ச வடிவில் வெளிவந்த நாவல்கள் 'நந்திக்கடலும்', 'ஆச்சிபயணம் போகிறாரும்' ஆகும்.

ஒரே நேரத்தில் இரண்டும் வெளிவந்தன என நினைக்கிறேன். அவற்றிற்கு வெளியீட்டு விழாவை கல்வயல் குமாரசாமி பெரியளவில் சாவகச்சேரி இந்துக்கல்லூரியில் ஏற்படுத்தியிருந்தார்.

கேள்வி: எழுத்துலகப் புதிய தலைமுறைக்கு நீங்கள் கூறும் அறிவுரைகள் என்ன?

பதில் : இலக்கிய கர்த்தாக்கள் சிலர் பிறக்கிறார்கள். பலர் ஆக்கப்படுகிறார்கள். எங்களுக்குக் கல்லூரியிலும் பல்கலைக்கழகத்திலும் பத்திரிகை ஆசிரியர்களாலும் கிடைத்த பயிற்சி நெறி இன்றைய தலைமுறையினருக்கு இல்லை எனப்படுகின்றது. அவர்கள் சுயம்புவாக எழுவதுவதை நெறிப்படுத்த எவருமில்லை. நான் செய்தது போன்ற இலக்கியப்பட்டறைகள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். நிறைந்த நூலறிவு அவசியம். சமூகவியல் பண்புகளைப்பூரிந்து கொள்ள வேண்டும். கூர்மையான சமூக அவதானிப்புத் தேவை. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக சமூகம் இப்படி இருக்கிறது என்று அப்படியே படம் பிடிப்பதிலும் பார்க்க சமூகம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கின்ற முதிர்ச்சி வேண்டும். முதிர்ச்சி வயதால் வருவதல்ல. அறிவால்வருவது.

விமர்சித்திருந்தார். இவருக்கு முக்கிய ஆசிரியர் பதவி கொடுக்க இருந்த சமயத்தில் இவ்வாறு விமர்சித்து உள்ளதையும் கெடுத்தான் கொள்ளிக் கண்ணன் என்கிற நிலை ஆயிற்று.

இன்னொருவர் 'பழம்பெரும்' மார்க்சிஸ்ட் மாவோயிஸ்ட் முருகையன். எண்பதுகளுக்கு முன்னர் இலக்கியத்தில் மார்க்சியத் தீவிர முகம் காட்டியவர். பின்னர் நீர்வேலிக் கந்தனுக்கு வெண்பா ஒன்று பாடினார். தற்போது பிரபாகரன் பிள்ளைத்தமிழ் பாடுவது குறித்து ஆராய்ச்சி செய்கிறார் போலும். அப்பிரபந்தம் சில வேளைகளில் நிலைமையை உத்தேசித்து 'பிரபாகரச் சோழனுலா' வாகவோ மாங்குளப் பரணியாகவோ மாறும் சாத்தியம் உண்டு. அப்படி ஆகும் பட்சத்தில் புதுவை இரத்தினதுரைக்கு அடுத்த ஆஸ்தான கவிஞராகும் வாய்ப்பு முருகையனுக்கு உண்டு.

புலிகளுக்கு மிக நெருங்கி நிற்பது யார் என்பது குறித்து, முருகையன் குழுவினர் ஒரு பக்கமாகவும், யேசுராசா குழுவினர் மறுபக்கமாகவும் நின்று கயிறிழுக்கிறார்கள். யேசுராசா விறகு முருகையனை தாக்க நிறைய சந்தர்ப்பங்கள் முருகையன் மாக்சிஸ்ட் என்று சொல்லப்படுபவர், போதாக்க குறைக்கு சீனாவும்,

"சமூகம் எப்படி இருக்கின்றது என்று அப்படியே படம் பிடிப்பதிலும் பார்க்க, சமூகம் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லும் முதிர்ச்சி வேண்டும். இந்த முதிர்ச்சி வயதால் வருவது அன்று; அறிவால் வருவது!"

இலக்கியம் என்று வரும்போது அதற்கு ஒரு கலையழகம் அதில் ஓர் தேடலும் இருக்க வேண்டும். இவற்றினைப் புரிந்து கொண்டால் புதிய தலைமுறை சமூகத்து இலக்கியவுலகிற்கு அற்புதமான படைப்புக்களைத் தந்துவிடும்.

இவர்களுக்கு மேலாக தலைவராக புதுமை இரத்தினதுரை உள்ளார்.

மாத்தறையில் பொடிமெனிக்கா துவக்கெடுப்பான் மாதகலில் கந்தையா பொல்வெடுப்பான் நாத்தறையில் காசிம் லெப்பை நூருக்கும் கத்தியினாக் கரமெடுப்பான்

என இலக்கிய இலங்கைப் புரட்சி பற்றிக்கணவுகண்டவர். இவரது தூக்க தரிசனமே என்னவோ, இப்பொழுது மாத்தறையில் அல்ல. மாத்தறையில் பொடி மெனிக்கா துவக்கெடுக்கிறான். புலிகளுக்குப் பயந்து மாத்தறையில் கந்தையா ஓளித் திருக்கிறான். புலிகளினால் நாத்தறையடி யாவி லிருந்து காசிம் லெப்பை நாயாய் விரட்டப் பட்டிருக்கிறான்.

இவர்களையும் மீறி யாழ்ப்பாணத்தில் இலக்கியம் வாழவில்லை. இப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் அதன் எழுத்து புலிகளுக்கு எவ்வாறு அடிபணிந்து எழுதுவது என்பது பற்றிச் சிந்திக்கிறது.

யாழ்ப்பாணத்து இலக்கியம் இவ்வளவுதான் இதில் சட்டநாதன் போன்ற புறநடைகளைத் தவிர்ப்பு. செங்கை ஆழியான் போன்ற பச்சேரந்திகளைச் சேர்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

செக்கோசிலவாக்கியாவும் இலங்கை அரசு படைகளுக்கு ஆயுதங்கள் வழங்குகின்றன. இவை போதும் முருகையனை 'நொக் அவட்' ஆக்குவதற்கு. முருகையன் தன் பதவியின் அந்தஸ்தினாலும் புதுவை இரத்தினதுரையுடனான உறவின் பலத்தினாலும் தாக்குப் பிடிக்கிறார்.

ஒருமேதும் நல்ல படைப்பினைத் தீர்ப்புடியாத இணுவைபூர் சிதம்பர திருச்செந்திநாதன் புலிகளின் ஆஸ்தான எழுத்தாளர் 'சார்ந்ததன வண்ணமாக' மாறும் இயல்பினர். புலிகளின் கலை பண்பாட்டுக் கழகத்தின் 'வெளிக்கூட' சஞ்சிகையின் தொகுப்பினர்.

தன் அனுபவத்தை மட்டும் எழுதுகிற சாந்தனின் அனுபவங்கள் இப்போது புலிகளின் அனுபவங்களாக மாறி விட்டன. எந்தக் காயை எப்படி நகர்த்தினால் எதிராளி விழுவான் எனும் கலை இவருக்கு கைவந்தது. (அது புலிகளிடம் செல்லுபடியற்றுப் போக, உதுவும் போச்சு அரசுரா, செம்பும்போச்சு சிவசிவா எனும் நிலை வராது பார்த்துக் கொள்கிறார்.)

யாழ்ப்பாணம் எரிவதை, நூலகம் எரிவதை, வியாபாரம் ஆக்கிய செங்கை ஆழியான் மக்கள் எரிவதை வைத்துக் காசு பண்ணுகிறார். புலிகளுக்கும் இது பிடித்தது போகிறது. இருவரும் சேர்ந்து நல்ல வியாபாரம்,

சர்வதேச போதை மருந்து கடத்தல்

அரசியல் தலைவர்கள், ராணுவ அதிகாரிகள் மாஃபியா கூட்டு!

இன்று சர்வதேச மனித இனத்தைச் சூழ்ந்து பரவிவரும், ஆட்டிப் படைக்கும், அச்சுறுத்தும் இரு கொடிய நோய்கள், * எயிட்ஸ்(AIDS) * போதைமருந்துப் பழக்கம். இப்போது அமெரிக்க சமுதாயத்தின் உயிர்நாடியைக் கவனி நகட்கும் இந்த நோய்கள் இன்னும் சில ஆண்டுகளில் இந்தியா போன்ற நாடுகளை மிகப்பெருமளவில் தாக்கும் என்பது நிச்சயமாகிவிட்டது.

சாவைத்தவிர இதுவரை வேறு தீர்வோ, நிவாரணமோ, மருந்தோ கிடையாது என கிற கொடிய நோய் எயிட்ஸ். தகாத ஒழுக்கக்கேடான, வரைமுறையற்ற உடலுறவுகள் மற்றும் போதை ஏற்றிக்கொள்வதற்குப் பயன்படுத்தும் அகத்தமான ஊசிகள் -- ஆகிய இரண்டும் எயிட்ஸ் நோய் வேகமாகப் பரவுவதற்கான காரணங்கள். நியூயார்க் நகரில் மட்டும் ஊசிமூலம் போதை மருந்தை ஏற்றிக்கொள்ளும் பழக்கமுடைய போதை அடிமைகள் மூன்று லட்சம் பேர் உள்ளனர். அவர்களில் பாதிப்பெருக்கு மேலே எயிட்ஸ் கிருமிகள் தொற்றியுள்ளன.

கருப்பின மக்கள், செவ்விர்த்திய கலப்பின மக்கள் வாழும் குடியிருப்புகள், அவற்றை அடுத்த பெரும் நகரங்களில் அடுத்த ஐந்தாண்டுகளில் பெருந்திரளாக சாவுகள் நடக்கும் என்று அஞ்சுகிறார்கள். கடந்த நூற்றாண்டுவேளே வந்து கும்பல்கும்பலாக மக்களைத் தொற்றிக்கொண்ட காஹா, பிளேக் போன்ற சாவுகள் நடக்கும். "நம்பவே முடியாத கொடூரம் காத்திருக்கிறது. அமெரிக்காவின் இந்த இன மக்களுக்கு இப்போது நடந்துகொண்டிருக்கும் அவலம், உண்மையில் துயரம்மிக்க கொடுமை" என்கிறார், போதைமருந்து தடுப்புக்கான தேசிய நிறுவன இயக்குனர் டாக்டர் ராபர்ட் துபான்ட். இதைவிடக் கொடியது, "ஹெராயின்" என்ற வகை போதை மருந்துக்கு அடிமையானவர்களைத் திருத்தவே முடியாது என்பது தான்.

கடந்த ஆண்டு கண்டெடுப்பின்படி பதினொரு லட்சம் அமெரிக்கர்கள் 'ஹெராயின்' போதைமருந்துக்கு அடிமையானவர்கள். இவர்களுக்குச் சிகிச்சை அளித்து திருந்துவதும், எயிட்ஸ் நோய் பரவுவதைத் தடுப்பதும் மிகமிகச் சிரமமானது. ஏனெனில் அவர்களில் பலரும் வேளையற்ற இளைஞர்கள்; சமூகவிலக்கு செய்து ஒதுக்கப்பட்டவர்கள்; சமூக விரோதக் கிரிமினல் குற்றங்களில் ஈடுபட்டவர்கள். "அவர்களில் பலரும் எயிட்ஸ் நோய்க்காக பயப்படுபவர்கள்" அவ்வாறு எதைப் பற்றியும்

கவலையோ -அக்கறையோ இல்லாதவர்கள். போதைக்கு அடிமையாகிக் கெட்டித்தட்டிப் போனவர்கள்" என்கிறார் ஓர் உளவியல் நிபுணர். எனவே போதையெற்றிக் கொள்ளும் கும்பல்களை எயிட்ஸ் நோய் தொற்றிக் கொள்வதைத் தடுப்பதற்காகவாவது கத்தமான ஊசிகளை இலவசமாக விறியோகிப்பது பற்றியும், அமெரிக்க மக்கள் அனைவருக்கும் வருடாந்திர எயிட்ஸ் நோய் சோதனை நடத்துவது என்றும் யோசனை செய்கிறது அமெரிக்க அரசு.

அப்படிச் செய்வது போதைப் பழக்கத்தை மெலும் பரப்பிலும் என்றும் எவ்வோருக்கும் எயிட்ஸ் சோதனை செய்வது அவமானப் படுத்தவதாகும் என்றும் அமெரிக்க மக்கள் எதிர்த்திறார்கள். எயிட்ஸ் நோயைத் தொற்றச் செய்யும் ஹெராயின், போதை மருந்துகளில் ஒரு வகைதான். இன்னும் அபிவி, மாண்ட்ரீயன், ஹலிஷ், மாண்ட்ரெக்ஸ், கோகைன் போன்ற பலவகை போதை மருந்துகளும் பயன்படுத்தப்படுகிறது.

ஆக, இப்போதைக்கு உலகிலேயே அதிகமான போதை மருந்து அடிமைகள் -எயிட்ஸ் நோயாளிகள் வாழும் நாடு அமெரிக்கா. அடுத்து ஐரோப்பா. உலகிலேயே மிகப் பெரிய போதை மருந்துத் தேவையுடைய நாடு - சந்தை அமெரிக்கா. எதிர்காலத்தில் இந்தியா போன்ற ஏழை நாடுகள். அமெரிக்கா என்றால் செல்வச் செழிப்புள்ள நாடு அல்லவா? எனவே போதை மருந்து வியாபாரத்திலும் ஏராளமாக அங்கே செல்வம் கொழிக்கிறது. ஒரு கிலோ ஹெராயின் விலை டெல்வி, பம்பாயில் ஒரு லட்சம் ரூபாய் தான்! அதுவே நியூயார்க் தெருக்களுக்குப் போனால் 80 லட்சத்திற்கு ஒரு கோடி ரூபாய் வரை விலை போகும். அதாவது 20,000 சதவீதம் வாய்ப்பு கிடைக்கும்! இவ்வளவு வாய்ப்பு கிடைக்கும் தொழில் உலகிலே வேறு ஏதாவது உண்டா? ஆனால் போன் விலையையும் அமெரிக்காவிலே இந்தப் போதை மருந்துகளுக்கு மூலப் பெருளான பார்பி, கஞ்சா, மற்றும் கோகோ ஆகிய செடிகள் விலையாது. ஏனெனில் இவை வெப்பப் பிரதேசங்களில் தான் செழித்து வளரக் கூடியவை. அதுமட்டுமல்ல, உலகின் மிகக் கொடிய நோய்களான போதை அடிமைப் பழக்கம் மற்றும் எயிட்ஸ் நோய்கள் விரைவாகப் பரவி வருவதால், உலகின் பெரும்பான்மையான நாடுகளில் இந்தப் பயிர் விளைவிப்பதும், போதை மருந்து தயாரிப்பதும், விற்பதும் சட்டப்படி (1) குற்றம் - தண்டனைக்குரியது. ஈரான், மலேசியா போன்ற நாடுகளில் போதை

மருந்தை வைத்திருந்தாலே மரண தண்டனை விதிக்கப்படுகிறது. ஈரானில் கடந்த மாதம் மட்டும் 56 பேர் தூக்கிவிடப்பட்டனர். இந்தியா, துருக்கி போன்ற சில நாடுகளில் அரசுப் பன்னாசுகளில் மட்டும் இந்தப் போதை மருந்துச் செடிகள் வளர்க்கப்பட்டு, வலி நிவாரணி மற்றும் மயக்கமளிப்பது போன்ற மருந்துவத் தேவைக்காக மருந்து தயாரிக்கிறார்கள். வெளி நாடுகளுக்கும் அனுப்புகிறார்கள். ஆனால் இதுவும் மிகுந்த கட்டுப்பாட்டுடன் (1) அரசுத்துறையின் மட்டுமே நடக்கிறது. தனியார் இதைச் செய்வது ஆயுள் தண்டனைக்குரிய குற்றமாகும்!

சட்டவிரோதமானது, ஆபத்தானது -ஆனால் வேறு எந்தத் தொழில் -வியாபாரத்தையும்விடக் கொழுத்த லாபம் தரக்கூடியது சர்வதேச போதை மருந்து வியாபாரம் -கடத்தல் தொழில். எனவே எந்தரும் துணிந்த, சமூக விரோதக் குற்றங்களையே தொழிலாகக் கொண்ட இரகசிய கிரிமினல் உலகக் குற்றவாளிகள் -மாஃபியா கும்பல்கள் அதை எடுத்துக் கொண்டுள்ளன. ஏகாதிபத்திய - ஏகபோக முதலாளிகள் எப்படி "கார்ட்டட்கள்; சிண்டிகேட்டுகள்; டிரஸ்ட்" ஆகிய கூட்டு நிறுவனங்களை அமைத்து தொழில்களை நடத்துகிறார்களோ அதே போல போதை மருந்து கடத்தல் கும்பல்களும் கூட்டமைப்புகளை நிறுவியுள்ளன. உலகின் பல்வேறு நாடுகளிலும் சட்டபூர்வமாக, பகிரங்கமாக இயங்கும், அரசுகளுக்கு இணையான - போட்டியான சக்தியாக இந்த போதை மருந்து மாஃபியா கூட்டமைப்புகள் இயங்குகின்றன. சட்டபூர்வ அரசுகளைக் கவிழ்க்கக்கூடிய அளவும், அரசு - இராணுவ - அரசியல் தலைவர்களை விலைக்கு வாங்கக்கூடிய அளவும், அலாசியமான போது சட்டபூர்வ அரசியல் - இராணுவத் தலைவர்களையே

கொலை செய்து தண்டிக்கக் கூடிய அளவும் கூட பலம் வாய்ந்தவர்களாக உள்ளனர். உலகின் பல நாட்டு இராணுவ, பாசிக் சர்வாதிகாரிகள் போலி ஐந்தாய்ச் அரசியல்வாதிகள் இந்த போதை மருந்து மாஃபியா கூட்டமைப்புகளின் ரகசியப் பங்காளிகளாகவும் உள்ளனர். உலகின் மிகப் பெரிய ஏகாதிபத்திய வல்லரசான அமெரிக்காவின் சட்டபூர்வ நிர்வாகத்துக்கே சவால் விடுபவர்களாகவும் உள்ளனர். அதன் உள்வாங்கிய நிறுவனமான சி.ஐ.ஏ உட்பட அதன் ரகசிய நிர்வாகத்தையே விலை பேசி விழுங்கிவிடும் அளவும் வளர்ந்து விட்டார்கள்!

உலகின் மிகப் பெரிய போதை மருந்துச் சந்தையான அமெரிக்கா மற்றும் ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு இருமுனைகளில் இருந்து முக்கியமாக கடத்தல்கள் நடக்கின்றன. மத்திய, தென் அமெரிக்க நாடுகளில் உள்ள கடத்தல் கும்பல்கள் மற்றும் தெற்கு, கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் உள்ள கடத்தல் கும்பல்கள், குறிப்பாக உடனடி அச்சுறுத்தலாக இருப்பது முதலாவது, வகை கும்பல்கள். இவற்றின் ஆதிக்கம் தென் அமெரிக்காவில் உள்ள பெரு, பொர்னியா மற்றும் ஈசுவடார் ஆகிய நாடுகளின் கோகோ வயல்களில் இருந்து கொம்பியா, பிரேசில் ஆகிய நாடுகளின் பாதைமருந்து கத்திக்கிப்பு செய்யும் இரகசிய ஆலைகள் உள்ளகாடுகள் வழியாக, மக்சிகோ, பனாமா, பகாமாஸ், ஜமைக்கா ஹொண்டுராஸ் ஆகிய நாடுகளின் இரகசிய கிடங்குகள் மற்றும் விமான

தளங்களுக்குப் பரவி தெற்கு, தென்மேற்கு அமெரிக்காவின் துறைமுகங்கள், கடற்கரைகள், ரகசிய விமானத் தளங்கள் மூலமாகப் பரவுகிறது. இந்த நாடுகளின் அரசுகளை எல்லாம் போதை மருந்து கடத்தல்கும்பங்கள் விலை பேசி வாங்கிவிட்டன அல்லது ஆயுத-படை பலத்தால் வீழ்த்தி விட்டன.

“போதை மருந்து ஊழலால் ஏதாவது ஒரு வகையில் பாதிக்கப்படாத அரசியல் நடவடிக்கையோ, நிர்வாக நிறுவன வாழ்க்கையோ கிடையாது” என்று ஒப்புக் கொள்கிறார். கொலம்பியாவின் நீதி மந்திரி என்ரிக் பரோஜோ கோண்டெலெஜ். “போதை மருந்து கும்பலைவிட ஜனநாயக அரசுகளை நிலைநிறுத்தும் செயல்பாடு பெரிய சக்தி எதுவும் இல்லை” என்கிறார் பொலிவிய போலீஸ் செயலாளர் ரூஸ் டேவோ சான்செஸ். “எங்களை ஒழிக்க முயன்றால் கொலம்பியத் தலைநகர் போகோடாவில் உள்ள அமெரிக்கத் தூதரகத்தைக் குண்டு வைத்துத் தகர்த்து விடுவோம். கொலம்பிய அதிபர் முதல் அத்தனை அதிகாரிகளையும் கொன்று விடுவோம்” என்று மிரட்டுகின்றன போதை மருந்து மாஃபியா கும்பல்கள். அதை அவர்கள் செய்தும் காட்டினார்கள். தங்கள் எதிரியாகக் கருதிய கொலம்பிய நீதி மந்திரி ரோடிரிகோ லாரா போலீஸ்-வைக் கூட்டுக் கொன்றார்கள்.

கொலம்பிய நீதி மந்திரி லாராவின் கொலைக்குப் பிறகு மக்கள் எழுச்சி-கோரிக்கை காரணமாக போதை மருந்து மாஃபியா மீது அதிபர் பெடர் கூர் நடவடிக்கை எடுக்க முயன்றார். கொலம்பியாவில் முன்னாள் அதிபர் அல்போர்டோ லோபெஸ் மைக்கேல்ஸ் மூலம் அந்த மாஃபியா ஒரு சமரசத்துக்கு முன்வந்தது. அதிபர் பெடர் கூர் சார்பாக அந்நாட்டு அரசு உயர்வகீழ் கார்டோல் கோமெஸ் பேரங்கள் நடத்தினார். தங்களுக்கு எதிரான நடவடிக்கைகளை நிறுத்திவிடவும், அமெரிக்காவுக்கு நாடு கடத்தும் ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்யவும், வெளிநாடுகளில் உள்ள சொத்துக்களைக் கொண்டு வந்து முதலீடு செய்யவும் சலுகைகளைக் கோரினர் போதை மருந்து மாஃபியாவின். இந்த நிபந்தனைகள் அடிப்படையில் கடத்தல் தொழிலைக் கைவிடுவதாகவும், கொலம்பியாவின் அந்நியக் கடன் முழுவதையும் தாமே அடைத்து விடுவதாகவும் உறுதி கூறினர். இப்படி ஒரு பேரம் - ஒப்பந்தம் முடிவாவது அறிந்து கொலம்பிய மக்கள் கோதித்தெழுந்த போது அது முறிந்து போனது.

உலகிலேயே பெரும் ஏகபோக முதலாளிகளைவிட அதிகமாகக் கொள்ளை வரம்படிக்கும் போதை மருந்து மாஃபியா பேரரசு ஒரு நச்சுக் களையைப் போல மிக வேகமாகப் பரவுகிறது. அதன் முக்கிய உறுப்பினர்கள் யாரையாவது பிடித்தோ, ஒரு வழியை அடைந்தோ கடத்தலைத் தடுக்க முயன்றால் புதிய பலநபர்களும், வழிகளும் தேடி தொழிலை வளர்த்துவிடுகிறார்கள். அமெரிக்காவை அடுத்துள்ள நாடு மெக்சிகோ, அங்கிருந்துதான் 1980 வரை 80 சதவிகிதம் போதை மருந்து அமெரிக்காவுக்குள் நுழைந்தது. காட்டுச் சாலையை, கடற்கரைகள், இரகசிய விமானத் தளங்கள் மூலமாகக் கடத்துவதை பல மெக்சிகன் குடும்பங்கள் ஒரு தொழிலாக்கி விட்டன. மெக்சிகோவுக்குத் தனது அதிரடிப்

படைகளை அனுப்பி போதை மருந்து கடத்துவதை அமெரிக்கா ஒழிக்க முயன்றது. ஆனால் அதிரடிப் படையையே கடத்திக் கொலை செய்வது, போலீசு, இராணுவம் மற்றும் அரசியல் தலைவர்களை விலை பேசுவது ஆகியவற்றில் போதை மருந்து மாஃபியா வெற்றி பெற்று விட்டது. அமெரிக்க அதிரடிப் படைத் தலைவன் மூவ்வைக் கொலை செய்தால் 55 லட்சம் ரூபாய் தருவதாக மாஃபியா கும்பல் விலை வைத்தது. “மெக்சிகோவில் அரசு அங்கீகரித்திருப்பதை விட பிரச்சினை மேலும் கடுமையாக உள்ளது என்று கருதுகிறேன். கடத்தல்காரர்களை பல பகுதிகளிலும் நிச்சயம் தொடக்கூட முடியாது. நிலைமை கட்டுப்பாட்டை மீறிப் போய் விட்டது” என்று அந்த அமெரிக்க மூலவனே ஒப்புக் கொள்கிறார்.

போதை மருந்து உற்பத்தி - கடத்தலை ஒழிக்காவிடும் பொலிவியாவுக்கு தரவிருந்த 100 கோடி ரூபாய் உதவியை நிறுத்தி விடுவதாக அமெரிக்க அரசு எச்சரித்தது. பொலிவிய அரசும் ஒப்புக்கொண்டு ஏதோ சில நடவடிக்கைகள் எடுத்தன. ஆனால் ஒரு ஏக்கர் போதை மருந்துப் பயிர் உற்பத்தி

பொலிவியாவின் அய்மாரா இந்திய மலைவாழ் மக்கள் வாழும் இடங்களில் இராணுவம் போதை மருந்து சேதனைக்குப் போகிறது. மரியாலாஞ்சா என்ற பெண்ணிடமிருந்து ஒரு கூடை கோகோ இலையைப் பிடுங்குகிறது. உடனே அவள், “என்னைச் சுடு என்னை இங்கே சுடு!” என்று மார்பைத் திறந்து காட்டி அவழுகிறாள். “கோகோ பயிர்க் கடவுளுக்கு நன்றி சொல்ல வேண்டும்! அதனால் தான் நாங்கள் ஏதோ சாப்பிடுகிறோம்! உடுத்துகிறோம்!” என்று மரியாலாஞ்சா கற்றுக்கொள்கிறாள். “ஒரிரு கிவோ கோகோ போதை மருந்து பசை வைத்திருந்த குற்றத்துக்காக பல ஏழை இந்தியர்கள் சிறையிலே கிடக்கிறார்கள். ஏனென்றால் வக்கீல்கள் வைத்துக் கொள்ளும் அளவு அவர்களுக்கு வசதி கிடையாது.

ஆனால் போதை மாஃபியா கும்பல்கள் யாரை வேண்டுமாளானும் விலைக்கு வாங்கிவிட முடியும்” என்று ஒப்புக் கொள்கிறார் ஒரு அமெரிக்க சேதனை அதிகாரி.

அதேபோல பெருநாட்டில் போதைப் பயிர் ஒழிப்பைக் கடுமையாக மக்கள் எதிர்ப்ப

பொலிவியா-போதைமருந்துக்கும் ஓர் ஆராய்ச்சிக் கூடம்.

பையக்கூட பொலிவிய அரசு ஒழிக்கவில்லை. ஏனெனில் பொலிவிய அரசின் சட்டபூர்வ ஏற்றுமதியைப் போல மூன்று மடங்கு அதாவது, 2000 கோடி ரூபாய்க்கு போதைப் பயிர் அங்கே உற்பத்தியாகும் பணப் பயிராக உள்ளது. பொலிவியாவின் முன்னாள் அதிபர் ஜூயில் கார்சியா மெஜாலும் அவருடைய மெய்க்காப்பாளர் கர்னல் ஜூயில் அர்சே கோமெஜோவுமே முக்கிய கடத்தல்காரர்கள். பொலிவியாவின் கிவிஜா பகுதியில் வாழும் 80 சதவிகித மக்களும் நாடு முழுவதும் குறைந்தது ஒரு லட்சம் குடும்பங்களும் போதை மருந்து உற்பத்தி - கடத்தல் தொழில் செய்பது பிழைக்கின்றனர். மேலும் பொலிவியாவில் கோகோ எனும் போதை மருந்துச் செடியைப் பயிரிடுவதும் விற்பதும் சட்ட விரோதம் அவ்வ. அது அவர்களின் பசியை அடக்கும் பாளமாகவும் பயன்படுகிறது. எனவே அதை ஒழிக்க முயன்றால் மக்கள் கடுமையாக எதிர்க்கின்றனர். இராணுவத்தினர் கோகோ மூட்டையைப் பறித்துக் கொண்டு துப்பாக்கியால் சுட்டபடியே போனதும், எஞ்சிய சிதறிய கோகோ இலைகளைப் பொறுக்குவதற்கு மக்கள் விழுந்து புரளுகிறார்கள்.

கிறார்கள். அமெரிக்கா அனுப்பிய அதிகாரிகள் வேறு பயிர்களைச் சாகுபடி செய்யவும், போதைப் பயிர்களை ஒழிக்கவும் முயலுகின்றனர். ஆனால் ஒரே நாளில் 19 அமெரிக்க அதிகாரிகள் கொல்லப்பட்ட பின்னர் பின்வாங்கி விட்டனர். அரசுப் படைகள் கம்யூனிச கொல்லாக்களை ஒழிப்பதற்கு மட்டுமே போரிடுகின்றன. போதை மருந்து வியாபாரிகளின் கடத்தல் வெளிப்படையாக, சுதந்திரமாக நடக்கிறது. அமோசான் நதிப் பள்ளத்தாக்குகள் அடர்ந்த காடுகள் வழியே பெருவில் பயிராகும் கோகோ, கொலம்பியாவிற்கு எளிதாகக் கடத்தி, சுத்திகரிக்கப்படுகிறது. மேலும் மேலும் அதிகமான கொலம்பியாக்காரர்கள் இதற்காக பெருநாட்டுக்கு வருகிறார்கள். “அவர்கள் நிறையபேர் இங்கே உள்ளனர் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். ஏனெனில் மேலும் மேலும் அதிகமாக போலீசார் கொல்லப்படுகின்றனர்” என்கின்றனர் அமெரிக்க அதிரடிப்படையினர்.

அமெரிக்காவுக்கும், ஐரோப்பாவுக்கும் போதை மருந்து கடத்தும் வழியாக மட்டுமே பிரேசில் நாடு இருப்பதாக முதலில் கருதப்பட்டது. ஆனால் 1984ல் பிரேசிலின்

போர் நடத்திக் கொண்டே தங்க முக்கோணத்தில் போதைப் பயிர்களை வளர்த்து உலகச் சந்தைக்கு ஏற்றுமதி செய்து கோயில்டாங் கும்பல்.

அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ.வின் கைங்கரியத்தால் "தங்க முக்கோணத்"தில் ஞ்சா தலைமை யிவாள தளியார் படையும், சர்வதேச போதை மருந்து மட்பியாவும் உருவானது. அது இன்னமும் சக்திவாய்ந்த கிரியினல் குற்றக் கும்பலாக நீடிக்கிறது. தப்பியோடிய கோயில்டாங் கிரியினல் கும்பல் அமெரிக்காவில் தஞ்சமடைந்து, ஞ்சா கும்பலின் சங்கிலி வலைப் பிள்ளவாக அமைந்து அமெரிக்கத் தெருக்களில் போதை மருந்து வியாபாரம் செய்கிறது.

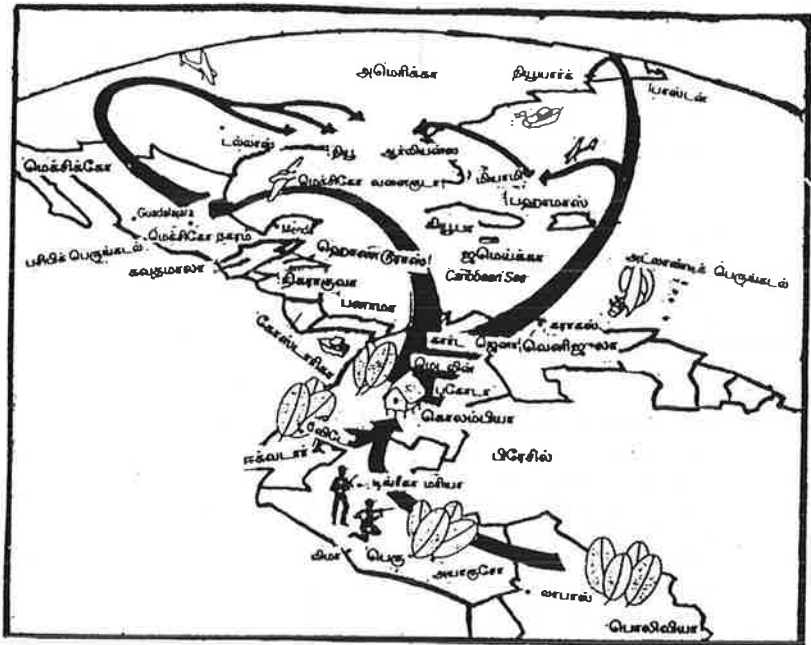
அதன்பிறகு வியத்தநாம ஆக்கிரமித்து அமெரிக்கா போர் நடத்தியது. கம்பூனில் டுகளின் வியத்தகாங் படைக்கு எதிராக ஹமாங் என்ற மலை ஜாதியினரை ஏவிவிட்டது அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ. சி.ஐ.ஏ. ஆதரவுடன் ஹமாங் இனத்தவர்கள், வியத்தநாமில் போதை மருந்து உற்பத்தி செய்து மேற்கு நாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்தனர். வியத்தநாமிலும் அமெரிக்க ராணுவம் தோற்று ஓடிய போது ஹமாங் மலைசாதித் தலைவர்கள் அமெரிக்காவில் குடியேறி போதை மருந்து வியாபாரம் செய்கின்றனர். அதே போல ஆசிய, ஆஃபிரிக்க தென்அமெரிக்க நாடுகளில் ஏகாதிபத்திய எடுபிடிகளாக செயல்படும் எதிர்ப்புரட்சி தேசவிதேத இரகசியக் கிளர்ச்சிப்படைகள் போதைமருந்து வியாபாரத்தை முக்கிய தொழிலாகக் கொண்டுள்ளனர்.

1980 இல் அஃப்கானை ருடிய ராணுவம் ஆக்கிரமித்துக் கொண்டதை எதிர்த்து பலபிரிவுகளிலான மலைசாதி இனத்தவர்கள் போரில் ஈடுபட்டுள்ளனர். தெளிவான சித்தாந்த வழிகாட்டுதல் இல்லாத போராளிக் குழுக்கள் ஆயத்தங்களுக்காக போதை மருந்தை உற்பத்தி செய்து விற்பனை செய்வதில் ஈடுபட்டுள்ளனர். அவை அமெரிக்க சி.ஐ.ஏ.வுடன் நெருங்கிய உறவுவைத்துள்ளனர். அஃப்கான் மலைப்பிரதேசங்களில் அபிளி பயிரிட்டு "ஹராயின்" என்ற உயர்வகை போதைமருந்தை தயார்செய்து பாகிஸ்தான், இந்தியா வழியாக மேற்கிந்திய நாடுகளுக்குக் கடத்துகின்றனர்.

இதுவரை மேற்கிந்திய நாடுகளுக்கு போதைமருந்து அனுப்புவதில் தாய்லாந்து -பர்மா - வலோஸ் எல்லைகளைக் கொண்ட தங்க முக்கோணம் மற்றும் மத்திய -தென்அமெரிக்க நாடுகளும் முதல் நிலை வகித்தன. ஆனால் 80 களில் அவற்றையும் விஞ்சி விடக் கூடியதாக ஆஃப்கான் -பாகிஸ்தான் - இந்தியா அடங்கிய "தங்க முடி" எனப்படும் பகுதிவளர்ந்து விட்டது.

பம்பாயில் ஒரு மாநாட்டில் கவந்துகொண்டு ஐரோப்பா ஆம்ஸ்டர்டாம் போள 3 மெரிசியல் எம்.பி.க்கள் போதைமருந்து நிரம்பிய பெட்டியுடன் பிடிப்பட்டனர். பம்பாயில் இருந்து எந்தீரியா போள ஏர்-இந்திய விமானத்தில் போதைமருந்து இருந்ததாகச் சொல்லி அந்த அரசு பிடித்து வைத்துக்கொண்டது. 80 கோடி ரூபாய் அபாரதம்கட்டி விமானத்தையும் விமானிகளையும் இந்தியா மீட்டது.

குறிப்பாக உலகச் சந்தைக்குப்போரும் உயர்வகை போதை மருந்தான "ஹிராயின்" பெரும்பகுதி பம்பாய் -டிவிலியிலுள்ள கும்பல்களால் கடத்தப்படுகிறது. இதில்

திகா தயன் துத்தல் : பரம் - திரை - சிரசியல்

துருக்கி இரண்டாவது இடத்தை வகிக்கிறது. ஆனால் "ஹிராயின்" உற்பத்தி இந்தியாவில் நடக்கவில்லை; ஆஃப்கானிலிருந்து போராளிகள் - அகதிகள், பாகிஸ்தான் உள்ளவர்களும் மற்றும் சீக்கியத் தீவிரவாதிகளால் கடத்தப்பட்டு இந்தியா வழியாகப் போகிறது என்று சொல்லி மழுப்புகிறார்கள் இந்திய அதிகாரிகளும் பத்திரிகைகளும் இந்தியாவின் பலமாநில மலைகளிலும் அபிளி பயிரிடப்படுகிறது; மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைப்பகுதி நெடுக பலவட்டம் ஏக்கரில் கஞ்சா பயிரிடப்படுகிறது. கொச்சி, கோவா, பம்பாய் மற்றும் குஜராத் - சௌராஷ்டிரா துறைமுகங்களும் டிவிலி பம்பாய் விமானத்தளங்களும் முக்கியக் கடத்தல் வழிகளாக உள்ளன.

டிவிலியை மையமாகக் கொண்டு இயங்கும் மிகப்பெரிய போதைமருந்து மஃபியா குழுதேவ்சிங் சங்கர் என்பவனுடையது. டிவிலியிலிருந்து நெதர்லாந்து மூலமாக கனடாவுக்குப் போதைமருந்து கடத்துபவன். அந்தக் கருப்புப்பணம் முழுவதையும் நெதர்லாந்திலுள்ள தனது மாளிகையில் சேர்த்து பிறகு கவில் வங்கிகளில் குவித்துள்ளான். கனடாவிலும் ஐரோப்பாவிலும் ஏராளமான பலமாகக் கட்டிடங்கள், கார்டிமனைகள், ஓட்டங்கள் வாங்குவதில் கோடி கோடியாக முதலீடு செய்துள்ளான். வேகமாகப் பறக்கும் கார் வாங்குவதற்காகத் தனது மறைவிடத்திலிருந்து வெளியேறியபோது பெல்ஜியம் போலீஸ் கைது செய்தது. பல வழக்குகள் நடந்து தண்டனையிலிருக்கும் போதே சங்க தப்பி டெவிலியிலிருந்து தொழில் செய்தான்.

பம்பாயை மையமாகக் கொண்டு நேரடியாக அமெரிக்க, ஐரோப்பாவுக்கு போதைப்பொருளை கடத்தும் ஒரு கும்பல் குழுபக்ஸ்-பிரியானியினுடையது. இவன் ஆண்டுக்கு 1,500 கோடி ரூபாய் கடத்தல் வியாபாரம் செய்கிறான். இவனை கைதாகி டிவிலி திகா சிறையிலிருந்தபோதும் குழுக்குள் அறை, வீடியோ சாராயம், பெண்கள் முதற்கொண்டு சகல வசதிகளுடன் "ராஜ்" வாழ்க்கை வாழ்கிறான். வியாபாரத்துக்காக அவசியமானபோது சிறையி

லிருந்து தலைமறைவாகிவிடுகிறான். டிவிலி பெருநகர நீதிபதி சுபாஷ்வாசன் போன்ற உயர் அதிகாரிகளையும் அரசியல்வாதிகளையும் இந்த மஃபியா கும்பல் விலைக்கு வாங்கிவிடுகிறது. போதைமருந்து தடுப்புக்காக பாகிஸ்தானில் கூட 4000 பேர் கொண்ட படை இருக்கிறது. இந்தியாவில் கடைநிலை ஊழியர்கள் உட்பட 164 பேர் தான் உள்ளனர். ஆனால் இதுகூட பிரச்சினை இல்லை. "கடத்தல்காரனைப் பிடிப்பதைவிட சிரமமானது தண்டிப்பதுதான்". ஏனென்றால் அதிகாரிகள் அரசியல் தலைவர்கள் ஆகிய எல்லா மட்டத்திலும் அவர்கள் செல்வாக்கு செலுத்துகின்றனர்" என்கிறார் போதைமருந்து தடுப்பு உயர் அதிகாரி ஆர்.என்.காதர். பம்பாயை மையமாகக் கொண்டு போதைமருந்து கடத்தல் ஈடுபட்டுள்ள பெரிய கும்பல் தாலுத் இப்ராகிமியனுடையது. அரபு நாடுகள் மூலமாக அமெரிக்கா-ஐரோப்பா நாடுகளுக்கு இந்தக் கும்பல் கடத்துகிறது. போதைமருந்து கடத்துவதோடு இந்த மஃபியா கும்பலின் ஆதிக்கம் குறித்து டிவிலி மாதம் புதிய ஜனநாயகம் ஏடு விரிவாகவே எழுதியுள்ளது.

சர்வதேச போதைமருந்து உற்பத்தி -கடத்தல் வியாபாரம் செய்யும் மஃபியா மற்றும் பல்வேறு நாடுகளின் இராணுவ -பாசிச கும்பல்களின் கூட்டு உலகம் முழுவதும் உள்ள பெரிய அபாயகரமான சக்தியாக வளர்ந்து விட்டது. இதன் முழு வீச்சையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டுமானால் இவர்களைக் குண்டுக் சேர்ந்துள்ள சர்வதேச ஆயுதக்கடத்தல், சர்வதேச பயங்கரவாத குழுக்கள் மற்றும் சர்வதேச கருப்புப்பண ஆதிக்க சக்திகளையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

ஹாங்காங், சிங்கப்பூர், கவில், டிபெயின், இங்கிலாந்தில் அரசின் ஆதிக்கத்திலுள்ள ஐசல் ஆஃப் மேன் மற்றும் சேனல் தீவுகள், பனாமா, பகாமாஸ், அமெரிக்காவின் ஆதிக்கத்திலுள்ள ஹவாய் தீவுகள் ஆகிய நாடுகளில் உள்ள வங்கிகளில் இரகசியக் கணக்குகள் வைத்துக்கொள்கின்றனர்.

வருமாளம் பற்றிய கேள்வியோ, வரியோ கிடையாது; களைக்கு வைத்துள்ள வாடிக்கையாளர்கள் தவிர வேறு எவரும் இரகசியங்களைப் பெறமுடியாது. ஈரான் ஷா, கைத்தியூபின் குவாயியார், உகாண்டாவின் இடி அ மின், பிலிப்பைன்சின் மார்க்கோஸ், இந்தியாவின் ராஜீவ் போன்ற பாசிச கும்பல்கள் சொந்த நாட்டு மக்களை குரையாடி இங்கேதான் குவித்துள்ளனர். பல்வேறு நாட்டு ஏகபோக முதலாளிகள் வரிஏய்ப்பு மற்றும் பிற மோசடிகள் செய்து கொள்ளையடித்ததையும் இங்கேதான் குவித்து வைத்துள்ளனர். இந்த வங்கிகளிலேதான் சர்வதேச போதைமருந்து கடத்தும் மஃபியா கும்பல்களும் கோடிக்கோடியாக கருப்புப்பணத்தைக் குவித்துவைத்துள்ளனர். நெருக்களில் போதைமருந்துகளை விற்றுச் சுருட்டும் ஏராளமான பணம் பெரியபெரிய ஆலைகளை - கம்பெனிகளை, வாங்கவும், பலமாடிக் கட்டிடங்கள், நகர மனைகள் ஒட்டல்கள் வாங்கவும், சொத்துக்களாகக் குவிக்கவும் மதிப்புக் குரிய செல்வமாக மீண்டும் வருகிறது.

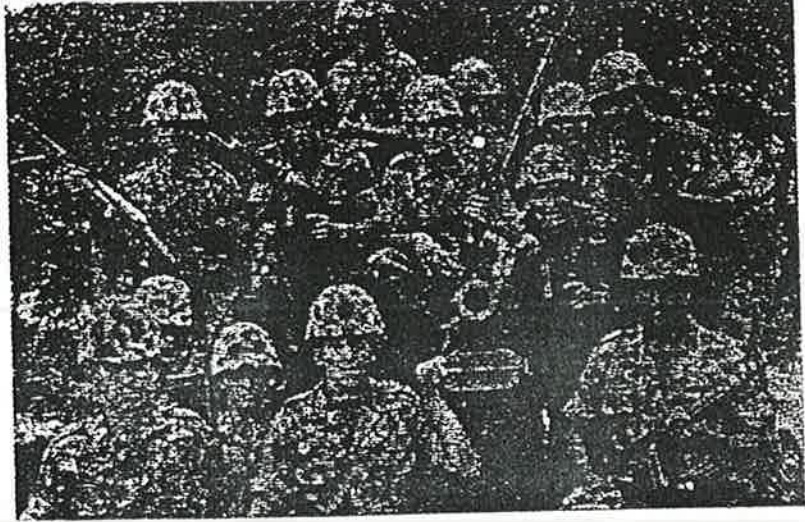
போதைமருந்து உற்பத்தி, கடத்தல், வியாபாரம் சட்டபூர்வமானது. எழுத்துப்பூர்வமான ஒப்பந்த அடிப்படையிலானது அல்ல. நம்பிக்கை மற்றும் வாய்வழி ஒப்பந்த அடிப்படையிலானது. எனவே இந்தத் தொழில் நடப்பதற்கு இதன் விதிகள் - ஒப்பந்தங்களை அமுலாக்குவதற்கு ஆயுதந்தாங்கிய இரகசிய ரெளடி - குண்டர்படைகள் கட்டியுள்ளனர். அவர்கள் பணத்துக்காக யாரையும் கடத்தவும், பணயக்கைதிகளாக வைத்துப் பணம் பிடுங்கவும் கொடிய செய்யவும், துரோகிகளாகப் பழி தீர்க்கவும், போட்டியாளர்களை ஒழித்துக்கட்டவும், அதிகாரிகளை மிரட்டிப் பணியவைக்கவும், உறுதியாளவர்களைக் கொல்லவும், பிராந்திய ஆதிக்கத்தை நிறுவவும் பயங்கரவாதச் செயல்களில் ஈடுபடுகின்றனர்.

இதற்காக சமூகவிரோத கிரிமினல் குற்றங்களையே தொழிலாகக் கொண்ட மஃபியா குண்டர்படைகள் போதைமருந்து மஃபியா கூட்டுச்சேர்கிறது. அதுமட்டுமல்ல, புரட்சிகர சித்தாந்தத்தில் உறுதியற்ற பலநாட்டுப் போராளி குழுக்களையும் அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். பல நாட்டு அரசுகளும் இரகசிய சதி, உளவு வேலைகளுக்காகக் கட்டியுள்ள நாசவேலை கீர்குலைவுக்குக் குழுக்களையும் பயன்படுத்துகிறார்கள். இவை அனைத்தும் சேர்ந்து சர்வதேச பயங்கரவாதமாக உருவெடுக்கிறது. விமானக்கடத்தல், பயணக்கைதி பேரங்கள், படுகொலைகள், குண்டுமொடபுகள், நாசவேலைகள் என்று சம்பந்தமே இல்லாத மக்கள் பலியாவதும் நடக்கிறது.

இந்தச் சக்திகளுடன் நெருங்கிய உறவு கொண்டுள்ளவை சர்வதேச ஆயுதக்கடத்தல் - இரகசிய வியாபாரக் கும்பல்கள், அமெரிக்கா - ஐரோப்பிய நாடுகளின் முக்கியமான பகுதிப் பொருளாதாரம் ஆயுத உற்பத்தியைச் சார்ந்து நிற்கின்றன. அந்த நாட்டு மக்களை ஏய்ப்பதற்காக பல நாடுகளுக்கு ஆயுத ஏற்றுமதி தடை செய்துள்ளார்கள். அதாவது போரில் ஈடுபட்டுள்ள நாடுகள், நிறுவெறி, மதவெறி, தேசவெறி உள்ள கொடிய பாசிசநாடுகள் ஆகியன ஆளால் ஆயுத ஆலை முதலாளிகள் சர்வதேச ஆயுதக் கடத்தல் - வியாபார - தரகுக் கும்பல்களோடு சேர்ந்துகொண்டு இரகசியமாக விற்பனை செய்கிறார்கள். இதனால் ஆயு

தங்களை விறகும் முதலாளிகளுக்கும், ஆலை நிர்வாகிகளுக்கும், தரகர்களுக்கும், இதை இரகசியமாக அனுமதிக்கும் நாட்டு அரசுத் தலைவர்கள், அதிகாரிகளுக்கும், வாங்கும் நாட்டு அரசுத் தலைவர்கள், அதிகாரிகளுக்கும் ஏராளமான கருப்புப்பணம் கமிஷனாகக் கிடைக்கிறது. இவையும் மேற்சொன்ன வங்கிகளில் குவிக்கப்படுகின்றன.

சாதாரணக் கைத்துப்பாக்கிகள், எந்திரத்துப்பாக்கிகள், பீரங்கி, கவசவண்டிகள், ஏவுகணைகள் முதல் அணு ஆயுத உலைக்கு அவசியமான கனரீர், யுரேனியம் ஆகியவை வரை சர்வதேச அளவில் கடத்தி விற்கிறார்கள். இதுவும் போதைமருந்துக் கடத்தலைப்போல சட்டபூர்வமான, ஒப்பந்த அடிப்படையில் நடப்பதில்லை. தரகர்கள், மஃபியா குண்டர்படைகள், இரகசிய வங்கிகள் மூலமாக நடக்கிறது. செளதி அரேபியாவின் ஆதனான் கலேஃசி கலீடன் ஆர்ட்டோ இந்தியாவின் ஒலஃப்பாமே, இந்தியாவின் இந்துஜா, விள்கடா போன்ற தரகர்களும் கலீடன் பிரதமர் ஒலஃப்பாமே,

பீரங்கிகள், எந்திரத் துப்பாக்கிகளுடன் கொலம்பிய ராணுவம் - யுத்தத்திற்கு அல்ல; போதைமருந்து கடத்தல்காரர்களைப் பிடிக்கத்தான்.

இந்தியப் பிரதமர் ராஜீவ் அமெரிக்க அதிபர் ரீகன் போன்ற பல அரசு உயர் தலைவர்களும் கூட இந்த ஆயுதக் கடத்தல் வியாபாரத்தில் சம்பந்தப்பட்டவர்கள்.

ஆக சர்வதேச மனித இளத்துக்கு எதிராக சமூகவிரோத கிரிமினல் குற்றங்கும்பல்களின் மிகப்பெரிய இரகசிய உலகம் ஒன்று இயங்குகிறது. சர்வதேச பயங்கரவாதம், போகாட்சுப் பொருள் ஆயுதங்கள் ஆகிய அழிவு வேலைகளிலே அது ஈடுபட்டுள்ளது. இதிலே சேரும் பெரும்பணம் - கருப்புப்பணம் உலகின் பல நாட்டுப் பொருளாதாரத்தையும், அரசியலையும் ஆட்டிவாசைக்கிறது. பெரியபெரிய ஆலைகளைக் கொண்ட ஏகபோகக் கம்பெனிகளை அப்படியே விவைக்கு வாங்குகிறது. சர்வதேச சந்தையில் செலாவணி பரிமாற்ற மதிப்பைத் தீர்மானிக்கிறது. அரசியல்வாதிகளையும், தொழிற்சங்கத் தலைவர்களையும் அரசு-இராணுவ உயர் அதிகாரிகளையும் விவைக்கு வாங்குகிறது. தேர்தல்களில் வாரி இறைக்கப்படுகிறது. ஆட்சிக் கவிழ்ப்புகளை நடத்துகிறது.

குறிப்பாக நமதுநாட்டில் இதன் பாதிப்புகள் முக்கியமானவை.

உலகிலேயே உயர்ந்த போதைமருந்தான "ஹராயின்" கடத்தும் முக்கிய மையமாக இந்தியா உள்ளது. போதைமருந்துக்கு அடிமையாவதும், "எபிடல்" நோய் பரவுவதும் குறாவளியாக வந்து இந்தியாவைத் தாக்குகின்றன. முக்கியப் பெருநகரங்கள் அனைத்திலும் மஃபியா ரெளடி, குண்டர்படைக் கும்பல்கள் உருவாகிவிட்டன.

இந்திய இராணுவத்தில் அந்திய உளவாளிகள் பெருகிவருவதோடு இலங்கை, மாலத்தீவு ஆகிய ஆக்கிரமிப்பு வேலைகளுக்கு இந்திய இராணுவம் ஈடுபடுத்தப்படுகிறது. சி.ஐ.ஏ.வைப் போல் இரகசிய உளவு, சதி நாசவேலைகளில் இந்திய உளவுப்படை "ரா" ஈடுபடுகிறது.

ஆயுதபேர ஊழல்களிலே ராஜீவ் கும்பல் அடித்த கொள்ளை சர்வதேச இரகசிய வங்கிகளில் குவிக்கிறது. கமிஷன் பெருவதற்காக ராஜீவ் கும்பல் கூட்டுச்சேர்ந்துள்ள போலிக் கம்பெனிகள் பகாமாஸ், பளாமா ஆகிய மஃபியா ஆதிக்க நாடுகளில் உள்ளவை. இன்னும் ஒரு முக்கியத்தக்கவல்

அந்தக் கம்பெனிகளில் ஒன்றின் இயக்குநரான ஸ்டீபன் சாமோஸ் என்பவன் பிரபலமான மஃபியா கும்பலைச் சேர்ந்தவன்.

500 கோடி, 1000 கோடி என்று இந்தியத் தேர்தல்களிலே கருப்புப்பணம் கொட்டப்படுகிறது. சர்வதேச ஆயுத, போதைமருந்து, கடத்தல் மஃபியா இந்திய அரணியில் ஆதிக்கம் வகிப்பது அதிகரிக்கிறது.

இந்துஜா, சாபிரியா, அம்பாணி போன்ற புதிய, திடீர் பெரும் தரகு முதலாளிகள் பெரியபெரிய ஆலைகளை அப்படியே விவைக்கு வாங்குகின்றனர். இவ்வளவு தொகைக்கு மூலம் என்னவென்று அறிவிக்க முடிகின்றனர். வெளிநாடுகளில் வாங்கும் இந்தியர்களின் முதலீடு சட்டபூர்வமாகப்பட்டு சர்வதேசக் கருப்புப்பணம் குவிக்கிறது. உதாரணமாக அம்பாணியின் முதலீடுகள் வரும் கம்பெனிகள் பகாமாஸ், பளாமா, ஐசுல் ஆஃப் மேன் ஆகிய சர்வதேச இரகசிய உலகின் வங்கிகள், கம்பெனிகளில் இருந்து வருகின்றன.

இந்த நாடு எவ்வளவு பெரிய ஆயுத ஏற்றுக்கொண்டுள்ளது; புரட்சியாளர்களும், ஜனநாயக சக்திகள் ஆகியோர் முன்னுள்ள கடமை அவ்வளவு கடினமானது என்பதை இந்த விவரங்கள் உணர்த்தும் என்று நம்புகிறோம்.

இந்தியாவிலும் துவைகூர்க்குறியும்

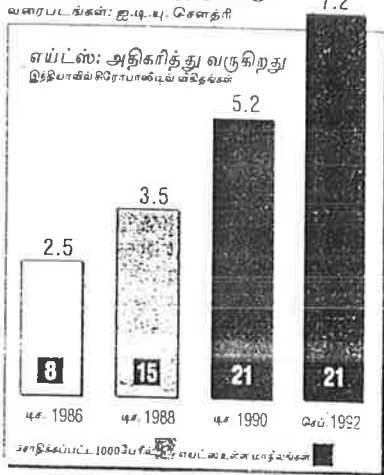
எய்ட்ஸ்

சமூகத்தின் எல்லா தரப் பினருக்கும் அதிவேகமாக பரவி வருகிறது இந்த பயங்கரம். நாடு பெரும் அபாயத்தை சந்திக்கிறது.

ஹரிந்தர் பவேஜா மற்றும் அருண் கட்டியார்

“நான் செய்த பாவம், அனுபவிக்கிறேன்.” கூரையை வெறித்துப் பார்த்தபடி இதையே அவர் திருப்பித் திருப்பி சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார். புது தில்லி அகில இந்திய மருத்துவ விஞ்ஞான கழகத்தில் (ஏ.ஐ.ஐ.எம்.எஸ்.) எய்ட்ஸ் வார்டில் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் அவரைப் பார்க்க அவர்களது 11 மாத குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு வரும் மனைவியைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் அவரது கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோடுகிறது. இருவாரங்களுக்கு முன்பு, நியூரோசர்ஜரி வார்டில் இருந்து மாற்றப்பட்ட மூன்று வாரங்கள் கழித்து தேவ் இறந்து போனார்.

ஏ.ஐ.ஐ.எம்.எஸ்.வில் முளைக்காய்ச்சலுக்காக சேர்க்கப்பட்டார் அவர். சிகிச்சை பலனளிக்காமல் போனதைக் கண்டு சந்தேகப்பட்ட டாக்டர்கள் ரத்தத்தைப் பரிசோதித்துப் பார்த்தபோது அதில் ஹியூமன் இம்யூனோ டிஃபிஷியன்சி வைரஸ் (எச்.ஐ.வி.) இருப்பது

தெரியவந்தது. இப்போது அவரது மனைவியையும், குழந்தையையும் கூட இந்த ஆட்கொல்லி வைரஸ் தாக்கி இருக்கிறது என்று ரத்த பரிசோதனைகள் காட்டியிருக்கின்றன.

டாக்டர்களுக்கு ஒரு உண்மை தெரியவந்தது: இந்த வைரஸ், விபசாரிகள், அவர்களது வாடிக்கையாளர்கள், ரத்ததானம் செய்பவர்கள் போன்றவர்களோடு நின்றுவிட

வில்லை. தேவைப் போல ஆரோக்கியமான நடுத்தர வர்க்கத்தினர் பலர் அவர்கள் அறியாமலேயே தங்கள் மனைவிக்கும், குழந்தைகளுக்கும், இந்த வைரலை தானம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது அது.

எல்லோரும் சமம்

மிக வேகமாக பரவுகிறது வைரஸ்

உலகில் வைரஸ் பீடிக்கப்பட்டவர்களில் ஒரு சதவீத அளவிற்குத்தான் ஆசியாவில் இருக்கிறார்கள். ஆனால், இந்தியாவில் எண்ணிக்கை வேகமாக அதிகரித்து வருகிறது. “எல்லோரையும் இந்த நோய் தாக்கக் கூடிய அபாயத்தின் ஆரம்ப கட்டத்தில் இருக்கிறது இந்தியா. வைரஸ் தாக்குவது பயங்கர வேகத்தில் பரவி வருகிறது” என்று உலக சுகாதார நிறுவனத்தில் எய்ட்ஸ் பிரிவின் டைரக்டராக இருக்கும் மைக்கேல் மெர்ஸன் கடந்த வாரம் நடைபெற்ற எய்ட்ஸ் பற்றிய ஒரு சர்வதேச கூட்டத்தில் எச்சரித்தார்.

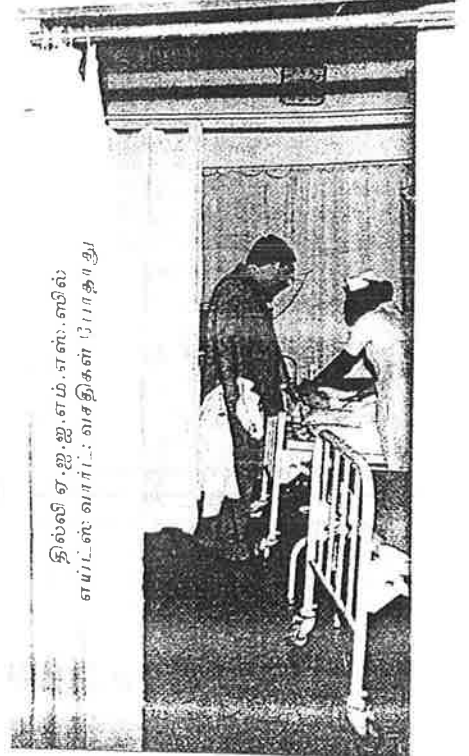
ஒவ்வொரு ஆண்டும் சீரத்தில் வைரஸ் காணப்படுபவர்களின் எண்ணிக்கை இரட்டிப்பாகிக் கொண்டு போவதில் இது தெரிகிறது. 1986 டிசம்பரில் பரிசோதிக்கப்பட்ட ஆயிரம் பேரில் 2.5 சதவீதமாக இது இருந்தது. 1991-ல் 5.23 சதவீதமாக ஆயிற்று. இப்போது சுமார் எட்டு சதவீதத்திற்கு அருகில் இருக்கிறது. உண்மையின் ஒரு சிறு துளியைத்தான் நாம் பார்க்கிறோம். நிஜமான எண்ணிக்கை 15 மடங்கு அதிகமாக இருக்கக்கூடும் என்று பல டாக்டர்கள் எண்ணுகிறார்கள். இதற்கு ஒரு காரணம், 1986-ல் எட்டு மாநிலங்களில் இருந்து மட்டுமே இந்த வைரஸின் தாக்கம் பற்றி தகவல் வந்தது. இப்போது எய்ட்ஸ் இருப்பதாக 21 மாநிலங்கள் சொல்கின்றன.

விலைமாதர்களையும் அவர்களது முக்கிய வாடிக்கையாளர்களான லாரி ஓட்டிகள், மாணவர்கள், ஊர்விட்டு ஊர்போய் கூலி வேலை செய்பவர்கள் ஆகியோரையும் தாண்டி வைரஸ் பரவிவிட்டது என்பதில் சந்தேகமில்லை. புதிதாக பலியாகி

இருப்பவர்கள் செல்ஸ்டேன்சன், எச்சிகியூடிவ்சன், ராணுவத்தினர், துட்பத்தலைவிகள். பச்சளம் பாலகர்களும் இதற்கு பலியாவதுதான் பரிதாபம். இரண்டாவது முறையாக கருத்தரித்திருக்கும், தில்லியில் உள்ள பிபன் என்ற 21 வயதுள்ள ஏழை மாத கர்ப்பினியை இந்த வைரஸ் பீடித்திருக்கின்றது. ஒன்றரை வயதாகும் அவரது முதல் குழந்தையை இத்த வைரஸ் தாக்கி இருக்கிறது. அதிர்ஷ்டவசமாக இரண்டாவது குழந்தை இந்த ஆபத்தில் இருந்து தப்பி இருக்கிறது. முதல் பிரசவத்தில் ரத்தம் செலுத்துப்பட்டபோது வைரஸும் உள்ளே நுழைந்தது.

“குடும்பத் தலைவிகளையும், குழந்தைகளையும் வைரஸ் பீடித்து விட்டதென்றால் நோயைக் கட்டுப்படுத்துவது நம் கையை விட்டுப் போய்விட்டது என்றுதான் அத்தம்” என்று கூறுகிறார் இந்தியன் ஹெல்த் ஆர்கனைசேஷனின் பொதுச் செயலர் டாக்டர் ஐ.எச். சிலாடா.

பரிடம் உடலுறவு கொள்வது நோய் பரவுவதற்கு ஒரு முக்கிய காரணம் என்றாலும் இந்தியாவைப் பொறுத்தவரை அது ஒன்று மட்டும் தான் காரணமல்ல. எத்தனையோ

தில்லி ஏ.ஐ.ஐ.எம்.எஸ்.வில் எய்ட்ஸ் வார்டில் வசதிகள் போதுமா

எச்சரிக்கைகளுக்குப் பிறகும் இந்நியாவில் ரத்தம் தானம் செய்யப்படும், செலுத்தப்படும் முறை ஆபத்தானதாகவே இருந்து வருகிறது. ரத்தத்தில் இருந்து தயாரிக்கப்படும் பொருட்களும் அப்படித்தான். ஆஸ்பத்திரிகளில் காட்டப்படும் அலட்சியம் - குறிப்பாக அறுவை சிகிச்சையின்போது - ரத்தம், ஊசி இவற்றால் பாதிக்கப்பட்டவர்களின் எண்ணிக்கை பயங்கரமாக உயர்ந்திருக்கிறது. அறுவை சிகிச்சை பகுதியில் புறநோயாளிகளாக வந்த 996 பேரில் ஆறு பேரும், மருத்துவப் பகுதியில் புறநோயாளிகளாக வந்த 2406 பேரில் 28 பேரும் வைரலால் பீடிக்கப்பட்டிருப்பதாக பம்பாயில் நடத்தப்பட்ட ஆய்வு ஒன்று தெரிவிக்கிறது.

ஒரு குறிப்பிட்ட பிரிவினரை மட்டும் எய்ட்ஸ் தாக்குகிறது என்ற மாயை தமிழ்நாடு, மணிப்பூர், மகாராஷ்டிரா ஆகிய மாநிலங்களில் தகர்ந்திருக்கிறது.

“அணு ஆபத்து, சுற்றுப்புற சூழல் கேடு இவற்றுக்கு இணையான ஆபத்தாக உருவாகி வருகிறது எய்ட்ஸ்” என்று எய்ட்ஸ் மாநாட்டில் துணை ஜனாதிபதி கே.ஆர். நாராயணன் எச்சரித்தார்.

வைரலால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் பல்வேறு தொழிலை சார்ந்தவர்களாக இருப்பதால் தோய் பரவி இருக்கும் அளவு கண்டு டாக்டர்கள் கவலை கொள்கிறார்கள். “எண்ணிக்கைகளைக் குறைப்பதில் பிரயோசனமில்லை. இங்கு வைரஸ் இருக்கிறது என்று நமக்குத் தெரியும். பலருடன் செக்ஸ் வைத்துக் கொள்ளும் பழக்கம் பரவலாக இருக்கிறது. ரத்த வங்கிகளை

தானம் செய்பவர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் பணத்திற்காக கொடுப்பவர்கள் என்ற நிலையில் ரத்தத்தில் கிருமிகள் இருப்பதற்கும், அவை பரவுவதற்கும் வாய்ப்புகள் உண்டு. ஆனால், அதைக் கட்டுப்படுத்த அரசு தவறிவிட்டு விளைவு ஆபத்து பரவுகிறது. 1989 மார்ச் முதல் தேதியில் இருந்து ஒவ்வொரு பாட்டில் ரத்தமும் எச்.ஐ.வி. இருக்கிறது என்று சோதிக்கப்பட வேண்டும் என்று உத்தரவிடப்பட்டு இருந்தாலும், இந்த உத்தரவு கடைப்பிடிக்கப்படுவதில்லை. சப்ளை செய்யப்படும் ரத்தத்தில் 85% பரிசோதிக்கப்படாதவை என்று மதிப்பிடப்பட்டு இருக்கிறது. இந்தப் பரிசோதனையை விரைவாக செய்து முடிப்பதற்குத் தேவைப்படும் கருவிகளை இரு மாதங்களுக்கு முன்பு தான் சுகாதார அமைச்சகம் அனுப்பி இருக்கிறது. அரசால் நடத்தப்படும் ரத்த வங்கிகளுக்குத்தான் முன்னுரிமை. அவற்றிலும் 1,118 வங்கிகளில் 600 வங்கிகளுக்குத்தான் இவை அளிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“கண்காணிக்கும் பொறுப்பு ரத்த வங்கிகளுடையது; அரசினுடையது அல்ல” என்கிறார் தேசிய எய்ட்ஸ் கட்டுப்பாட்டு அமைப்பின் திட்ட இயக்குனர் பி.ஆர்.தாஸ் குப்தா. தேவையை விட சப்ளை குறைவாக இருப்பதால் ஏராளமான ரத்தம் பரிசோதிக்கப்படுவதில்லை என்பதை அவர் ஒப்புக் கொள்கிறார். நாட்டிற்கு தேவைப்படும் ரத்தத்தின் அளவு வருடத்திற்கு 5 கோடி யூனிட்கள். கிடைப்பதோ, 19 லட்சம் யூனிட்கள்தான். தேவைக்கும் கிடைப்பதற்கும் இடையிலுள்ள பெரிய இடைவெளி, அவசரத்தில் இருப்பவர்களை, கிடைப்பதை ஏற்றுக் கொள்ளும் நிலைக்குத் தள்ளுகிறது. உறவினர்களை, நண்பர்களை ஆபரேஷன் தியேட்டரில் கிடத்தும் நேரத்தில் ரத்தம் பரிசோதிக்கப்பட்டதா இல்லையா என்று நினைத்துப் பார்க்கக் கூட அவர்களுக்கு நேரமில்லை.

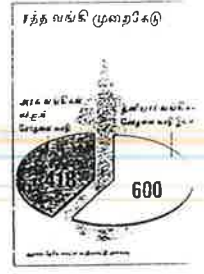
வைரஸ் இல்லாத ரத்தம் கிடைக்கச் செய்வதற்கு இரண்டு விஷயங்கள் பெரும் முட்டுக்கடைகளாக இருக்கின்றன.

சிறு நகரங்களில் பரிசோதனை செய்வதற்கு இயலாத நிலைமை; பரிசோதனை செய்வதற்கு ஆகும் செலவு. இந்த நோய் பரவிக் கிடக்கும் மணிப்பூர் மாநிலத்தில், தலைநகர் இம்பாலில்தான் இந்த வசதி இருக்கிறது. தலைநகருக்கு வெளியே வசிப்பவர்கள் கொடுக்கும் ரத்தத்தை இங்கே பரிசோதிக்க இயலாது.

நகரங்களில் பரிசோதனை வசதிகள் அதிகரித்து வருவதால் ரத்தம் கொடுப்பதையே தொழிலாக்கக் கொண்டிருப்பவர்கள் சிறிய நகரங்களில் இருக்கும் மருத்துவமனைகளுக்குச் சென்று ரத்தம் கொடுக்கத் துவங்கி இருக்கிறார்கள்.

ரத்தத்தைப் பரிசோதிக்க பயன்படுத்தப்படும் எலிஸா சோதனைக் கருவி நுட்பமானது மட்டுமல்ல, விளைவு உயர்ந்ததும் கூட. டாடா நினைவு ரத்த வங்கியின் தலைமை அதிகாரி இஸ்டன்ஸ்.பஞ்சா பெரிய நகரங்களுக்கு வெளியே அமைந்த

துள்ள சோதனைக்கூடங்களில் ஒவ்வொரு பாட்டிலையும் சோதனை இருவது நடைமுறையில் சாத்தியமில்லாத காரியம் என்று கருதுகிறார். அந்தக் கருவியை இயக்குவதற்கோ, பராமரிப்பதற்கோ தேவைப்படும் தொழில்நுட்ப தேர்ச்சி உடையவர்கள் கிடைப்பது அரிது. எலிஸா ரிபிட் முறையில் ஒரு சாம் பிளைப் பரிசோதிக்க

ஆகும் செலவு ரூ.110. வெஸ்டர்ன் பிரிட் என்ற முறையில் ரூ.700. இந்த சூழ்நிலையில் ஒரு நாளைக்கு எத்தனை சாம்பிள்களை பரிசோதிக்க முடியும்? கருவிகளை இந்நியாவிலேயே தயாரித்து தொழில்நுட்பத்தை எளிமைப்படுத்துவதுதான் தீர்வு. எய்ட்ஸைக் கட்டுப்படுத்த உலக வங்கி வழங்கும் கடன், சாதனங்களை இறக்குமதி செய்ய வேண்டும் என்ற நிபந்தனையுடன் வருகிறது.

மறைந்துள்ள வேதனை

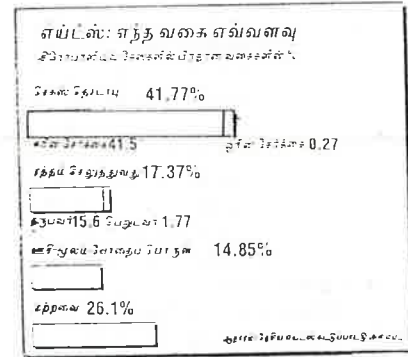
படுக்கைவரை நுழையும் பயம்

நடுத்தர வர்க்கத்தினரின் படுக்கை அறைக்குள் இந்த வைரஸ் அடிநெக்கு வைத்திருப்பதால் ஏற்படும், தீர்ப்பு தற்குக் கடினமான, சமூக உளவியல் சிக்கல்களை ஆலோசகர்கள் சந்தித்து வருகிறார்கள். தம்பதியினரைப் பாதுகாப்பான செக்ஸ் கொள்ள தூண்டுவது மிக கடினமான முட்டுக்கட்டைகளில் ஒன்று. ஆனால் சென்னையில் உள்ள, கட்டிடம் கட்டுகிற நிறுவனத்தை நடத்தும் வசதியான குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஜார்ஜின் நிலைமை இதற்கு நேர் எதிரானது. அதே சமயம் பயங்கரமானது. சமுதாயத்தில் குடும்பத்தின்

அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக கல்யாணம் செய்துகொள்ள வேண்டிய சுட்டாயம். இதனால் தன்னிடம் இந்த வைரஸ் இருப்பது தெரிந்தும் கல்யாணம் செய்து கொண்டார். இப்போது விஷயத்தை மனைவிடம் சொல்ல முடியாமல், காண்டேட்

பயன்படுத்துவதை வற்புறுத்துகிறார். “நான் உங்கள் மனைவி. நாம் குழந்தைகள் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டாமா?” என்று அறிய விரும்புகிறார் அவர் மனைவி. இந்தப் பிரச்சனைக்கு எந்த தீர்வுமில்லாததால் ஜார்ஜ் கலங்கிப்போயிருக்கிறார்.

இந்த மாதிரி பல கேஸ்களை கூடிய சீக்கிரமே தாங்கள் சந்திக்க வேண்டி வரும் என்று வேலூரில் உள்ள கிறிஸ்தியன் மெடிக் கல் காலேஜ் ஆலோசகர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். பெரும்பாலான பயங்கள் அறியாமையால் வருகிறது. வைரலை விட வேகமாகப் பரவுவது ஏதாவது இரத்தம் அது இந்த பயம்தான். மருத்துவர்களால் கூட எய்ட்ஸ் என்ற உண்மையை ஏற்றுக்கொள்வது கடினமாக இருக்கிறது. தில்லியில் உள்ள ஏலுஜாட்.எஸ்.எல்

சத்தப்படுத்துவது, சிகிச்சை அளிப்பது, இது பற்றி கல்வி தருவது, நடத்தை மைய மாற்றிக் கொள்வது இவற்றில் தான் இப்போது கவனம் இருக்க வேண்டும்” என்று சுட்டிக் காட்டுகிறார் இந்நியாவில் எய்ட்ஸ் பிரசினையைக் கவனித்து வரும் உலக சுகாதாரத் துறை பிரதிநிதி கோடக் விச்.

ரத்தத்தில் அசுத்தம்

அரசின் அலட்சியம்

இந்த வைரஸ் பற்றிய அதிர்ச்சி தரும் செய்தி 1981-ல் வந்தபோதே இந்த வைரஸ் பெரும்பாலும் ரத்தம் மூலம் தான் பரவுகிறது என்ற விஷயம் தெரிந்துவிட்டது. இந்நியாவில் திட்டமிடும் பொறுப்பில் இருந்தவர்கள் உரிய நேரத்தில் எச்சரிக்கையை காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. ரத்த

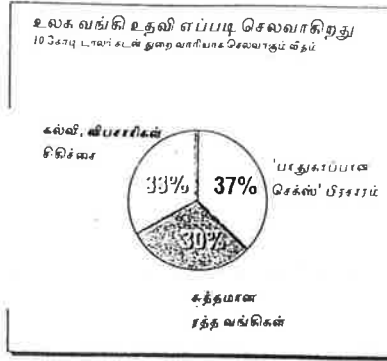
பிரசவத்திற்காக கிட்டத்தட்ட பிப்னுக்கு எச்.ஐ.வி. இருப்பதாக டாக்டர்கள் கண்டுபிடித்ததும் அவரை அப்படியே விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார்கள். கிளவுஸ் போட்டுக்கொண்டால் போதும் என்று அறிந்த — அதை மற்றவர்களுக்கு புரியவைக்க முயலும் — ஒரு சிலரில் ஒருவரான எய்ட்ஸ் வார்டில் உள்ள சில்லர் ராஜலக்ஷ்மியின் கடைசியில் பிரசவம் பார்த்தார்.

இந்த வைரஸால் பீடிக்கப்பட்ட 11,000 பேர் எய்ட்ஸ் சம்பந்தப்பட்ட சிக்கல்கள் என்று சொல்லப்படும் பல தரப்பட்ட பலவினங்களால் தாக்கப்படும்போது நிஜமான பிரச்சனை உருவாகும். ஏற்கனவே 238 பேர் முழுமையாக பாதிக்கப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்களில் 110 பேருடைய உடலின் நோய் எதிர்ப்பு சக்தி முற்றிலும் அழிக்கப்பட்டு விட்டதால் சகலவிதமான நோய்களுக்கு இரையாகி இறந்துவிட்டார்கள். இந்தியாவில் இதற்கான முக்கிய அறிகுறிகளாக சுட்டுப்படுத்த முடியாத வயிற்றுப் போக்கு, நிமோனியா, டி.பி. ஆகியவை இருந்து வருகின்றன. அப்படிப்பட்ட நோய்களுக்கு சிகிச்சை தருவது எக்ச்சக்கமாக அதிகரிக்கும் என்று டாக்டர்கள் எதிர்பார்க்கிறார்கள். "ஏற்கனவே நோஞ்சானாக இருக்கிற சுகாதார அமைப்பு சீர்குலையும்" என்கிறார் ஏ.ஐ.ஐ.எம்.எஸ்-ஸில் உள்ள டாக்டர் ஏ.என். மாளவியா.

இப்போது இந்தியாவில் ஐந்து அரசு மருத்துவமனைகள்தான் எய்ட்ஸ் சிகிச்சை தருகின்றன. அவை: ஏ.ஐ.ஐ.எம்.எஸ், பம்பாயில் உள்ள ஜே.ஜே.ஆஸ்பிடல், கல்சத்தா மெடிக்கல் காலேஜ், சென்னை பொது மருத்துவமனை, வேலூர் பொது மருத்துவமனை. ஆனால் வசதிகள் போதுமானதாக இல்லை. உதாரணமாக, ஏ.ஐ.ஐ.எம்.எஸ்-ஸில் எய்ட்ஸ் வார்டு என்று பெரிதாகச் சொல்வது இரண்டு படுக்கைகள் கொண்டு வார்டைத்தான். மொத்தத்தில் இந்த சிறப்பு மையங்கள் 300 நோயாளிகளைத்தான் கவனிக்க முடியும். இனி நோய்வாய்ப்படப் போகிறவர்களை விடுங்கள். இப்போது பாதிக்கப்பட்டிருப்பவர்களைக் கவனிக்க இந்த வசதி போதவே போதாது.

உண்மையிலேயே எய்ட்ஸ் நோயாளிகளை கவனிக்க எக்ச்சக்க செலவாகிறது. ஆப்ரிக்காவில் சேகரிக்கப்பட்ட விவரங்கள்படி ஒரு நோயாளியை ஒரு வருடம் கவனிக்க கிட்டத்தட்ட ரூ.12,000 ஆகிறது. 36 மாதங்களுக்கு உயிரைப் பிடித்து வைக்க உதவுகிற ஒரே மருந்தான ஏ.இஸ்டி-யை இறக்குமதி செய்தாக வேண்டும். இதற்கு ஒரு நோயாளிக்கு ஆண்டுக்கு மூன்று லட்ச ரூபாய் ஆகிறது. கண்பார்வை இழக்க வைத்து நிச்சய சாவை வரவழைக்கிற சைடோமெகாலோ வைரஸ் வந்துவிட்டால் ஆண்டுக்கு இன்னும் ரூ.67 லட்சம் ஆகும்.

பிரசினையைத் தீர்க்க ஏதாவது நடக்கிற காரியமாக செய்ய வேண்டும் என்று நிபுணர்கள் சொல்கிறார்கள். சிறப்பு வார்டுகள் அமைப்பதற்குப் பதில் தேவைக்கு ஈடுகொடுக்க இப்போ

துள்ள மருத்துவமனை வசதிகள் விரிவுபடுத்தப்பட வேண்டும். டாக்டர்களிடமும், சுகாதாரப் பணியாளர்களிடமும் அணுகுமுறை மாற்றத்தைக் கொண்டு வந்தால் ஓரளவு பிரசினை தீரும்.

நோயைத் தீர்ப்பதாக ஆயுர்வேத மருத்துவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆனால், வருமுன் காப்பதுதான் நலம்.

சமாளிக்க வழிகள்

நடத்தை மாற வேண்டும்

நல்ல தோற்றம் உடைய அமெரிக்காவில் இருந்து திரும்பிய, எம்.பி.ஏ. படித்த, ஐந்து இலக்க சம்பளம் வாங்குகிற, எச்.ஐ.வி பாசிடீவ் பிராமணருக்கு மணமகள் தேவை" என்ற விளம்பரம் எளிமையாக நேரிடையாக விஷயத்தை சொன்னது. முன்னணி பம்பாய் தினசரியில் வெளியான விளம்பரத்திற்கு 85 கடிதங்கள் வந்தன. எல்லாருமே வைரஸ் பற்றிய தகவலைக் கண்டுகொள்ளவில்லை. ஒரே ஒரு கடிதம் மட்டும், "உங்கள் விளம்பரத்தில் ஏதோ எச்.ஐ.வி. பாசிடீவ் பற்றி சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது. ஆனால் என் மகளுக்கு வெண்குஷ்டம் இருக்கிறது" என்று சொன்னது. அதைவிட மோசம் இதுதான்: வரி விளம்பரத்தை ஏற்றுக்கொண்ட நபர் எச்.ஐ.வி. பாசிடீவ் என்றால் என்ன அர்த்தம் என்று கேட்டிருக்கிறார். விளம்பரம் தந்தவர் ஒரு விநோதமான விளக்கம் தந்து இருக்கிறார். "ஓ ப்ளஸ் போல அது ஒரு கல்வித் தகுதி."

இதைப் பற்றிய கல்வி தேவைப் படுகிறது என்பது தெளிவாகிறது. முதலில் இந்திய டாக்டர்களுக்கும், கல்வியாளர்களுக்கும் கற்றுத்தர வேண்டும். உதாரணமாக, தமிழ்நாட்டில் சில வருடங்களுக்கு முன்னால் அரசு ஒரு மாபெரும் பிரசாரத்தை ஆரம்பித்தது. பொதுக் கழிப்பிடங்களின் சுவர்களில், "எய்ட்ஸ் ஒரு உயிர்க்கொல்லி நோய். முறை மீறிய உறவு கொண்டால் எய்ட்ஸ் வரும்" என்ற போஸ்டர்கள். அதைப் படித்த எவருமே அந்த செய்தியைக் கண்டு கொள்ளவில்லை. தாங்கள் முறையான செக்ஸில் ஈடுபட்டிருப்பதாக நினைத்துக் கொண்டார்கள். ஆந்திரப் பிரதேசத்தில் அனந்தபூர், வாரங்கல், நல்கொண்டா மாவட்டங்களில் உள்ள சிறிய கிராமங்களில் எச்.ஐ.வி. தலைகாட்ட ஆரம்பித்துள்ளது.

முதலில் நினைத்தது போல் எய்ட்ஸ் ஒரு தொற்று நோய் இல்லை என்பது போன்ற புதிய கண்டுபிடிப்புகள் கைகொடுக்கின்றன. மிகவும் பல்வீன

வைரஸ்களாக அறியப்பட்டவற்றுள் ஒன்றான இது. மனித உடலுக்கு வெளியே தலைகாட்டும் 30 நிமிடங்களுக்குள் அல்லது 56 டிகிரி சென்டிகிரேட் வெப்பநிலையில் இறந்து விடுகிறது. மேலும் இது இருமல் மூலமோ, தொடுவதாலோ, முத்தம் தருவதாலோ வருவதில்லை. டாய்ட் சோப் மூலமோ, கொசுக்கடி மூலமாகவோ கூட பரவுவதில்லை. ரத்தம், விந்து போன்ற உடல் திரவங்கள் நெருக்கமான உறவில் கலக்க வேண்டும். உடலின் தாங்கும் சக்தியை சீரழிக்க 12 முதல் 15 வருடங்கள் ஆகிறது. இந்தக் கண்டுபிடிப்புகளை மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லவும், பாதுகாப்பில்லாத உடலுறவு மற்றும் அசத்தமான ரத்த பொருட்களின் ஆபத்துகள் பற்றி எச்சரிக்கவும் உடனடியாக தீவிரமான பல்முறை விழிப்புணர்வு திட்டத்தை துவக்க வேண்டிய தேவை இருப்பதாக நிபுணர்கள் சொல்கிறார்கள்.

இதுபற்றி கல்வி புகட்ட பெருமளவு நிதி ஒதுக்க வேண்டும் என்று டாக்டர்கள் இப்போது சொல்கிறார்கள். பாதுகாப்பான உடலுறவை ஊக்கப்படுத்துவதோடு, எய்ட்ஸ் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மக்கள் கருணைகாட்டும் படி அமையலாம். ஏற்கனவே விஷயம் தெரிந்த பல கம்பெனிகள் இந்தப் பாதையில் நடைபாதை வங்கி விட்டன. மலயீந்தரா & மலயீந்தரா வில் இரண்டு ஊழியர்களுக்கு எச்.ஐ.வி. தொற்று உள்ளது என்று கண்டு பிடிக்கப் பட்ட பிறகு கம்பெனி டாக்டர், ஆலோசகர் மற்ற ஊழியர்களுக்கு விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்த வொர்க்ஷாப்புகள் நடத்துகிறார்கள்.

இதெல்லாம் உரிய நேரத்தில் செய்யப்பட்டவைதான். இந்தப் பிரசினை இருந்ததையே இந்தியா நெடுங்காலமாக மறந்தது. இப்போது எய்ட்ஸ் என்ற டைம்பாம் வெடிக்கிற நேரம் நெருங்குவதால் அது பயங்கரமாக வெடிப்பதற்கு முன் அதை தணிக்க தீவிரமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

சித்ரா சோமன்

“இனி மன உறுதிதான் தேவை. எனக்குத் தெரியும். நான் குணமாவேன்”

சித்ரா சோமனின் வயது 23 தான். அவர் மகள் பிரியங்காவுக்கு 8 மாதம். ஆனால் அவர்கள் உயிர், கொல்லும் ஒரு வைரலின் பிடியில் உள்ளது. பழைய டயர்களை புதிதாக்கும் ஒரு பம்பாய் நிறுவனத்தில் வேலை பார்த்து வந்த சித்ராவின் கணவன் மோகனை அது ஏற்கனவே பலி வாங்கிவிட்டது.

திருவனந்தபுரத்திலிருந்து 50 கி.மீ. தொலைவில் உள்ள கிளிமானூரில் உள்ளது அவர் வீடு. பக்கத்து வீட்டுக் காரர்கள் அவர்களை புறக்கணிக்கிறார்கள். ஒரு கப் டீயைக்கூட சித்ரா விடமிருந்து அவர்கள் வாங்க தயாராக இல்லை. சித்ராவின் கஷ்டங்களைப் பற்றி கேள்விப்பட்டு சிலர் பணம் அனுப்புகிறார்கள் — தபால்

இருந்தார். பின் மோசனூடன் பம்பாய் சென்றார். எட்டு பயங்கர மாதங்கள் தொடர்ந்தன. “இல்லை, அவர் என்னை துன்புறுத்தவில்லை. ஆனால் அவர் உடல்நிலை பலவாறு பாதிக்கப்பட்டது. தொடர்ந்து குடித்துக் கொண்டிருந்தார். மிகுந்த கவலைக்கு உள்ளாகியிருந்ததாக கூறினார்.”

அவர் உடல்நிலை மோசமடைந்த போது கர்ப்பம் தரித்திருந்த சித்ராவை மோகன் கேரளாவிற்கு அழைத்து வந்தார். சித்ரா பிரியங்காவைப் பெற்றெடுத்தபோது, மோகனைத் தொடர்ந்து டைப்பாய்ட் தாக்கியதால் திருவனந்தபுரம் மருத்துவக் கல்லூரி மருத்துவமனையில் அவர் உயிர் வாழ போராடிக் கொண்டிருந்தார்.

மோகன் கடைசியில் மரணம் அடைந்தபோது சித்ராவும், பிரியங்காவும் மருத்துவ சோதனைக்கு உள்ளானார்கள். டாக்டர்கள் அவர்களுக்கு எச்.ஐ.வி. தொற்று ஏற்பட்டிருப்பதாகத் தெரிவித்தார்கள்.

சித்ராவின் குடும்பத்தார் அவளுக்கு ஒரு புது வீடு கட்டிக் கொடுத்தனர். சித்ராவின் அக்காவை அவருக்கு உதவியாக அனுப்பிவைத்தனர்.

ஒரு உள்ளூர் நிறுவனம் ஆயுர் வேதத்தால் எச்.ஐ.வி.கிருமியை வென்றுவிட முடியும் என்று மார்தட்டி வந்தபின், சித்ரா அதன் 45-நாள் சிகிச்சையை 3,800 ரூபாய் செலவழித்து மேற்கொண்டார். ஏதோ ஆயுர்வேத மருந்தடங்கிய நான்கு பாட்டில்களை அவர்கள் கொடுத்திருந்தார்கள். இப்போது பரிசோதனைக்குப்பின் எச்.ஐ.வி. கிருமிகள் ரத்த ஓட்டத்தில் இல்லை என்று மகிழ்ச்சியுடன் சித்ரா கூறுகிறார். இது சாத்தியமில்லை என்று கருதும் டாக்டர்கள், திருவனந்தபுரம் மருத்துவக் கல்லூரி ஆஸ்பத்திரி அல்லது வேறு நம்பகத்தன்மை உள்ள இடத்தில் ரத்த பரிசோதனை செய்து கொள்ளுமாறு சித்ராவிடம் கூறி உள்ளனர். சித்ரா இனி ரத்த பரிசோதனை செய்துகொள்வதற்கும், மருந்து உட்கொள்வதற்கும் தயாராக இல்லை. “நோய் இருந்தால்தான் மருந்து தேவை” என்கிறார். ஆனால் அது அவருக்கு மன உறுதி அளித்து இருக்கிறது என்பது மறுக்கமுடியாது.

— டி.என். கோபகுமார்

சித்ராவை கணவரிடமிருந்து வைரலால் தாக்கியது இப்போது அவர்களை அகற்றி இலக்காகியிருக்கிறது.

ஆனாலும் சித்ரா அதற்கு அடிபணிவதாக இல்லை. “இனி போராடி வெல்ல வேண்டியது மனைதான்” என்கிறார். “நான் குணம் அடைவேன் என்று எனக்குத் தெரியும்.”

சாதாரண வாழ்க்கை நடத்தும் உறுதி அவரிடம் உள்ளது. ஆனால் சமூகம் அவரை வாழவிடுமா?

முலம். ஆனால் சித்ரா கூறுகிறார்: “பிறர் தயவில் எத்தனை நாள் வாழ முடியும். யாராவது ஒரு வேலை கொடுத்தால் உதவியாக இருக்கும்.”

ஜனவரி 1991-ல் மோசனூடன் அவர் திருமணம் நிச்சயிக்கப்பட்ட போது சித்ரா மேல்நிலைப் பள்ளியில் படிப்பை முடிக்கும் தருவாயில்

ரோஹித் ஓபிராய்

“எல்லா ஆண்களைப் போல் எனக்கும் திருமணம் ஆகும், குடும்பம் இருக்கும் என்று நினைத்தேன்”

ஹிட்னார் ரோஹித் நோயாளர் ரோஹித்தும், வினோயும் அனுபவிக்கும் மனவேதனை ஆழமானது.

அவர்களின் உலகம் ஒரு அறைக்குள் சுருங்கிவிட்டது. அதிலிருந்து அவர்கள் வெளியில் வர அஞ்சுகிறார்கள். வெளியில் வரும் ஒவ்வொரு முறையும் அதே கண்களை சந்திக்க நேர்கிறது. பழிக்கும் கண்கள். ஏனெனம் செய்யும், அவமானப்படுத்தும், தூற்றும் கண்கள். ஹிடோ ஃபீலியா என்ற ரத்த நோய் இருக்கும் விள்த், 25, ரோஹித் ஓபிராய், 31, இப்போது எச்.ஐ.வி. வைரஸுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ரோஹித்தின் உலகம் ஏப்ரல் 1989-ல் கக்கு நூறாகியது. அப்போது தான் அவர் எய்ட்ஸ் கிருமியால் பாதிக்கப்பட்டவர் என்று அறிவித்தார்கள். அதன் பிறகு அவரைப் பார்க்க யாரும் வரவில்லை. எய்ட்ஸ் என்றால் என்ன என்று அவருக்குத் தெரியும். அவர் அறியாதிருந்தது எய்ட்ஸ் உள்ளவர் அனுபவிக்கும் கஷ்டங்களை. தன்னை நீண்டத் தகாதவர் போல் எல்லோரும் ஏன் நடத்துகிறார்கள் என்று அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

“புனையில் உள்ள சீரம் இன்ஸ்டிடியூட்டில் ஆஃப் இந்தியா தயாரித்த

ரத்தத்தில் இருந்துதான் ரோஹித்திற்கு அந்த நோய் வந்தது. பிறகு இன்ஸ்டிடியூட்டிலிருந்து வந்த ரத்தத்தை பரிசோதனை செய்தது, இந்த முடிவை உளர்ஜிதப்படுத்தியது. இன்ஸ்டிடியூட்டில் மூடப்பட்டது. ஆனால், பயன் என்ன?

ரோஹித் போல் ஹிடோஃபீலியா நோய் உள்ளவர்கள் அவர்களின் ரத்தத்தில் இல்லாத முக்கியமான ஒரு அம்சத்தை செலுத்தப்பட்ட ரத்தத்தின் மூலம் பெறவேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். ரத்த வங்கிகளை நம்பியிருக்கும் இவர்கள், எச்.ஐ.வி.க்கு இலக்காகும் ரிஸ்க் அதிகம்.

உடல் வேதனையை ரோஹித்தால் பொறுத்துக் கொள்ள முடிகிறது. ஆனால் அவர் மனவேதனை ஆழமானது. லோக்சபை அலுவலகத்தில் செக்ஷன் அதிகாரியாக வேலை செய்து ஓய்வு பெற்ற ரோஹித்தின் தந்தை, கூட வேலை செய்தவர்கள் அவருடன் கைகுலுக்குவதை நிறுத்தி

விட்டனர் என்று நினைவு கூர்கிறார். ரோஹித் மருத்துவ சோதனைக்காக டாக்டரிடம் செல்லும்போது டாக்டராலேயே அறையில் ஒரு கோடியில் இருக்கும் ஸ்டூலில் உட்கார வைக்கப்படுகிறார்.

“என் வயதுள்ள ஆண்களைப் போல், எனக்கும் திருமணம் ஆகும், நானும் குடும்பஸ்தன் ஆவேன் என்று நினைத்தேன்” என்று நினைவு கூர்கிறார் ரோஹித். ஒரு பெண்ணையும் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார். இவள் ரத்தம் வேண்டும் என்று விளம்பரம் செய்த சகோதரர்களை நாடி வீட்டிற்கு வந்தவள். ரோஹித்தும் அவளும் பேசிக் கொண்டனர். இருவருக்கும் பிடித்திருந்தது. “இன்னும் அவளைக் காதலிக்கிறேன்” என்கிறார் ரோஹித். “ஆனால், என்ன பயன்? இனிமேல் அது காதலாக இருக்க முடியாது, நட்பாகத்தான் இருக்க வேண்டும்” என்கிறார் ஏக்கத்துடன் ரோஹித்.

—ஹரிந்தர் பவேஜா

ஜியோதி அஹுஜா

“என் நோய் குணமாவதற்கு ரொம்ப காலம் பிடிக்கும்”

இனிமேல் அவளால் தன் தோழிகளுடன் துள்ளிக் குதித்து விளையாட முடியாது. ஏன், கேரம் விளையாடுவது கூட கஷ்டம். சின்ன காயம் பட்டாலும் ரத்தம் கொட்ட ஆரம்பித்துவிடுகிறது; ரத்தம் செலுத்த உடனே அருகில் இருக்கும் மருத்துவமனைக்கு அவளை எடுத்துச் செல்ல நேரிடுகிறது.

மூன்றாவது வகுப்பில் படிக்கும் ஜியோதி அஹுஜாவிற்கு வாழ இன்னும் இரண்டு ஆண்டுகள்தான் இருக்கின்றன. தாலசேமியா என்ற ரத்த நோயுடன் பிறந்த ஜியோதிக்கு அவள் ஆறு மாத குழந்தையாக இருந்ததிலிருந்து இதுவரை 100 முறை ரத்தம் செலுத்தியாகிவிட்டது. இதற்கான ரத்தம் செஞ்சிலுவை சங்கத்திலிருந்து பெறப்பட்டது. இருந்தாலும், செலுத்தப்பட்ட ரத்தத்திலிருந்து எச்.ஐ.வி. வைரஸ் அவளைப் பற்றிவிட்டது. வங்கி அலுவலரான ஜியோதியின் தந்தை அவளை சேன்ற ஆகஸ்டில் ஒரு மருத்துவமனைக்கு அழைத்துச் சென்றபோது இந்த உண்மை தெரிந்தது.

எச்.ஐ.வி. வைரஸால் தாக்கப்பட்ட தாலசேமியா நோயுள்ளவர்களுக்கு நேர்வது போல் அவள் தலைமூடி கொத்துகொத்தாக கொட்ட ஆரம்பித்துவிட்டது. சருமத்தில் கறும்பழுப்பு புள்ளிகள் தோன்றின. சருமத்திலிருந்தும், மூக்கிலிருந்தும் ரத்தம் கொட்டியது. அவள் ஈரல் வீங்கி, அவளது நோய் எதிர்ப்பு சக்தி குலைந்துபோய், வயிற்றுப் போக்கு அவளைத் தாக்கக் கூடும். ஒரேயொரு ஆறுதல்தான் உள்ளது. அவள் வயதில் அவளுக்கு எய்ட்ஸ், எச்.ஐ.வி. போன்ற வார்த்தைகளின் அர்த்தம் தெரியாது. “குணமாவதற்கு ரொம்ப நாள் பிடிக்கும் ஒரு நோய் எனக்கு வந்திருக்கிறது” என்கிறாள். அவள் பெற்றோர் அவளை மற்ற சிறுபிள்ளைகள் போல் இருக்க விடவில்லை என்ற வருத்தத்தில் அவளுக்கு சட்டென்று கோபம் வந்து விடுகிறது.

இப்படிப்பட்ட குழந்தைகளின் பெற்றோர் படும் வேதனை சொல்லி மாளாது. பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைக்கு எய்ட்ஸ் உள்ளது என்று பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களிடமோ, உறவினர்களிடமோ சொல்லவும் முடியாது. “எங்கள் குழந்தைக்கு

எய்ட்ஸ் உள்ளது என்று தெரிந்தால் எல்லோரும் சமூக பகிஷ்காரம் செய்து விடுவார்கள்” என்றார் ஒரு தந்தை. எய்ட்ஸின் உலக காங்கிரஸ் தில்லியில் நடைபெற்றபோது, எய்ட்ஸ் கிருமியுள்ள ‘இளம் நண்பர்கள்’ மேடைக்கு அழைத்து வரப்பட்டு, துணை குடியரசு தலைவர் கே.ஆர். நாராயணனுடன் கைகுலுக்கினார்கள். இவர்களில் மூத்தவளான 9 வயது பெண்ணை படம் பிடிப்பதில் போட்டோகிராபர்கள் பிசியாகி விட அந்தப் பெண் தன் முகத்தை காண்பிக்க விரும்பாதவளாக சிரி ஃபோர்ட் அரங்கத்திலிருந்து வெளியேறினாள்.

குழந்தைகளின் நடத்தை யும்

கவலை தருவதாக உள்ளது. சிலர் தலையை எங்காவது மோதிக் கொண்டு வருத்தத்தை வெளியிடுகின்றனர். குழந்தைகள் பல்லை நற நற என்று கடிப்பதாக சில பெற்றோர்கள் கூறுகிறார்கள்.

இந்தக் குழந்தைகளைப் போலவே அவர்களின் பெற்றோர்களும் ஒரு கொடுமான சமுதாயத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவிக்கள். இந்த நிலையில் அவர்களுக்கு வழிகாட்டக் கூடியது தக்க ஆலோசனையே. இன்னும் பல பெற்றோர்கள் விரக்தி, வேதனை, கவலை, சோர்வு என்று பாதிக்கப்படுவதற்கு முன் அது மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

—ஹர்ந்தர் பவேஜா

கே.கே.சிங்

“பிறர் வாழ உதவுவதற்காக என்னால் இயன்றவரை வாழ்வேன்!”

மணிப்பூரிலுள்ள செய்ஜ்வா சென்ட்ரல் ஜெயில் அறை; சுவர்கள் தாங்கி நிற்கும் அநாமதேய சிறுக்கல்கள் சிறை வாசிகளின் வேதனையை பிரதிபலிக்கிறது. “பத்து மணிக்கு பாவங்களுக்காக வருத்தப்படலாம்

எய்ட்ஸ் வைரஸ் இருக்கிறதென்றும், இதில் பாதிப் பேர்களுக்காவது வைரஸ் வேறன்றி இருக்கக்கூடும் என்றும் கருதப்பட்டது.

பழைய மத்திய சிறையில், மிமி சௌ ஜூரத்தில் தவிக்கிறாள். வாந்தி எடுக்கிறாள். நாள் முழுதும் நடுக்கம்

சைபல் தால்

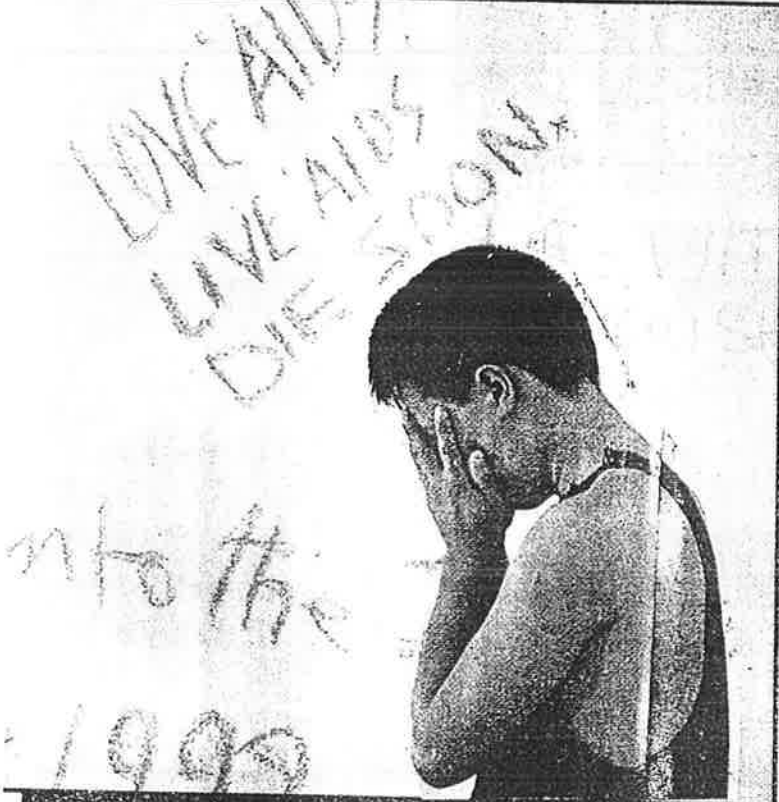
செடிகளை வளர்த்து வரும் கராசந்த் பூரின் கைப்பு பைதே, 19, கறுகிறார். “என்னை எச்.ஐ.வி. வைரஸ் பற்றி இருக்கிறது என்று என் பெற்றோர் கேள்விப்பட்டவுடன், வீட்டில் ஒரு ஓரத்தில் எனக்கு உணவளிக்க ஆரம்பித்தனர். நான் வருத்தத்தில் ஆழ்ந்து விட்டேன். பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் ஆகிவிட்டேன். இன்று என்னை யாராலும் காப்பாற்ற முடியாது என்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தாலும் நான் அதைப் பற்றி கவலைப்படவில்லை.”

இந்தியாவின் எய்ட்ஸ் தலைமையகம் என்கிற பரிதாபகரமான அந்தஸ்து மணிப்பூருக்கு அதிவேகமாக ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது.

இம்பாலில் உள்ள ஐந்து புனர்வாழ்வு மையங்களில் ஒன்றை அமைத்தவர் நேப்ரம் விக்ரம்ஜித் சிங். சிங் தானே ஆறு ஆண்டுகள் போதைப் பொருள் பயன்படுத்தியவர். பல பெண்களுடன் பாலுறவும் கொண்டவர். ஆனால், அதிர்ஷ்டவசமாக அவரை எச்.ஐ.வி. வைரஸ் பீடிக்கவில்லை. இவரது அமைப்பு போதைப் பொருளுக்கு அடிமையான 110 பேரை குணப்படுத்தியுள்ளது. இதில் பாதிப் பேர் எய்ட்ஸ் கிருமியால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்.

“எச்.ஐ.வி.யால் தாக்கப்பட்டவர்களிடம் அவர்களின் நிலையை சொல்லும்போது, சோகத்தில் ஆழ்கிறார்கள். ஆனால், ஆலோசனை வழங்கி தோட்டக்கலை, மீன் வளர்ப்பு, வாலிபால் என்று அவர்கள் ஈடுபடுத்தப்பட்ட பின் அந்த உணர்ச்சி மாறிவிடுகிறது” என்கிறார். சிறை அதிகாரிகளும் எச்.ஐ.வி. வைரஸ் உள்ளவர்களை யோகம், உடற்பயிற்சி, தோட்ட பராமரிப்பு என்று ஆரோக்கியத்தை வளர்க்கும் பணிகளில் ஈடுபடுத்துகிறார்கள். மாநிலத்தின் பிற பகுதிகளில் சர்ச்சுக்களும் ஆலோசனை வழங்குகின்றன. ‘ஹை ரிஸ்க்’ குரூப்ஸ் என்று சொல்லக்கூடிய விலைமாதர்கள், அவர்கள் வாடிக்கையாளர்கள் போன்றோரை மட்டுமல்லாமல் மற்றவர்களையும் எச்.ஐ.வி. பீடிக்க ஆரம்பித்துவிட்டது என்பதுதான் மணிப்பூரிலிருந்து வரும் கெட்ட செய்தி.

—சௌதிக்க பிஸ்வாஸ், இம்பால், மற்றும் கராசந்த் பூரிலிருந்து

மணிப்பூரில், எச்.ஐ.வி.யால் பாதிக்கப்பட்ட போதைப் பொருள் பழக்கம் உள்ளவர்களுக்கு சிறையில் சிகிச்சை உண்டு.

என்று இருந்துவிடாதீர்கள். மரணம் 9.30-க்கு வந்துவிடக் கூடும்.” அல்லது, “எய்ட்ஸ் நேசியுங்கள். எய்ட்ஸ் லோடு வாழ்ங்கள். சிக்கிரம் சாகலாம்.” தங்கள் குடும்பத்தாரால் கைவிடப்பட்டு இம்பால் அருகே உள்ள 108 ஏக்கர் பரப்புள்ள சிறையில் இருக்கும் போதைப் பொருளுக்கு அடிமையான 500 பேரின் மன நிலையை பிரதிபலிக்கும் வாசகங்கள் அவை. சென்ற ஆண்டு இவர்களில் 43 பேரின் ரத்த ஓட்டத்தில்

வேறு. “எவ்வளவு அழகான, ஆரோக்கியமான பெண்ணாக அவள் இருந்தாள்” என்று டி.எஸ்.பி. ஆர்.கே. மேமி தேவி அங்கலாய்க்கிறார். சௌ போதை ஊசி போட்டுக் கொள்ள பிறர் பயன்படுத்திய ஊசிகளைக் கடந்த 7 ஆண்டுகளாக பயன்படுத்தி வந்திருந்தாள்.

“இனி எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. நான் சாக விரும்புகிறேன்” என்கிறாள். செய்ஜ்வா சென்ட்ரல் ஜெயில்லில் ரோஜா மற்றும் ஆரஞ்சு

ஒரு சூசியப் போராட்டம்

எங்கள் தமிழ் சகோதரர்களே,
நாங்கள் இன்று ஆக்கிரமிப்பாளர்களால்
அடக்கப்படுகிறோம்.

எங்கள் இஸ்லாமிய சகோதரர்களே!
("எளிய தொப்பி பிரட்டி")
மலையகம் தந்த தமிழ் சகோதரர்களே!
("வயித்துக்குத்தை நம்பினாலும்")
சகல பிரதேசத்து தமிழ் மக்களே!
(மட்டக்களப்பான், திருகோணமலையான், வவுனியா
குரங்குகள்,
மன்னூர் கழுதைகள்)
வாருங்கள்!
எங்களுடன் ("யாழ்ப்பாணத்து மேல் மட்டம்")
சேர்ந்து போராட.

நாங்கள் ஒரு தேசிய இனம்
("வெள்ளாளன், திமிலன், முக்கியன், கரையான்,
கோவியன், பறையன், பள்ளன், நளவன்,
வண்ணன்,
அம்பட்டன், தச்சன், கொல்லன், சாண்டான்,
பரவன், கைக்குளன், துருமுன், தனக்காரன்.....")
நாங்கள் ஒரே மக்கள். ஒரே இனம். சகோதரர்கள்.

நாங்கள் அடக்கப்படுகிறோம்
("எளிய சாதிகளுக்கு ஒரு திமிர்")

எங்கள் நிலங்கள் அபகரிக்கப்படுகின்றன.

("உவங்களை உந்த குத்தகை காணியில் இருந்து
எழுப்ப வேணும்")

அரசியல் அமைப்பில் பௌத்தம்.
எங்கள் மதசந்திரம் தடுக்கப்படுகிறது.
("ஆர்ரா, உவங்களை கோயிலுக்க விட்டது")

எங்கள் வேலைவாய்ப்புகள் தடுக்கப்படுகின்றன
("நீ சீனியரை மோனே, நீங்களும் ஏ எல்
படிச்சிட்டாய்ள.
முந்தீ உனர் கொப்பன் தான் எங்கட தென்னை மரம்
எடுத்து சீவினவன்,
ஓ, வேலை வேற பெடியனுக்கு குடுத்திட்டம்")

எங்கள் பெண்கள் கற்பழிக்கப்படுகிறார்கள்
("செல்லாச்சி, ஆம்பிளையள் சேறு கண்ட இடத்தில
மதிச்ச...
நடந்து நடந்து போச்சு, இந்தா ஐயாயிரம், எனக்கு
தெரிஞ்சு பரியாரி ஒருத்தரிட மோனிக் ...")

எங்கள் பிள்ளைகள் தரப்படுத் தலால்
பாதிக்கப்படுகிறார்கள்
("சினைத்தங்கம்,
இஞ்ச வெங்காயம் தாக்க ஆள் குறையது.
உனர் இளையவளை நாளைக்கு கூட்டிக் கொண்டு வா.
உதுகள் படிச்சு எனனை செய்யப் போகுதுகள்")

நாங்கள் சுண்டப்படுகிறோம்
("முத்தவன் கம்பஸ் முடிச்சவடன நல்ல இடத்தில")

எங்கள் வளங்கள் சுண்டப்படுகின்றன
("உவங்களை கிணத்தில தண்ணி அள்ள

விடப்படாது")

எங்கள் தலைவியை நாங்களே நிர்ணயிப்போம்.
எங்களுக்கு சுயநிர்ணய உரிமை உண்டு.
("என்ன வேலைக்கு வரமாட்டம் எண்டவங்களோ?
உவங்களுக்குத் தெரியேலை என்ற மருமோன் தான்
ஏரியாவுக்கு பொறுப்பு எண்டு. அவன் வரட்டும்")

எங்கள் பிள்ளைகள் தங்கள் இரத்தத்தை சிந்திப்
போராடுகிறார்கள்.

("தம்பி, உந்த திருகோணமலைப் பெடியளை
முன்னுக்கு விடு,
ஆமி வந்தாலும்...
எட சினைத்தம்பி,

உன்னையல்லே கொம்மா வரச் சொன்னவ,
கொம்மாட்டச் சொல்லு சாப்பாட்டைப் போட்டு
வைக்கட்டாம் எண்டு")

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்துக்கு எதிராக,
சிங்கள இனவாதத்துக்கு எதிராக..
இந்திய வல்லாதிக்கத்துக்கு எதிராக
எங்கள் உயிரைக் கொடுத்து என்றாலும்
(கிச..கிச...)

நாங்களும் எங்கள் சிங்கள சகோதரர்களும் இந்த
நாட்டிலே
ஆயிரம் ஆயிரம் ஆண்டுகளாக...

(உந்த எளியதுகள் எங்களுக்கு சமனா வரவோ?)

ஒரு தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் தொடர்கிறது.

ரோஜா:

அரசாங்க செய்திப்படம்!

சீவிப்பூட்டும் இன்னொரு சுதந்திர தினத்தின் காலையில் தினசரியை முன்றாவது முறையாகப் புரட்டிக் கொண்டிருந்தபோது முகமுடி அணிந்து ஏ.கே.47 ஏந்திய மணிரத்னத்தின் 'ரோஜா' கண்ணில் பட்டது. இரவுக்காட்சிக்குச் சென்று திரும்பியவுடன் இரவோடிருவாக கண்டன அறிக்கை தயாரித்து, எதிர்ப்பு இயக்கம் எடுக்கவும் ஏற்பாடு செய்யுமாறுவுக்கு சுதந்திர தினச் சோம்பல் பறந்தோடிவிட்டது.

கதை அநேகமாக எவ்வோருக்கும் தெரிந்திருக்கும். அப்படி ஒன்று இருந்தால். முதல்வர் ஜெயலலிதாவுக்கு விசு - ஜிவிபின் காணிக்கை 'நீங்க நல்லாயிருக்கணும்'. 'எதிர்கால பிரதமர்' அந்தவாணிக்கு மணிரத்னம் - பாலசந்தரின் காணிக்கை 'ரோஜா'

ஒரு கிராமத்து பொண்ணைத்தான் கலியாணம் பண்ணுவேன்னு ஒத்தக்காலய நின்று பொண்ணு பாக்க வர்றாரு ஒரு சிவப்பான, செசா முஞ்சி உப்பின, கம்ப்யூட்டர் எஞ்சினியரு - (பரவாயில்லையே). ஆனா அந்த பொண்ணு "நான் முறைமாமனைத்தான் கட்டுவேன்னு அந்த பட்டணத்து மாப்பிள்ளை கிட்டேயே சொல்லிப்பதறா - (அடிப்பாவி). அவனும் இதை வெளியில் சொல்லாம (எவ்வோ நல்ல மனுசன்) தங்கச்சிக்காரி 'ரோஜா'வைத்தான் புடிச்சிருக்குன்னு சொல்ல, தங்கச்சிக்கா அவன்மேல கோவமான கோவம் (ஐயோ பாவம் அந்த பையன்). ரெண்டு பொண்ணுங்களுக்கும் கலியாணம் நடந்து முடியுது: ரோஜா அந்த பட்டணத்து புருசன்காரன பக்கத்து லயே நெருங்கவுட மாட்டேங்குறா; அவனும் வெளியே சொல்லாம புழுங்குறான் (தங்கமான பையன்பா). அப்புறம் அக்கா மூலமா உண்மை தெரிஞ்சவொடனே ரோஜா அவன் கிட்ட மன்னிப்பு கேட்டு ரெண்டு பேரும் ரூயட் பாடுறாங்க (ஹப்பா - அப்புறம்?)

அப்புறம் காஷ்மீர் யாரோ தீவிரவாதிங்களாமே, அவங்க அடக்க நம்ம ராணுவத்துக்கு உதவி பண்ண ரோஜாவையும் கட்டி கிட்டு காஷ்மீருக்கு போறான் மாப்பிள்ளை பையன்: (எது? "காஷ்மீர் ப்யூட்டிப்பு காஷ்மீர்"னு எம்ஜியார் பாடுவாரே அந்த காஷ்மீர்?) அதுதான். அங்க போய் ஒரு ரூயட்டு (சீனெல்லாம் அருமையா இருக்குமே)

ரோஜாவுக்கு ஒரே சந்தோஷம். ரெண்டு பேரும் மனக ஒப்பிப்

போனதுக்காக சாமிக்கு தேங்காய் ஒடைக்க தனியா கோயிலுக்கு போறா (முருகா... நல்ல பொண்ணு). எங்கடா பொண்டாட்டிய காணோமென்னு புருசன்காரன் தேடி கிட்டு வரும்போது... (வரும் போது) கோயில் வாசல் அவள பாத்துட்டான். அந்த நேரம் திடீர்னு தீவிரவாதிங்க வராங்க (ஐய்யய்யோ) கோயில் வாசலிலே அவளை கடத்தி கிட்டு போறாங்க. (அடப்பாவிங்களா... கோயில் வாசலிலேயா) அப்புறம் அந்தப் பொண்ணு பாஷை தெரியாத ஊர் வதனனந் தனியா சத்தியவான் - சாவித்திரி மாதிரி போராடி அந்த கொலைகாரன்க கிட்டயிருந்து புருசனை எப்படி மீட்கறாங்குறதுதான் கதை.

மணிரத்னத்தின் வார்த்தைகளில் சொன்னால் "அங்க காஷ்மீர்ல ஏதோ எல்லைப் பிரச்சினை இருக்காம்பா என்று மேலோட்டமா க" ஒதுக்கித் தள்ளும் தேசிய உணர்வில்லாத, பொறுப்பில்லாத, முட்டாள்தமிழர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட "தேன் தடவிய மாத்திரை" தான் ரோஜா. வரும் பூராவும் சென்டிமென்ட் தேனைக் குடம் குடமாகக் குடித்து குரங்காகிப்போன ரசிகப் பெருமக்களை இடைவேளை வரை தேனிலேயே மூழ்கடித்து, பிறகு "காஷ்மீர் தீவிரவாதத்தின் உக்கிரத்தை"ப் பற்றி ரசிகர்களுக்கு உபதேசிக்கிறார்.

இடைவேளை வரை தலைவனைத் தவறாகப் புரிந்துகொண்டு வெறுத்த தலைவியானவள் காதலாடிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கித் தலைவனிடம் சரணடையும் நேரத்தில் அவர்களைப் பிரித்துவிடும், கொடுமையே உருவான நம்பியார்தான் காஷ்மீர் போராளிகள். "காஷ்மீர் தீவிரவாதிகள் பிரச்சினையை ஆழமாக அறியாத தமிழ் மக்களுக்கு" ஆழமாகவும் அகலமாகவும் இப்படித்தான் விளக்குகிறார் மணிரத்னம்.

சரி, காஷ்மீர் என்பதுதான் என்ன? ஓபராய்க்கு நட்சத்திர ஒட்டல்: இந்திய அரசுக்கு அந்நியச் செலாவணி கரக்கும் காமதேனு; இந்திய ராணுவத்துக்கு எதிரிகள் நிறைந்த போர்முனை; ஆங்கிலத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட தேசபக்தர்களுக்கு ஹனிமூன் மையம்; வைரமுத்துவுக்கு 'படகுவிட ஆசை' வரும் இடம்; மணிரத்னத்துக்கு அருமையான அவட்டோர் லொகேஷன்; காஷ்மீர் மக்களுக்கோ ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட தாய் நாடு. இப்படி எழுதுவதற்காக 124-A,B,C,D,E பிரிவுகளில் கைது செய்யப்படுவதாக இருந்தாலும் இதுவே உண்மை.

இந்த வரலாற்று உண்மைக்கு காண்கீட் சமாதி - மணிக்கவும் - செல்லுவாய்டு சமாதி - கட்டி அதன் மேல்தான் ரோஜாவை வைத்திருக்கிறார் மணிரத்னம். "ஒரு கலைப்படப்பில் அரசியல் விவாதமா நடத்தமுடியும்" என்று 'என்ன இருந்தாலும் மணிரத்னம் - கோஷ்டி' கொதித்தெழலாம். நடத்த வேண்டாம்; ஆனால் யாரோ ஒரு கம்ப்யூட்டர் எஞ்சினியருக்கும் கிராமத்துப் பெண்ணுக்கும் நடக்கும் ஊட்ட - கூடலைப் பற்றி ரூயட், குரூப் டான்ஸ் சகிதம் விவாதிக்கக் கூடும்போது "காஷ்மீர் தீவிரவாதத்தின் உக்கிரத்தை" விளக்க முனைந்த மணிரத்னம் அந்த தீவிரவாதிகளின் முகத்தை முடியுதுடன் வாயையும் இருக்கக் கட்டியது ஏன்? அவர்கள் வாயைத்திறந்தால் தேசபக்தி + சென்டிமென்ட் கலவை நொறுங்கிவிடும் என்ற அச்சமா? வாழ்த்துட்கும் காஷ்மீரின் பிஞ்சுகளும் இளைஞர்களும் இந்திய ராணுவத்தின் துப்பாக்கி ரவைக்கு கொத்துக் கொத்தாக பலியாகிவிழ, அவர்களுக்கு என்ன - சின்னச் சின்ன - ஆசையா? திமிரா?

இந்த லட்சணத்தில் படம் ரொம்பவும் 'ரியலிஸ்டிக்காக' இருக்க வேண்டும் என்பதற்காக கடந்த பல ஆண்டுகளில் இது தொடர்பான செய்திகள், கட்டுரைகள், பேட்டிகள் எல்லாவற்றையும் சேகரித்து திரைக்கதை எழுதினார்களாம். உண்மை விளம்பி காந்தி, ரோஜாவின் ராஜா நேரு ஆகியோர் காஷ்மீரில் வாக்கெடுப்பு (Plebiscite) நடத்துவதாகக் கொடுத்த வாக்குறுதிகள், நேரு பரம்பரை தொடர்ந்து செய்த தில்லுமுல்லுகள், இன்றைய ராணுவ அட்டுழியங்கள் - ஆகிய அனைத்தையும் பற்றி முன்னாள் நீதிபதி தார்டுண்டே ரூயட் இன்றைய சாதாரண பத்திரிகையாளர்கள் வரை பக்கம் பக்கமாக எழுதியிருக்கிறார்களே, இவையெல்லாம் மணிரத்னம் கண்ணில் படவேயில்லை போலும்! அவ்வது செய்திகளை தினமலர், ஆர்கனைசர் போன்ற 'தேசபக்த' பத்திரிகைகளிலிருந்து மட்டும் சேகரித்திருக்க வேண்டும்!

காஷ்மீர் போராளிகளைப் படம் முழுவதும் கொலைகாரர்கள் என்று கதாநாயகன் அழைப்பதும், 'வழிதவறிய' இளைஞர்களுக்காக வேதனைப்படுவதும், 'விரட்டப்பட்ட' இந்துக்களுக்காக குழறுவதும்... ஆகசவாணி செய்தியறிக்கையே தேவலாம். அயோத்தி விவகாரத்தை சர்க்கா வைத்து நாடு முழுவதும் அப்பாவி முஸ்லீம்கள்

நூற்றுக்கணக்கில் கொல்லப்படும்போது அதற்கு பதிவுடையாக ஒரே ஒரு இந்துவைக்கூட "அந்த காஷ்மீர் கொலைகாரர்கள்" கொல்லவில்லையே ஏன்? அதுவும் குடும்பம், சொந்தம், பாசம், அன்பு எதுவும் இல்லாத, தூங்கும் நேரம்போக மீதி நேரத்திலைவாசம் கண்களில் கொலைவெறியை மட்டுமே காட்டும் பயங்கரவாதிகள்!

சிறையிலிருக்கும் பயங்கரவாதி வாசிம்கானை நேரில் பார்த்து தன் கணவனின் விடுதலைக்காக வாதாடுகிறாள் ரோஜா. "இருவரும் வெவ்வேறு மொழிகளில்தான் பேசுகிறார்கள். ஆனால் அந்த உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு - கிளாசிக்!" என்று மெய்சிலிர்க்கிறார் தயாரிப்பாளர் பாலசந்தர். பாலசந்தர் அவர்களே, அந்த இடத்தில் "கிளாசிக்" கான விசயம் உணர்ச்சிகளின் வெளிப்பாடு அல்ல; தமிழ் தெரிந்த போராளியை ஊமையாக்கிவிட்டு தமிழ் தெரியாத வாசிம்கானை கந்திரமாகப் பேச விட்டிருக்கும் உங்கள் மணிரத்தினத்துடைய நரித்தனத்தின் வெளிப்பாடுதான்! புரியும்படி சொன்னால், மைக்கை அணைத்துவிட்டு பரிதி இளம்வழுதியை பேச அனுமதிக்கும் சேட்பட்டி போல ஊமையத்துவிட்டார் மணிரத்தினம்.

அதிருக்கட்டும், மணிரத்தினத்தின் தேசபக்தி திருநெல்வேலியில் ஊற்றெடுத்து 3,000 கிலோ மீட்டர் வடக்கே பாய்ந்தது ஏன்? ஏனென்றால் காஷ்மீர்தான் தமிழ் ரசிகர்களுக்கு ரொம்பவும் நெருக்கமாம் (அதாவது டூட்டி, கனவுக்காட்சி உறவு). அத்துடன் வடக்கே காஷ்மீர் முதல் தெற்கே திருநெல்வேலி வரை இந்தியா ஒரே நாடு என்று சிம்பாலிக்காக சொல்ல விரும்பினாராம். இன்னும் கொஞ்சம் தெற்கே போய் விவேகானந்தர் பாறையிலிருந்து தொடங்கியிருந்தால் முரளி மனோகர் ஜோஷி மேலும் சந்தோஷப்பட்டிருப்பார். இனி அடுத்த படத்தில் மேற்கே குஜராத்திலிருந்து கிழக்கே அஸ்ஸாம் வரை ஒரே நாடு என்று மணிரத்தினம் சிம்பாலிக்காகச் சொல்வார்: ஒரு குஜராத்தி பனியானை (பனியானை எவன் பார்ப்பது? தேன் எங்கே? பனியானின் அழகான பெண்ணை) உட்பா தீவிரவாதிகள் கடத்துவதுபோல பாலகுமாரனை வைத்து கதை பண்ணச் சொன்னால் போயிற்று.

ஆனால் காஷ்மீரைத் தேர்ந்தெடுக்க வேறு முக்கியமான காரணமும் இருக்கிறதே. காஷ்மீர் போராளிகள் மூஸ்லீம்கள்; மேலும், பாசிஸ்தான் எதிர்ப்பிவ்தான் இந்திய தேச பக்தியின் கற்பு திருபிக்கப்பட வேண்டும். இது உள்ளங்கை நெல்விக்கனி போன்ற உண்மை. இவ்வாறு குற்றம் சாட்டுவது அபாண்டமென்றும் அத்தமென்றும் கருதுவோருக்கு படத்திலிருந்து ஒரேயொரு விளக்கம்.

கதாநாயகனை போராளிகள் அடித்துத் துவைக்கிறார்கள் - அருகே போராளிகளின் தலைவன் மிகவும் அமைதியாக நமால் செய்து கொண்டிருக்கிறான். 'மணிரத்தினம் டீ' என்று பீற்றுகிறார்களே, அப்படியொன்று இருந்தால் அதுதான் இது. இந்தக்காட்சி "பிரிவினை வாதத்திற்கெதிரான" விமரிசனம் அல்ல. இஸ்லாமிய மதத்தின் மீதான தாக்குதல்; சந்தவெறிபிடித்த தாக்குதல் ஒன்று அருகிலேயே நடக்கும்போது சஞ்சலமற்று இரக்கமற்று தொழுகை நடத்தும் மதம்; 'புனிதமான' கோயிலின் வாசலில் மனைவிடமிருந்து கணவனைப் பிரித்தெடுக்கும் மதம்; தேசியக் கொடியைக் கொளுத்தும் மதம்.

"அருவி - எழுமிச்சை - புத்துணர்ச்சி - விரிவ்" என்ற சோப்பு விளம்பரத்தின் படிமத் தந்திரத்தில் வசனம், விளக்கம் எப்படித் தேவையில்லையோ அப்படித்தான் இந்தக் காட்சிகளிலும் வசனம் தேவையில்லை. படம் பார்த்த ரசிகனின் மனதில் வசனங்கள் பதிக்கிறதோ இல்லையோ, இந்த "சொல்லாத சொல்" நிச்சயம் பதியும் என்பது 'சோப்பு வியாபாரி' மணிரத்தினத்துக்கு தெரியும்.

இன்னொரு காட்சி. போராளிகள் இந்திய தேசியக் கொடியைக் கொளுத்துகிறார்கள். நமத்துப்போயிருந்த கதாநாயகனின் தேசபக்தியும் உடனே பற்றிக் கொண்டு கொழுந்துவிட்டெறிகிறது. உடனே கொடிமீது விழுந்து புரண்டு தீயை அணைக்கிறான். போராளிகள் அவனை நையப்புடைக்கிறார்கள். பின்னணியில் பாடல் ஒலிக்கிறது "தமிழா... தமிழா நாளை உன் நாளே..." இதைவிட மோசமான கயமைத்தனத்தையும் நயவஞ்சகத்தையும் உலகெங்கும் தேடினாலும் காணமுடியாது. கொளுத்தியது இந்தியக் கொடியை; அவன் விழுந்து தடுக்கக் காரணம் இந்தியன் எனும் உணர்வு; பாடலில் மட்டும் தமிழனைக் கூப்பிடுகிறார் வைரமுத்து. இந்த ஊந்தாம்படை வேலையை எதிரியைக் காட்டிலும் துரோகியால் மட்டுமே செவ்வனே செய்ய முடியும் போலும்! அதாவது காஷ்மீர் தீவிரவாதி (கொலைகாரன், மூஸ்லீம், பாசிஸ்தான் கைக்கூலி) தமிழனை அடிக்கிறானாம். எப்படி பிரித்தாளும் குழ்ச்சி!

இந்திய மாநிலங்கள் தனி நாடுகளாகப் பிரிந்துபோனாலும் நாம் அதிர்ச்சியோ, கவலையோ கொள்ளக்கூடாது என்றும் அது தவிர்க்க வியலாத வரலாற்று நியதி என்றும் 'குங்குமம்' இதழில் எழுதிய கஜாதாதான் இதற்கு வசனகர்த்தா. அறிவு நானாயம்? மூச்சு, பேசக்கூடாது. ரூபாய் 'நானாயம்' தான் பார்க்க வேண்டும். ஆயிரம் கொடுத்தால் 'சேவை-சோலை' என்று பகமையாகவும், இரண்டாயிரம் கொடுத்தால் 'ரத்தம் - புரட்சி' என்று சிவப்பாகவும் எழுதத் தெரிந்த வைரமுத்துதான் பாடலாசிரியர். வியாபாரப் படிப்பில் முதுநிலைப் பட்டம் பெற்ற கைதேர்ந்த வியாபாரி மணிரத்தினம் இயக்குனர், வியாபார நுணுக்கத்துக்கு கேட்க வேண்டுமா?

மொழி தெரியாவிட்டாலும் உணர்ச்சிகளைப் புரிந்து ரோஜாவின் கோரிக்கையை ஏற்கிறாராம் மத்திய அமைச்சர். நமக்குத் தெரிந்தவரை அமைச்சர்களிடம் புரிந்த மொழியில் பேசினாலே காதிப் விழுவிடுவதை; உணர்ச்சி பொங்க கத்தினாலே உதைதான் விழுமிருது. இந்த 'உணர்ச்சியமயமான' காட்சி அவார்க்கு தேடும் காக்காய்.

பாலியல் உறவை நிகழ்த்திக் காட்டும் 'ஆர்கி' பாணியிலான நடனத்தை 70 வயது கிழவிகள் ஆடுகிறார்கள். கேட்டால் 'படிக்கக்கூடாத ஜோக்' மாதிரி இதை ரசிக்கச் சொல்கிறார் மணிரத்தினம். அடுத்த படத்தில் மடிசார் மாடிகளை இப்படி ஆடவிடுவாரா என்று பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்.

தன்னுடைய முழு அறிவையும் பயன்படுத்தி படமெடுத்தால் தற்போதைய ரசிகர்களில் பாதிப்பேரை இழந்து விடுவேன் என்று அச்சம் தெரிவிக்கிறார் மணிரத்தினம். அவர் தொடர்ந்து பாதி அறிவையே பயன்படுத்தட்டும். முழு அறிவையும் பயன்படுத்தினால் நமக்கு விமரிசனப் புத்தகம் போட வசதி இல்லை.

ஒளிப்பதிவு, இசை ஆகியவற்றைப் பற்றி ஒரு வார்த்தைக்கூடக் கூறாமல் என்னய்யா விமரிசனம் என்று கலா ரசிகர்கள் கோபிக்கலாம். ரகுமான் விளம்பர ஜாடிக்கேற்ற விளம்பர முடி. சந்தோஷ் சிவன் போர்ஜரி பேர்வழி கையில் கிடைத்த அற்புதமான பேனா. ஒளிப்பதிவு, இசை குறித்து எழுத விஷயங்கள் உண்டெனினும் பக்கங்கள் இல்லை; விருப்பமும் இல்லை. கடிக்க வரும் பாம்பின் அழகையும் ரசிக்காமலேவுக்கு அழகியல் ஞானம் எனக்கு இன்னும் கைவரவில்லை.

மொத்தத்தில் படத்தைப் பற்றி ஒரு பெண் வாசகர் ஆனந்த விடனில் அழகாகச் சொல்லியிருப்பதையே மேற்கோள் காட்ட விரும்புகிறேன்: "லாகுமென்டரியாக வரவேண்டிய ஒரு சப்ஜெக்டை ரசிக்கும்படி சினிமாவாகக் கொண்டுவர மணிரத்தினத்தாவ்தான் முடியும்." ஒரு சிறிய திருத்தம், விசுவாலேயும் முடியும்.

தேர்ச்சிநயமிக்க முறையில் சமகால பயங்கரவாதத்தை எதிர்த்து படம் எடுக்கும் மணிரத்தினம் இனி, ஒமர் முக்தார், பகத்சிங், ஹோ-சி-மின் போன்ற கொடிய பயங்கரவாதிகளுக்கெதிராகவும் படமெடுத்து நமது வரலாற்று அறிவை செம்மைப்படுத்த வேண்டும். இந்த கிழக்கத்திய 'ஜீனியஸ்'லைப் பற்றி சி.ஐ.ஏ-வுக்கு கப்பிரமணியசாமி தகவல் அனுப்பினால் 'ராம்போ' பாணியில் காட்டுத்தனமாகப்படும் எடுக்காமல் 'ரோஜா'வைப் போல மென்மையாக நாகூக்காக மணிரத்தினம் படமெடுத்துத்தருவார். அந்வானியின் அகண்டபரத ஒருமைப்பாட்டிலிருந்து அமெரிக்காவின் உலக ஒருமைப்பாட்டுக்கு ஒரே தாவாக தாவி விடலாம்.

☆ குரியன்

குறிப்பு: இக்கட்டுரையில் ஒற்றை மேற்கோள்களுக்குள் குறிப்பிடப்பட்வுள்ளவை 'ரோஜா' குறித்து கல்கி (13.9.92), ஆனந்தவிடன் 20/9, 27/9 இதழ்களுக்கு மணிரத்தினம் அளித்துள்ள பேட்டியில் கூறியுள்ளவை.

ரோஜாவை தடை செய்து ஆஸ்பாட்டா மர்
காஷ்மீர் மக்களின் உரிமைகளை மீறும் வகையில், "ரோஜா" இதை மீதவெறிவழி தூண்டு வகையில் எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைப் படுத்தக் கண்டித்து 16.8.92 அன்று ம.க.கு.க. சார்பில், பெட்டுக்கப்பட்ட பத்திரிகை செய்தியை பின்பாட்டி தீவிர பிரதானர்களின் பிரச்சிக்கவில்லை. தமிழகமெங்கும் இப்படிப்பட்ட தடை சொல்ல கோரி கவிரொட்டி இயக்கமும், திருச்சியில் திரையரங்குகள் முன்பு பாட்டமும் நடத்தப்பட்டது.

சத்யஜித் ரே: சில கேள்விகள்

“பூப்பூத்த நாணல் - காற்று அதன் தலைசீவிச் சாய்ந்திருக்க - அக்காரும் தம்பியுமாகப் பாய்ந்து ஓடுகிறார்கள் - கறுத்த மர வட்டை ரயில் சீறிக்கொண்டு போகிறது - ஒவ்வொரு பெட்டியாகக் கடக்கிறது - இருவரும் மகிழ்ச்சி நூரை பொங்கச் சிரித்து சிரிக்கிறார்கள் - பூப்பூத்த நாணல் குஷியோடு தலையாட்டுகிறது”

— இது சத்யஜித் ரேயின் முதல் படத்தில் ஒரு காட்சி

‘நாணலும், ஊர்ந்து செல்லும் ரயிலும் கொண்ட ஒரே ஒரு ஃபிரேம் - இதுவே ரே எடுத்த முதல் காட்சி. அழகின் முத்திரை. அதுமட்டுமே ஒருவருக்குப் பார்க்கக் கிடைத்தது. படத்தின் மற்ற பகுதிகளோ, அவரது வேறெந்தப் படங்களோ பார்க்காமல் இருந்தாலும், நிச்சயமாக, இந்த ஒரே ஃபிரேமைப் படைத்தவர் எதிர் காலத்தில் மிகப்பெரிய டைரக்டராக வருவார் என்று சொல்லிவிடலாம்’ - இது அதே காட்சி பற்றி எனது ஒவிய நண்பர் கண்களில் ஒருவித ஆனந்தமும் பரபரப்பும் துள்ள சொன்ன பாராட்டு.

ரே அந்த அழகே அழகான முதல் ஷாட்டோடு நிறுத்தியிருந்தால் பிரச்சனை இல்லை; பதேர் பாஞ்சாலி (சாலையின் சங்கீதம்)யை முடித்து, அதற்குமேலும் 30 படங்கள் எடுத்ததால் தான் ரேயின் பங்களிப்பு எவ்வளவு என்ற ஆய்வில் இறங்குகிறோம்.

ரேயின் இறப்புக்குப் பிறகு அவரைத் தெய்வமாக்கி ‘துபுதீப் ஹேவேளம்’ காட்ட ஒரு கும்பல் பறப்பட்டிருப்பது பற்றியோ, மூலியே அவருக்கு சினிமாவில் தாகூர் என்ற பட்டங்கட்டத் துடித்த வாகன் இன்று ஒருவர்க்கொருவர் முந்துவது பற்றியோ நான் ஆச்சரியப்படவில்லை - இந்தியப் புதிய சினிமாவுக்கு ரே ஒரு முன்னோடி, ஹால்டேய்க்காரர் என்று ரேயிலிருந்து நூல் பிடித்து ஒரு பாதைபோட நினைட்டவர்களின் சிந்தனையைத் தூண்டுவதற்காகவும் நான் ஓர் ஆர்வலர் இறங்க விரும்புகிறேன். விரிவான ஆய்வு நடத்தலாம்.

நோக்கம் இல்லை என்றாலும், ஒருசில முக்கியமான கேள்விகளை அவர்கள் முன்னே வைக்க விரும்புகிறேன்.

ரே ரூப்பை மசாலாப் படக்காரர் அல்ல. தன் மனத்துக்கு நெருங்கிய சிறுகிற அசைவுகளை, மனித உணர்வுக் கொந்தளிப்புகளை, நிகழ்வுகளை அழகாகப்படம் பிடித்தார்; நுணுக்கமாக இயற்கையைப் பார்த்தார்; இயற்கைமூலம் பேசினார்; ‘பதேர் பாஞ்சாலி’யில் இடிமுழக்கம், அசைந்தாடும் நாணல், மழையில் ரவிசங்கரின் இசையோடு துள்ளியாடும் தூக்கா; ‘காஞ்சன் ஜங்கா’வில் பனிமூட்டம்; ‘அஷாணி சக்கேத்’ல் பட்டாம் பூச்சி - இவ்வாறு இயற்கை ரே மூலம் பேசியது.

படம் தொகுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று தெரிவிக்காத விதத்தில் காட்சிகளை ரே மாற்றுகிறார்; பின்னணி இசையைக் கதையின் போக்கோடு கைத்துவிடுகிறார்.

— இதெல்லாம் ரே படத்தில் உண்டு. ரேயின் கணங்களைக் கண்டு அதிசயித்து தரிசித்துவிட்டால் போதுமா? ‘நீரற்ற ஆற்று மணலில் தெரிகிறது / தனிமையாதப் பயணம் செய்த / உன் / வண்டித்தடம்’ என்று எழுதிய கவிஞர் ‘இந்திரனை’ப் போல ‘நீளும் நிழல்களில் நீயும் ஒன்றாகிப் போனதற்கு’ ஏங்கிக் கொண்டே இருந்தால் போதுமா? போதாது.

‘சித்திரச் சோலைகளே உம்மைத் திருத்த இப்பாரினிலே எத்தனை ரத்தம் சொரிந்தனரோ உங்கள் வேரினிலே’
‘நதியில் விளையாடி கொண்டியில் தலைசீவி
நடந்த இளந்தென்றலே’

— இப்படிப் பல கவிஞர்களின் ஓரொரு வரிகளில் நெஞ்சைப் பறிகொடுக்கிறோம். கவிஞர்களின் சிவவரிகளை மட்டுமே பிடித்துக் கொண்டு ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடமுடியுமா? உடனே, ‘வேய், நீர் ஒரு மகாகவி வேய்!’ என்று அவர்களுக்குக் கும்பியடித்துக் குளிப்பாட்டி விடலாமா? கூடாது.

கலைஞர்களின் முழுப்பங்களிப்பையும் ஆய்ந்துதான் ஒரு கணிப்புக்கு வரவேண்டும்.

★ ★ ★

ரேயை எப்படியெல்லாம், எதற்கெல்லாம் பாராட்டுகிறார்களோ அதிலிருந்தே தொடங்குகிறேன்.

“ரேயின் படங்களில் உள்ள அற்புதமான விஷயம் அவரது சிக்கனம். ஃபிரேம்களில், காட்சிகளில் எதுவுமே வீண் போவதில்லை.”

‘அப்புவின் உலகம்’ என்ற படம்: அபர்ணா பணக்காரி; எஸ் டேட் குடும்பம்; திருமணத்தன்று அவளுக்கு வாழ்த்த கணவனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிடுகிறது; அந்த ‘சாபத்திலிருந்து மீட்டு’ அப்பு அவளைத் திருமணம் செய்து கொண்டு கல்கத்தாவில் உள்ள ஏழைக் குடியிருப்புக்கு அழைத்துவருகிறான்.

காட்சி மொத்தம் சுமார் 3 1/2 நிமிடங்களே திரையில் வருகிறது. ஆனால் அதற்குள் ஒரு கருத்து சொல்லப்பட்டுவிடுகிறது.

காட்சியைக் கீழே தருகிறேன்—

மாடிக்கு அழைத்துச் சென்று அபர்ணாவை அறையில் விட்டு விட்டு வெளியே போகிறான் அப்பு. அறை மையத்திலிருந்து ஜன்னலருகே சென்று வெளியே பார்க்கிறான் அபர்ணா. பார்த்துக் கொண்டே முகத்தைப் பொத்தி அழுகிறாள், பின்னணியில் குழந்தையின் சிரிப்பொலி தொடங்குகிறது. அழுகையின் ஊடாகச் செல்கிறது. பின்னணியில் ஆழ்ந்த சிந்தனையோடு சோகம் கலந்த இசை தொடருகிறது. அபர்ணா, கிழிந்த ஜன்னல் திரை வழியே வெளியே பார்க்கிறாள். (அவளது அழுகை நிற்கிறது; குழந்தையின் சிரிப்பும், பின்னணி இசையும் தொடர்கிறது) தோட்டத்திற்குள் ஒரு பெண் நுழைகிறாள். அவள் குழந்தை பின்தொடர்கிறது. தாய் குழந்தையை குனிந்து எடுத்து கயிற்றுக் கட்டிவிட உட்கார் வைக்கிறாள். (அபர்ணாவின் முகத்தில் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பு மாறுகிறது. குழந்தையின் சிரிப்பு தொடர்கிறது.) அபர்ணா: அபர்ணா விடுகிறாள். ஓர் விஷயம்: அபர்ணாவின் கண்களில்...

அறைக்குள் பார்த்திருப்பார்; கண்களைத் துடைத்துக் கொள்கிறார். வெளியே குழந்தையின் சிரிப்பொலி நிற்கிறது; மீண்டும் பின்னணி இசை மட்டும் தொடர்கிறது; வெளியே குரல்கள், எதிரொலிகள், கேட்கின்றன. அறைக்குள்ளே அப்பு வருகிறார்; ஜன்னலருகே நிற்கும் அபர்ணாவிடம் சென்று நிற்கிறார்; அவர்களின் பின்னே ஜன்னலிலிருந்து பிரகாசமான ஒளிவெள்ளம் உள்ளே பாய்கிறது. அவள் அவனை அந்தத்துடன் பார்த்திருப்பார். இருவரும் சேர்ந்து கீழே உள்ள பெண்கள், குழந்தைகளைச் சந்திக்க செல்கிறார்கள்.

கல்கத்தாவில் அப்புவோடு ஒரு வெற்று (வெறிச்சிட்ட அறை) வாழ்க்கை வாழப் போகிறோமா என்ற மன உளச்சலில் அழுகிறார். வெளியே குழந்தை ஒன்றின் குரலைக் கேட்டதும், எதிர்காலத்தில் தனக்கு 'தாய்' என்ற கடமை காத்திருப்பதை உணர்ந்து புரிந்து கொள்கிறார்; அழுகையை நிறுத்துகிறார். சினிமாவைப் பார்ப்பவர்களுக்கு இதை உணர்த்திய பிறகே (எவ்வளவு பேருக்கு இந்தச் சிறு துணுக்கம் புரிந்திருக்கும் என்பது விவாதத்துக்குரிய விஷயம்தான்) அபர்ணா கீழே அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்.

மேலே உள்ள காட்சியில் சிக்கனமும், பாத்திரங்களின் உள்ளே உணர்வுகளை மன இயக்கத்தை கருவிக் புரியவைக்கும் வடிவமும் அற்புதமானவை; ஆனால் இந்த அதிஅற்புதமான வடிவத்தின்மூலம் ரே என்ன கருத்தைப் புரிய வைத்திருக்கின்றார்? எதிர்காலத்தில் அபர்ணாவுக்கு என்னென்ன பிரச்சனைகள் வரப்போகிறதோ அவற்றை குசுமகாகக் காட்டினாரா? இல்லை. சமூகத்தில் நெடுங்காலமாகப் பழக்கப்பட்டுள்ள ஆண் ஆதிக்க கருத்தை - 'குழந்தை என்று கொடுப்பதே பெண்ணுக்கு முதல் கடமை' என்ற கருத்தைத்தான் அற்புதமாகச் சொல்லியிருக்கிறார். சிக்கனம், காட்சிப்படிமம், செல்லுவாய்ப்பு (பிலிம்) கவிதை - ரே தன் கருத்தைச் சுவையாகச் சொல்வதற்காக அமைத்த வடிவம்.

ஒரு காட்சியிலேயே ரேயின் முழு தத்துவ தரிசனத்தையும் சாரமாகப் பார்த்துவிட முடியாமென்று சொல்லவில்லை; 'அப்புவின் உலகம்' கதையின் முழுப் போக்கையும் வைத்து அதில் இந்தக் காட்சியைப் பொருத்திப் பார்க்கும் போதுதான் ரே இப்படிப்பட்ட கருத்தோட்டம் உள்ளவர் என்று முடிவுக்கு வரமுடிகிறது.

"கலைஞரின் சொந்த மனஒட்டம், உள் உலகம், மனோதத்துவப் பார்வை, இதயக்குரல் இல்லாமல் ஒரு கலை இருக்க முடியாது. அதுதான் ரேயின் கலை."

ரேயின் சொற்களில் சொல்லுவதானால், சினிமாவின் முக்கிய அம்சமே மனிதற்கு மிக நெருங்கிய விஷயங்களை வெளிப்படுத்துவதும் பிரதிபலிப்பதும் தான். மன அடுக்கிலுள்ள சுகசியங்களை சில அசைவுகள், மெல்லிய சைகைகள், குரலில் உண்டாகும் சில மாற்றம், ஏற்ற இறக்கம், சுற்று வட்டாரத்தில் உள்ள பொருள்கள் மூலமாக, ஒளி வித்தியாசங்கள் மூலம் பவகையில் வெளிப்படுத்த முடியும். இதை காட்சிகளின் இயக்கம் என்பதைவிட, காட்சிகளின் வளர்ச்சி என்று சொல்வதையே ரே பெரிதும் விரும்புகிறார்.

ரேயின் வாத்தப்படி ஒவ்வொருவருக்கும் மனதுக்கு நெருக்கமான விஷயம் இருக்கும். அவர்களது ரசிகர்கள் கருத்துப்படி அதை ஆய்வுக்கு உட்படுத்த இயலாது. அப்படி என்றால், ரோம் பற்றி எரிந்த போது நீரோ பிடிவல் வாசித்ததை தவறு என்றா சொல்ல முடியும்? அவன் மனதுக்குப் பிடித்தமானதைத்தானே நீரோ இசைத்திருக்கிறான். வேண்டுமானால் அப்போது நீரோ இசைத்த ராகம், அதன் வட்சணம் பற்றி அவசிய ஆராயலாம். அந்தக் கலைஞரின் இசைக்கு வழங்கும் கௌரவமாக அது இருக்கும்.

குரல் மாற்றம், சைகை, சிறு அசைவுகள் ஒருவிதத்தில் படைப்பில் இடம்பெறும்; ஆனால் அதுவே முக்கியமான அம்சமல்ல; ரே அடித்துச் சொல்வது எதனால்? 'கலை, படைப்பு ஒருவரின் தனிப்பட்ட, சுயமான வெளிப்பாடு என்ற எண்ணத்தில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை உள்ளவன் தான்' என்கிறார் ரே. எவ்வளவோ சமூக கொந்தளிப்புகள், நெருக்கடிகளைத் தாண்டி தன் அகவிளக்கை அணையாமல் காப்பாற்றினார் என்று ரே ரசிகர்கள் சொல்லுவார்கள்.

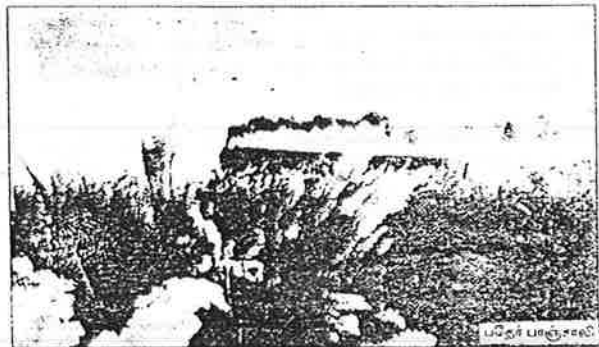
ரே அவர்களின் கருத்து - ஒரு கலைஞன் நடப்பில் உள்ள சமூகப் பிரச்சனைகள் பற்றி ஒரு சினிமா எடுத்தால் அவன் தனக்குச் சம்பந்த

மில்லாத விஷயத்தில் மாட்டிக்கொள்கிறான். ஆனால் '70களில் வேலையில்லாத தினாட்டம், கல்கத்தா நகரில் நடுத்தர வர்க்க குடும்பத்தின் மாற்றங்கள், 1989-ல் 'கணஷ்டரு' போன்ற படங்களை ஏன் அவர் எடுத்தார்? இவர்களால் விளக்கம் சொல்ல முடிவதில்லை. ரேயிடம் உள்ள கலைக் கோட்பாடுகள் அவற்றை விளக்க வலுவற்றவை. அத்தகைய படங்களிலும் தனிநபர்களின் மனஒட்டமாக மட்டுமே கதை சொல்லியிருந்தாலும், ஏன் அதில் தலைகொடுத்தார்?

அற்புதங்களின் இறுதியில், எழுபதுகளின் தொடக்கத்தில் கல்கத்தாவில் பரவிய புரட்சி அலை அறிவுஜீவிகளை உலுக்கி எடுத்தது. உலகுக்கே மனிதாபிமானத்தை ஒதிய ஞான தேசிக வர்க்கம் நடுத்தர 'பத்ரலோக்' வர்க்கத்தின்முன் கேள்விகள் எழுந்தன. ஓரளவு வெளிப்படையான அரசியல் பொறுப்புணர்வோடு சமூக அரசியல் விமரிசனத்தோடு இலக்கியம், நாடகம், சினிமா (யிருணான் சென் போன்றவர்கள்) வெளிவந்தது. அரசின் பாசிச பயங்கரவாதம் ஆகியவற்றால் ரே குறைந்த பட்சம் தன்னையே நூற்ற உணர்வுக்கு ஆட்படுத்திக்கொள்ள நேரிட்டிருக்க வேண்டும்.

வெளிநாடுகளில் கணிசமான மார்க்கெட்டிபிடித்திருந்த 'ரே'வுக்கு தனது 'மனிதாபிமான'த்தை (தாராள மனதுடன்) ஒருசிறிது வெளிப்படுத்த வேண்டிய நிர்ணயம் வந்தது.

இதெல்லாம் ரே பற்றிய கொச்சையான அவதூறு என்று அவரது சீடர்களும், ரசிகர்களும் புலம்பித் தனிக்க்கூடும். விரிவான விவாதத்தைப் பின்னால் வைக்கிறேன். ஒரே ஒரு எடுத்துக்காட்டு இதோ:

1989-ல் 'கணஷ்டரு' (மக்களின் எதிரி) படம் எடுத்தார். இது இப்பசனின் நாடகத்தை வங்காளச் சூழலுக்கேற்ப மாற்றப்பட்டது. ஆனால் மூலக்கதையில் இல்லாத முடிவைத் தனித்தார் ரே. கோயிலின் உள்சுற்றில் காப்பக்கிருக்கக் கால்வாய் நீர் வெளியேறும்; அழுக்கு நீரைப் 'புளித நீர்' என்று மக்கள் பருகிவிட ஊரில் மிகமோசமான தொற்றுநோய் பரவிவிடுகிறது. உள்ளூர் டாக்டர் குப்தா கோயிலை மூடச் சொல்லுகிறார். குப்தாவின் தம்பி கோயில் நிர்வாகத்தோடு சேர்ந்துகொண்டு எதிர்க்கிறார். கடைசியில் டாக்டருக்கு ஆதரவாக இளைஞர்கள் திரண்டு ஊர்வலம் விடுகிறார்கள். இப்பசனின் நாடகத்தில் 'உன் அழைப்பு கேட்டு யாரும் வரவில்லை என்றாலும் தனி ஆளாய் துணிச்சலோடு முன்னேறு' என்று முடியும்; டாக்டர் எந்த முயற்சியும் எடுக்காமலேயே இளைஞர்கள் திரண்டு விடுகிறார்கள் என்று அதை ரே மாற்றுகிறார்.

25 ஆண்டுகளாக ரேயின் குரலைக் கேட்டுப் பழகியவர்கள் 'கணஷ்டரு'வை அவரது இதயக்குரலாகப் பார்க்கவில்லை.

"பெண் பற்றிய பிரச்சினையில் ரே அக்கறை இல்லாதவர் என்ற விமரிசனம் அபாண்டமானது; அரக்கத்தனமானது, ரே என்றும் நினைவில் நிற்கக்கூடிய வலுவான பெண் பாத்திரங்களைப் படைத்திருக்கிறார்."

- மறக்க முடியாத கன்னி பாலாதேவி ('பதேர் பாஞ்சாலி'யில் வரும் கிழவி)
- குழந்தைப்பெறாத 'மலடு' சாருலட்சுமி 'கலைவல்லி' அத்தை மகல்

அப்புசன்லார்

அமலோடு நிறைவேற்றாத காதலை வளர்க்கிறார்; கடைசியில் தனக்கு விருப்பமான எழுத்துத் துறையில் இறங்குகிறார்; அமல் வெளியேறிவிடுகிறார். ('சாருவதா')

- அப்பாவி தயாமாயீ, ஜயந்தார் மாமனாரால் தான் காளியின் அவதாரம் என்று நம்ப வைக்கப்படுகிறார்; கடைசியில் பைத்தியம் பிடித்து தற்கொலை செய்து கொள்கிறார். ('தேவி')
- மனவேதனையிடக்க கடந்த காதல்துறவிருந்து மீளவிரும்பும் கயேச்சையான பெண் அபர்ணா; மகப்பேற்றில் இறந்துவிடுகிறார். ('அபு சன்லார்')
- உடல் பசிக்கும் அன்புக்கும் ஏங்கும் விதவை ஜெயா ('அரண்மேயர் தின் ராதரி')

பெண் கதாபாத்திரங்கள் குழுவில் சிக்கித் தவிக்கிறார்கள்; எந்த வித மீட்புக்களும், விடுதலைக்கான வழியும் அவர்களுக்குக் கொடுக்காமல் உள்ளதை உள்ளபடியே ரே சித்தரிக்கிறார்.

சிளிமா பார்வையாளன், இப்பெண் கதாபாத்திரங்களைப் பார்ப்பவன். எவ்வோருமே விதிவழியே பயணம் போவதாகவே புரிந்து கொள்வான். ரேயின் இரண்டு படங்களில் வரும் பாத்திரங்களைப் பற்றி விரிவாக அலசிக்காட்டுகிறார்.

'மஹா நகரி' (1963) வரும் பெண்பாத்திரம் ஆரத்தி. வீட்டுப் பொருளாதார நிலைமை காரணமாக வேலைக்குப் போகிறார்; கணவனைவிட வேகமாக முன்னேறுகிறார்; படத்தின் கடைசியில், உடன் வேலை செய்யும் ஆங்கிலோ - இந்தியப் பெண்ணை அநியாயமாக வேலை நீக்கிவிடுவார்கள்; அதை எதிர்த்து ஆரத்தி வேலையை விட்டு விடுகிறார்.

ஒரு பக்கம் சரியான காரணமாக இருந்தாலும், கணவன் மேல்நிலையை எட்டுவதற்காகவே பெண் தன் முன்னேற்றத்தைப் பலிகொடுக்கிறார் என்ற கருத்தும் கலந்தே இருக்கிறது. ஏனென்றால், அநியாயத்தை எதிர்த்துப் போராடும் ஆரத்தி வேறு ஓர் இடத்தில் வேலை தேடிக்கொள்வதாக ஏன் முடிவை வைத்திருக்கக் கூடாது? பெண் ஆணுக்குக் கீழே என்ற கருத்தை எதிர்க்கின்ற மிகமிக வலுவான பாத்திரத்தை உருவாக்க வேண்டுமானால் மாதிரி ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும்; இது ரேக்குப் பிடிக்காத கலைக்கோட்பாடு தவிர. இப்படி ஒரு மாற்று உருவாக வேண்டிய சூழ்நிலையை படத்தில் கொண்டு வர நிர்ணயம் ஏற்பட்டுவிடும்; எனவே ஆண் ஆதிக்கக் கருத்தை இத்தமாக நீவிவிடுவதானாலும், படத்தில் உள்ள முடிவே ரேயின் முடிவு.

'சாருவதா'யில் (1964) வரும் பாத்திரம் சாருவதா. அற்புதம் என்று பலர் மெச்சுவதுண்டு. தாசுகின் 'உடைந்த கூடு' என்ற 1901 ஆம் ஆண்டு குறுநாவலின் திரை ஆக்கம். பூபதி பத்திரிகை முதலாளி, சாருவின் 13-வது வயதில் குழந்தை மணம் செய்து கொண்டான். வீட்டுக்கு அடிக்கடி வரும் பூபதியின் மருமகன் அமலோடு நெருங்கிப்

பழுகிறார். பூபதி இயல்பாக பணக்கார வங்காளிகள் வீட்டில் உள்ள வழமுறைப்படி இதை அனுமதிக்கிறான். வேலையில் எந்நேரமும் பூபதி அவைவதால், அன்புக்கு ஏங்கிய சாரு அமலிடம் ஆவலோடு பழுகிறார். அதுவே அவளது ஒருதலைக் காதலாக வளருகிறது. அமல் புரிந்துகொண்டு அங்கிருந்து போய்விடுகிறார். அவன் திரும்ப வரமாட்டான் என்பது சாருவுக்கும் புரிகிறது.

பூபதி மாற்றத்தை விளங்கிக் கொள்கிறான். கடைசியில் தொழிலில் பிரச்சினையைச் சந்தித்து தளர்வோடு வரும் கணவனை சாரு வதா வரவேற்பதோடு படம் முடிகிறது. அதாவது கணவனை / ஆணைப் பராமரிப்பதுதான் பெண்ணின் ஒரே கடமை என்று நிலவுகள் நிறுவனக் கருத்து உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது.

படம் முழுக்க துணிச்சலாக அவளே முடிவுகள் எடுப்பதாகவும் எனவே முற்போக்கானவள் என்றும் வங்காளி அறிவுஜீவிகள் பலர் கருதுகிறார்கள். பணக்காரக் குடும்பங்களில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் பெண்கள் இலக்கியம் எழுதப்பழகியதை இதற்கொரு அடிப்படையாக எடுத்துக்கொண்டார்கள்.

ரேயின் சாத்திரப் படைப்பான சாரு. தாசுகின் இலக்கியப் படைப்பான சாருவிவிருந்து மாறுபட்டவர். "கணவன் - மனைவிக்கு இடையே உள்ள வரம்புகளை எதிர்கொள்வது இருவருக்கு மட்டுமே உள்ள பொறுப்பு; அமல் போன்ற முன்னரம் நபரின் குறுக்கீடு ஏற்க முடியாதது" என்பதே தாசுகின் கருத்து. நிறைவேற இயலாத மறுகும் காதல் தாசுகின் சிந்தனையிலேயே உள்ளதுதான். ஆனால் அது முதலாளித்துவக் குடும்பங்களில் பாலுறவாகவே அனுமதிக்கப்படுவதை தாசுகர் அறிவார். ரே, தாசுகர் படைத்த உறவை இன்னமும் முதலாளித்துவ பாலியல் அராஜகத்துக்கு நெருக்கமாக மாற்றுகிறார். சாரு அமல் உறவை பாலியல் உறவாக ஆழமாக்குகிறார் ரே.

அவருக்கே உரிய நுணுக்கங்களையெல்லாம் இதற்கும் பயன்படுத்துகிறார் ரே. எடுத்துக்காட்டாக, பான் (வெற்றிலை-பாக்கு) தயாரிப்பது அந்தாட்களில் பெண்களின் வேலை. ஒரு முறை சாரு கதை எழுதுவதை பக்கத்திலிருந்து அமல் மௌனமாகப் படிக்கிறார். இதைக்கண்டு தவிர்க்க விரும்பும் சாரு எழுந்து பான் தயாரித்து வரப்போகிறார்; அதே பரபரப்பில் கண்ணாம்பு, மசாலா இல்லாமல் பான் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்; இதே பான் தயாரிப்பை வீட்டுப் பெண்கள் எந்திரகதியில் செய்வதை பல இடங்களில் கொண்டு வருகிறார் தாசுகர். ஆனால் திரைக்கதையில் இதை மாற்றி சாரு அமலுக்கு மிக விருப்பத்தோடு, காதலோடு பான் தயாரித்துக் கொடுப்பதாக மாற்றுகிறார் ரே. தாசுகர், ரே இருவரது சாரு பாத்திர வார்ப்புகளுமே முற்போக்கான சமூக பாத்திரம் ஆற்றும் வாய்ப்பே இல்லாதவர்கள்.

அனேகமாக எல்லா பெண் பாத்திரங்களுமே பழைய, இன்றைய இந்நியாவின் ஆணாதிக்க சமூகத்தை எதிர்த்து நிற்க வலுவற்றவர்களாக, சபிக்கப்பட்டவர்களாகவே படைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். தாசுகரின் கதைகளை நிறையவே ரே கையாண்டிருக்கிறார். இருவருமே ஒரேமாதிரியான கண்ணோட்டத்திலிருந்து படைத்தார்கள் என்று கூட சொல்லலாம். அந்த விதத்தில் சில விமரிசர்கள் சொல்லுவதுபோல வங்காள மறுமலர்ச்சியின் அன்றைய கலாச்சார பிரதிநிதி தாசுகர்; கடைசி பிரதிநிதி ரே.

'பதேர் பாஞ்சாலி'யில் தாய் சரபோஜியாவுக்கு மகன் தூர்காவை விட மகன் அப்புலைப் பிடிக்கும்; தாய் - மகன் முரண்பாடு, தூர்காவை சாகடிப்பதில் மறைகிறது; தன்னைப் போலவே பெண்ணான தூர்கா துயரப்பட்ட போவதை விரும்பவில்லை பழைய நிலப்பிரபுக் கருத்து அசிங்கமாக நிறுவப்படுவதாக கதை அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

தேவி'யில் வரும் தயாமாயீ மூடநம்பிக்கைக்கு அடிமைப்படுத்தும் மாமனாரை எதிர்க்கவில்லை; தந்தையை எதிர்க்கும் கீர்த்தி நடுத்த வாதி மகன் அவள் குடும்பத்துக்குத் துணைவிளக்காய் மாறுவதையே விரும்புகிறார். தயாமாயீ அவளையும் எதிர்க்கவில்லை. கடைசியில், அவள் தற்கொலையில் 'விடுதலை' (?) அடைகிறார்.

ரேயின் பெண் பாத்திரங்கள் பலியாடுகள்; வலுவானவர்கள் அல்ல.

சத்யஜித் ரே: சில கேள்விகள்

“ரேயே கூறியதுபோல ஒரு குறிப்பிட்ட அளவு சமூக பிரக்ஞை தவிர்க்க முடியாதது. அவரது கல்கத்தா: மூன்று படங்கள்: ஜன ஆரண்ய ஆகிய நாலு படங்களும், கணசத்ரு, சகா ப்ரோஷகா ஆகியவையும் சமூக அக்கறை கொண்டவை. அவர் என்றுமே பிரச்சாரம் செய்தது கிடையாது. அதே சமயம் மனிதாபிமானம், உண்மையிலிருந்து விலகியதும் கிடையாது” என்று கூறுகிறார்கள்.

ஒவ்வொரு கலைஞனும் வாழும் போது அவனைத் தாண்டி சமூக நிகழ்வுகள் வேகமாக நகரும். இங்கு ரேவை, குறிப்பாக, வங்கப்பஞ்சம், நக்சல்பாரி இயக்கம், அவசர நிலைமை, இந்து மதவெறி ஆதிக்கம் ஆகியவை கடந்துள்ளன.

வங்கப்பஞ்சம், வியட்நாம் மீது அமெரிக்கப்போர் இரண்டுக்கும் ரே ஊர்வலம் சென்றதாகச் சொல்வதுண்டு.. வரவேற்க வேண்டியதுதான். ஆனால் உள்நாட்டில் அவசரநிலைமை பற்றி ரே வாய் திறக்க வில்லை. இந்துமத வெறிபற்றி ‘கணசத்ரு’ வில் வந்தாலும் டாக்டர் குப்தாவை மடக்கும் அவரது சகோதரன் ‘முதலில் நீ இந்துவா, இல்லையா என்பதை சொல்’ என்று கேட்கும்போது நடுங்கும் குரலில் குப்தா ‘ஆம், நான் இந்து... ஆனால்...’ என்று சொல்லி தடுமாறுகிறார். இன்றைக்கு இந்து மதவெறி வளர்ந்துள்ள நிலையில் நேர்மையான ஒரு வனின் மூலம் ரே சொல்லவேண்டிய பதில் ‘நான் இந்து அல்ல. இந்து என்று சொல்லி என்னை கேவலப்படுத்தாதே.’

ரேயைப் பொறுத்தவரை பாம்புக்கும் நோக்கக்கூடாது; தடிக்கும் நோக்கக்கூடாது;

யாரையும் விரோதிக்கக்கூடாது; அதிலும் குறிப்பாக, அரசு அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களை மோதக்கூடாது. அதனால்தான், கண்ணொதிரேயே கல்கத்தாவின் புறநகரில் ஆயிரக்கணக்கில் புரட்சித்துடிப்புக்கிளைஞர்கள் நிற்க வைத்து சுடப்பட்டபோதும், சிறைக்குள்ளேயே பலநூறு நக்சல்பாரி புரட்சியாளர்கள் கொல்லப்பட்டு வங்காளமே கொதித்தபோதும் - அழகை ஆராதனை செய்வதாக நழுவிக்கொண்டார் ரே.

ஒரு வேளை தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதற்காக இருக்கலாமல்லவா? பிறகு ஏன் ‘உண்மையின் பக்கம் என்றும் இருப்பவனே மனிதாபிமானி’ என்று ஊருக்கு உபதேசித்தார்? முகத்தில் அறைந்த உண்மைக்கு ரேயின் பதிலென்ன? ‘மொனம். உலகளவில் போப்பெற்ற ரே போன்ற கலைஞன் நேரடியாக அன்று அரசை எதிர்த்திருந்தாலும் ஒரு ஏழை கூலி விவசாயியை அடித்துக் கொன்றதுபோல் ரேயை செய்திருக்கமாட்டார்கள். ரே அன்று உண்மையைச் சொல்ல தயாராக இல்லை.

‘நான் பிரச்சாரகன் அல்ல, கலைஞன்’ என்று அவர் சொல்லுவார். தனது படத்தின் மூலம் வேலையில்லாத திண்டாட்டம், வஞ்சம் இரண்டையும் தோஷித்ததாகச் சொல்லிக் கொள்ளலாம். 60 களின் இறுதியிலும், 70 களின் தொடக்கத்திலும் வஞ்சமும் வேலையின்மையும் இந்தியாவில் புதிய தல்வ. ஆனால் புதியது என்பது புரட்சி இயக்கத்தின் தோற்றம்தான். அதுவே நக்சல்பாரி உழவர் புரட்சி. இதைப் பற்றி ரே ஏன் வாய் திறக்கவில்லை?

ரேயிடமிருந்து கலை ஜிகிளா மட்

டுமே. ‘1943 வங்கப் பஞ்சத்தில் 50 லட்சம் பேர் இறந்தனர்’ என்று ஒரு வரியை மட்டும் ‘அஷானி சங்கேத்’ படத்தின் கடைசியில் டைட்டில் போட்டாரே தவிர, பஞ்சத்தில் சிக்கிய விவசாயியின் நிலைமையை புறந்தள்ளி விட்டு பஞ்சத்தில் சிக்கிய ஒரு பார்ப்பனைக் குடும்பத்தின் ஒழுக்கக் குலைவு பற்றிய பிரச்சினையைத்தான் பெரிதாக அலகினார்.

ரேயின் ஜலசாகர் படம் முழுவதும் நளிமனான சோகத்தில் தோய்ந்தது என்பார்கள். கலைகளைக் காப்பாற்றும் நிலப்பிரபு ஒருவரின் வாழ்க்கை சரிந்து நொறுங்குவதை சோகம் கலந்த இரக்கத்தோடு, பச்சாதாபத்தோடு சித்தரிக்கிறார்.

இவ்வாறு சமூகத்தின் தீங்குகளுக்கெல்லாம் குளிர்க்குளிர் பன்னீர் தெளிக்கும் இவரது அழகியல் மதிப்பில் எத்தனை சதம் மனித சாரம் இருக்கும்? ஒன்றிரண்டு விஷயங்களிலேயே இப்படி சோடைபோன கருத்துள்ளவர் ஒட்டுமொத்தமான சமூக மதிப்பீடுகளில் என்ன கண்ணோட்டத்தை கொண்டிருப்பார்?

அவரது கோட்பாடு மனித உணர்வு கொந்தளிப்புகளை வெளியிடுவதுதான் என்றால் 70ஆம் ஆண்டுகளின் உணர்வெழுச்சிப் பேரலைகளை சித்தரிக்காமல் ஏன் மூடக்கினார், ரே?

அவரது சமகாலத்திலேயே எத்தனையோ செய்திப்பட (டாக்குமென்டரி) இயக்குநர்கள் வந்துவிட்டார்கள். கதையை வைத்துக் கொண்டு கதைபண்ணும் ரே எதையும் ‘கற்பனை’ என்று சொல்லி தப்பிவிடலாம். ஆனால், இவர்களோ நேருக்கு நேர் அரசோடு மோதுகிறார்கள். பிரச்சினைகளை சந்திக்கிறார்கள். இவர்களுக்கும் வயிற்றுக்குச்-சோறு வேண்டும்; பல எதிரிகளையும் சந்திக்கவேண்டும். இத்தனைக்கும் இன்றைய சமூக அமைப்பில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர்கள்தான் இவர்களும். இவர்கள்தான் போபால், பஞ்சாப், டெல்லி கலவரம், -காஷ்மீர், அயோத்தி பிரச்சினை என்று எத்தனையோ பிரச்சாரப் படங்களைத் தயாரிக்கிறார்கள்.

டாக்டர் ஆலோசனையின் பேரில் ‘கணசத்ரு’ படத்தின் வெளிப்புறப் படப்பிப்பை தவிர்த்துவிட்டு முழுக்க முழுக்க ‘உட்புற ஸ்டுடியோ’ படப்பிடிப்பாகவே தயாரித்தார் ரே. டாக்குமென்டரி இயக்குநர்களோடு ஒப்பிட்டால் எல்லாப் படங்களையும் ரே வீட்டிற்குள்ளேயே இருந்துக் கொண்டு - அதாவது சமுதாயத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு நான்கு கவர்களுக்குள்ளேயே தயாரித்துவிட்டார் என்று சொல்லலாம்.

ரேயிடம் விமரிசனமேயற்ற ஆரோக்கியமற்ற மேல்தாட்டு வழிபாடும் நிரம்ப உண்டு. 1981-ல் ஒரு பேட்டியில் “நம் நாட்டில் வன்முறைகள் ஏதோ ஒரு விதத்தில் தரம் தாழ்ந்தவை. கேவலமானவை. அற்பத்தனம், குரூரம், அருவெறுப்பானவை. மேற்கே வன்முறையை எதிர்கொள்வது மனதை சுத்தப்படுத்தி மேம்படுத்துகிறது. அவர்கள் எத்தனையோ நீண்ட காலம் எத்தனை அளப்பரிய பரிமாணத்தை அனுபவித்திருக்கிறார்கள்? அவர்களிடம் தொழில்

முறை தேர்ச்சிபெற்ற வன்முறையே இருக்கிறது. அதை படைப்பு நிலைக்கு உயர்த்தியவர் புணுவல் என்ற பிரெஞ்சு இயக்குநர் என்று சொல்லியிருக்கிறார்.

ரேயின் வரலாற்று உணர்வுக்கு இச்சான்றோ போதும். பூர்வீக செவ்விந்தியர்க்கு எதிரான அமெரிக்க கொலைவெறியாட்டமும் மத்தியகால கொடுங்கோன்மையும், அற்பத்தனமும் குரூரமும் இல்லாத வன்முறைகளே? ரே வன்முறையிலிருந்து சமூகக்காரணியை உருவி எடுத்துவிட்டு நல்ல வன்முறை, கெட்டவன்முறை என்று பிரிக்கிறார்; அவ்வாறு நாம் செய்ய முடியாது.

மேலைநாட்டில் நடந்த ரத்தம் சிந்தும் வன்முறையும் வன்முறைதான்; ஆசிய கொடுங்கோன்மையின் கீழே தாழ்த்தப்பட்டவர், பெண்கள் மீது நடத்தப்பட்ட வருணாசிரம அடக்குமுறையும் பாரபட்சமும் வன்முறைதான்.

இவை ரேயின் பருந்துக் கண்களுக்குப் படவில்லை; பிரெஞ்சு நாட்டு இயக்குநர் புணுவல் வன்முறையை 'படைப்பு' நிலைக்கு உயர்த்தியவர் என்று சொல்லும் ரே புணுவல் உருவான இரண்டாம் உலகப்போருக்குப் பிந்தைய நிலைமைகள் பற்றி, - அதாவது குடும்பங்கள் சிதைந்தது, அநாதைக் குழந்தைகளின் மனக் கொந்தளிப்புகள் பற்றி ஏதும் சொல்லவில்லை; புணுவல் அராஜக வாதத்தையே தனது அரசியலுக்கும், தத்துவத்திற்கும் இலக்கணமாக ஏற்றது பற்றியும் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. அந்நிலைமை விளக்கப்பட்டவாறான புணுவலை விளங்கிக் கொள்ளமுடியும்.

ரேயிடம் நடுத்தர வர்க்க கோழைத்தனம், பழமைக்கு ஏங்கும் நிலப்பிரபுத்துவ சிந்தனை, மேலைநாட்டை வணங்கும் அடிமைப்புத்தி மூன்றுமே உண்டு.

ரேயைப் பல காரணங்கள் சொல்லி புகழ்ந்தவர்கள் - "அவரை உலகத் தரத்திலுள்ள ஸ்ரீன் ரென்வா, சாப்ளின், ஐசன்ஸ் டீன் ஆகிய மூவரோடு சேர்த்துப் போற்ற வேண்டும். ஏனெனில் அவர்களிடம் மொத்த மனோதத்துவம் (டோட்டல் சைகாலஜி) இருந்தது" என்று போற்றுகிறார்கள். சாப்ளின், தனது படங்கள் மூலம் சமூக எதார்த்தத்தை விமர்சனம் செய்தார்; முதலாளித்துவ அழுக்கை விமரிசித்தார்; சோசலிசத்தை உயர்ந்த சமூக நெறி என்று பல நெருக்கடிகளுக்கிடையிலும் பிரதிபலித்தார். ஐசன்ஸ் டீன் ஒருபடி மேலே சென்று சோசலிசம் பிறந்த புரட்சியைப் படம் பிடித்தார்; ஸ்ரீன் ரென்வா சமூக விமரிசகராக தனது படங்கள் மூலம் ஏகாதிபத்திய உலக யுத்தத்திற்கு எதிராக குரல் கொடுத்தார்.

ரே எந்த அடிப்படையில் இந்த வரிசையில் வைக்கப்பட்டார்? படத்தில் கையாளப்பட்ட உள்ளடக்கத்தால் அல்ல, வடிவத்தை வைத்து. பின்னாளில் ரென்வா வேறு வடிவத்திற்கு மாறினாலும், மேற்படி படங்களில் சமூக விமரிசனத்திற்கு ஏற்ற மனோதத்துவத்தையே கொடுத்திருந்தார். மற்ற இருவர் நிலையும் அதுவே. இன்னமும் சரியாக சொன்னால், சாப்ளின், ஐசன்ஸ் டீன் இருவரோடும் மாறுபட்ட கண்ணோட்டங்களில்

ரேயைப் பொறுத்தவரை யாரையும் விரோதிக்கக்கூடாது அதிலும் குறிப்பாக அரசு அதிகாரத்தில் இருப்பவர்களுடன் மோதக்கூடாது. கண்ணெதிரில் கலகத்தாலில்லா நாமறிகளைக்கான நகசலப்பாரி இளைஞர்கள் நிறைவாகது கூடப்பட்டு போது ரே என்ன செய்தார்?

அலைபாய்ந்த ரென்வா இணைக்கப்படுவதும், அவர்களோடு ரே இணைக்கப்படுவதும் வேடிக்கையாக இருக்கிறது. வேடிக்கை என்பதைவிட, உள்நோக்கத்தோடு செய்யப்பட்டது என்று தோன்றுகிறது. பிரமாண்டமான உழைக்கும் வர்க்கத்தின் கூட்டுத்துவ சிந்தனை, சமூக விமரிசனம், புதிய சமூகநிய வாழ்க்கை ஆகியவற்றோடு சேர்ந்ததுதான் ஐசன்ஸ் டீன், சாப்ளின் மனோதத்துவம், இதில் ரேயை ஒட்டவைப்பது கோமாளித்தனமானது.

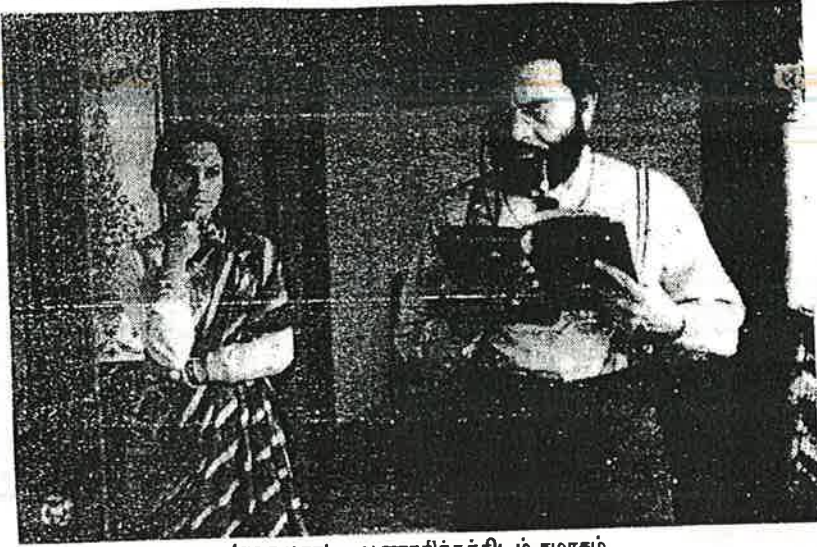
ரேயையும் சாப்ளினையும் ஒப்பிட்டுப் பாருங்கள். சாப்ளின் கம்ப்யூனிசத்தை விரும்பினார்; சொல்லும் விசயம் கலப்பமாக புரியவேண்டும் என்று அக்கறைப்பட்டார். சாப்ளின் எளிமையாக ரசித்து உணரமுடியும்; மற்றவர்க்கு ரசிக்கக் கற்றுக்கொடுக்க முடியும்; அன்றைய சமூக அமைப்பின்மீது வெறுப்புக்கொண்டவர் அவர்; மிக உயர்ந்த மனிதாபிமானத்தைப் படங்களில் பதிவு செய்தார்; சாப்ளின் மன உணர்வுவும், அவரது கலை வெளிப்பாட்டின் சமூகப்பாத்திரமும் இயல்பாக பொருந்தின. நகைச்சுவைக்கு சாப்ளின் எடுத்துக்காட்டாகச் சொன்னால், மற்ற கூட்டுத்துவ மனோ உணர்வுகளுக்கு எடுத்துக்காட்டாக ஐசன்ஸ் டீனைச் சொல்லலாம்.

இந்த இரண்டு கலைகளுக்கிடையேயில்லா ரே மாறுபட்டவர்; இதை அவரே சொல்லியிருக்கிறார்; ரே தனது படைப்புகள் புரிந்தால் நல்லது, புரியவில்லை என்றாலும் பரவாயில்லை என்ற கருத்தையே கொண்டிருந்தார். கலைஞரின் கலையின் உள்ளடக்கம் எந்த வர்க்கத்தைப் பற்றியதோ, அதைப் பற்றிய விமரிசனக் கண்ணோட்டத்தை முதலில் பெற்றிருக்க வேண்டும்; பிறகு எந்தப் பார்வையாளனுக்குப் புரியவைக்க விரும்புகிறானோ அதற்கேற்ற சினிமா மொழியையும் அவன் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். இரண்டிலும் குறைபாடு இருந்தால் கலை மறுக்கப்படும்; இரண்டிலும் எல்லாக் கலைஞரும் வெற்றியடைவதில்லை; அவர்களை விரல் விட்டு எண்ணிவிடலாம். இந்த கோட்பாடுகளை மக்கள் கலைஞர் ஏற்றிருக்க வேண்டும் - ரே 'கிடையாது' என்று மறுத்துவிடுகிறார்.

"இந்திய சினிமா இயக்குநர்களைப் பொறுத்த அளவில் ரே ஒப்பிடமுடியாத இமயம்". - இப்படி சில ரே ரசிகர்கள் பிரமித்துப் போகிறார்கள். '70-80 -களில். மிருணாள் சென் எடுத்த படங்களும், தென்னிந்திய பட இயக்குநர்களான கிரீஷ் காசரவள்ளி, கௌதம் கோஷ், நரசிங்கராவ்

'சாகா புனொசாகா' படத்திலிருந்து - மேட்டுக்குடியின்மீது இரக்கம்

'சாருலதா' - ஆணாதிக்கத்திடம் சமரசம்

டோன்றோரின் படங்களும் ரேவோடு ஒப்பிடத்தக்கவையே; சமூக அரசியல் உள்ளடக்கத்தை வைத்து ரேயைவிட உயர்வாக மதிக்கப்பட வேண்டியவையே. அவர்களின் முழுப்பங்கு பற்றி எனக்கு வேறு மாறுபட்ட கருத்தக்களும் உண்டு. இருந்தாலும் ஒப்பீட்டுக்கு அவர்களை ஏற்கமுடியும்.

1943 வங்கதேசப் பஞ்சம் பற்றி வெளிப்படையான விமரிசனமூர்வமான, செய்திப் படத்தொகுப்பு இணைந்த படமொன்றை மிருணாள் சென் எடுத்திருக்கிறார். இதனை ரேயின் 'அஷாணி சங்கேத்' தோடு ஒப்பிட்டுச் சொல்லமுடியும். அதே போல ரேயின் 'ஜலசாகரோ'டு கிரீஷ் காசரவள்ளியின் 'கடலுரார்த்தா'வைச் சொல்லமுடியும். ஜலசாகர் சரிந்து விழும் நிலப்பிரபுத்துவத்தை இரக்கத்தோடு பார்க்கிறது; கடலுரார்த்தா சரிந்துவிழும் நிலப்பிரபுத்துவ பார்ப்பனியத்தின் குரூரம். பாசாங்குத்தனத்தை எவிரக்கமில்லாமல் தோலுரிக்கிறது.

விளிவாக இதனை விளக்கினால் பெரிதாகும் என்பதால் இந்த குறிப்போடு நிறுத்திக் கொள்கிறேன். கடைசியாக, ரேயின் ஆளுமை பற்றிய இரண்டு சிறு கேள்விகளை உங்கள் சிந்தனைக்கு வைக்க விரும்புகிறேன்.

ஒன்று: அவரது கலைவடிவம் பற்றி: இவரது படத்தில், அநேகமாக, எல்லாக் கதாபாத்திரங்களும் வாழ்வின் இயல்பான வேகத்தில் இல்லாமல் நிதானமாகவே இயங்குகின்றன. அது ஏன்?

ரே இதற்குப் பதில் சொல்லுகிறார்: "எல்லா 'மெதுவாக நகர்வுமே' ஒரு குறை என்று நான் கருதவில்லை. வேகமாகப் பாடும் பாடல்களும் உள்ளன; நிதானமாக பாடப்படும் பாடல்களும் இருக்கின்றன... இன்னும் கேட்டால் ஒரு வெற்றிகரமான நிதானப் படத்தை எடுப்பதுதான் அதிக அளவு சிரமமான காரியம்."

நிலப்பிரபுத்துவம் வேரோடியுள்ள கிராமப்புறங்களில் காலம் சற்று மந்தத்தில்

செல்லும். எல்லா கிராமமும், சிறுநகரங்களிலும் மொத்த வாழ்க்கையும் நிதானமாகவே நகருகிறது என்பது தவறு. அந்த வாழ்க்கையில் துடிப்பும் வேகமும் உண்டு. போராட்டம், கலகம், சாவின் விளிம்பை தொட்டுத் திரும்பும் தீவிரம் அத்தனையும் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கையில் உண்டு.

ஆனால் ஆண்டை வர்க்கம் எல்லாவற்றையுமே மிகமிக சாலகாசமாக, ஒய்வாக செய்கிறது. மகிழ்ச்சி, சோகத்தைக்கட அனுபவித்து நிதானமாகவே வெளிப்படுத்துகிறது. இதுவே செவ்வியம் இசை (கிளாசிகல்) வடிவத்தில் வருகிறது. ஒப்பீடாக, கிராமிய மக்கள் இசை வடிவத்தில் தள்ளுமும், ஒட்டமும், இழைவும் வித்தியாசமாக வருவதைப் பார்க்கலாம்.

இதுதான் நூற்றுக்கு நூறு சதவீத இலக்கணம் என்று சொல்லவில்லை. ஆழமான பார்வையில் நாம் இந்த வித்தியாசத்தைப் பார்க்கலாம். ரேயின் படங்களில் கிராமப்புறம், நகர்ப்புறம் என்றில்லாமல் 90% நிதானமான அசைவுகளாகவே வருகின்றன. இது சாதாரண பார்வையாளனின் கருத்து. காரணம், ரே தேர்ந்தெடுத்த கதைமாந்தர்களின் வர்க்கப்பின்னணி. அவர்கள் பெரும்பான்மை யாக ரேயைப் போலவே மேட்டுக்குடியினர்.

ரேயின் எதார்த்தப் படப்பிடிப்பு இதுதான் என்று நினைத்துக் கொண்டால், சிரமப்பட்டு சித்திவிடலாம். ஆனால், என் நண்பன் இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் சொன்னது நினைவிற்கு வருகிறது - துடிப்பான 18 வயது இளைஞன் நாகாலியினி ருந்து எழுந்து பக்கத்திலிருக்கிற வாசலுக்குப் போக பதினைந்து நிமிடங்களாகிறது. இதை எந்த எதார்த்தத்தில் சேர்ப்பது?

இரண்டாவது கேள்வி: அவரது துறையில் நடந்த போராட்டங்களில் அவரது பங்கு பற்றி: சமூகாயத்திலும் அரசியலிலும் கவலைகள் தன் கலைமூலம் செய்யக்கூடிய போராட்டம் ஒன்றுமில்லை என்பதே ரேயின் கருத்து. ஆனால், அவரது சமகால இந்திய சினிமா இப்படிக்குப்பையாக இருக்க

மிறதே என்று அடிக்கடி வருந்துவது உண்டு. இந்த நிலையை மாற்ற, அதனோடு மோத அவர் ஒன்றும் செய்யவில்லையே ஏன்? உவம் நூறுகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டே எப்படி அதன் கரையில் ஒருவன் அமைதியாக வாழமுடியும்?

வியாபார / சந்தை சினிமாக்களை என்ற உவத்தின் மத்தியில் ரே ஒரு முக்கிய பணாகவே வாழ்ந்தார். ரேயின் 13 படங்களில் நடித்த செளமித்ர சாட்டர்ஜி: ஒரு மசாலா படத்தின் காதல் காட்சியில் நடித்த போது சிரித்தபடியே நடித்தாராம். காட்சி அபத்தமாக இருந்ததால் சிரித்தேன் என்று அவர் சொல்ல, ரேக்கு முக்கியமீது கோபம் வந்ததாம்: "மறுபடி அதுபோல செய்யாதே. நீ ஒரு நடிகன். இது உன் தொழில். அதைப் போன்ற படத்தில் நடிக்கும்போது, அது சரியானது என்றே நம்பி; அதுதான் சரி. இல்லையென்றால் நீ நடிகனாகவே இருக்க முடியாது." கதைபின் கண்ணன் அர்க்கள லுக்குச் செய்த உபதேசம் இதுதான். இப்படியே வாழ்ந்த ரே ஒரு சரியான விடப்பிடியான போராட்டத்தையோ, அதற்கேற்ற ஒரு அமைப்பையோ கட்டியதில்லை; சந்தைச் சினிமாவை எதிர்த்து கலகமும் செய்யவில்லை.

★

இந்தியாவின் புவிய சினிமாவுக்கு ரே ஒரு முன்னோடி. முற்போக்காளர் என்று சொல்கிறீர்களா? உங்கள் தரப்பு நியாயங்களை, பதிலைக் கொடுங்கள். மொட்டையாக 'என்ன இருந்தாலும்' என்று இழுத்தீர்களானால் — உங்களுக்கு இதோ இந்தக் கவிஞரின் வரிக்களை பதிலாக அமைப்பீட்டும்:

"ஏ சயநல அகிவந்யூவிகனோ!
நீங்கள் தப்பாமட்டீர்கள்!

உங்களுடைய கவிதைகளிலும் கதைகளிலும்
இடம் பிடிக்க முடியாதவர்கள்
ஆனால்
உங்களுக்கு உண்டான சமயத்தும்
உங்களுடைய ஆண்டைய விடுக்கும்
உங்களுடைய காண ஒட்டும்
உங்களுடைய பூர்ந்தொட்டியைப்பாராமரிக்கும்
உங்களுடைய நாயைக் குளிப்பாட்டும்
அவர்கள் வந்தவுடனே
விசாரணை துவங்கும்.

ஏழை பாழானவர்கள் வாழும்
கனவும்
எரிநெருப்பில் கருகிக் கொண்டிருந்த
தபோது
ஏ! கசுபோகிகனோ, சொந்தநய உபாசகர்களோ
நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருக்கீர்கள்?"

(ஆட்டோ ரென லாம்புனோ, சிவி)

எனக்குப் பதில் சொல்வதே கலை யில்லை என்றால், அழகியல் உணர்வும் கலைபோதனையும் கலைசாணையும் அற்ற மந்தையகளுக்கு - ஜடங்களுக்கு - ஜனங்களுக்கு, அவர்கள் கேட்கிறீர்கள், நீங்கள் பதில் சொல்லியே நீர்வேண்டும்.

● மருத்துவன்

தமிழ் சினிமாவும் இலங்கையில் அதன் செல்வாக்கும்

தேசிய சினிமா பற்றிய சில சிந்தனைகள்

உலக திரைப்பட உற்பத்தியில் இந்தியா இப்போது முதலாவது இடத்தை வகிக்கின்றது. ஆண்டுதோறும் சராசரி 400 திரைப்படங்களை இந்தியா உற்பத்தி செய்கின்றது. சென்னையும் பம்பாயும் இந்தியத் திரைப்படத் தொழிலின் கேந்திர நிலையங்களாகும். சில வகையில் பம்பாயை விடவும் சென்னையே முதல் இடம் பெறுகின்றது. அநேக இந்திப் படங்கள் சென்னையிலேயே தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. பெருந்தொகையான முதலீட்டோடு, இந்திய சினிமாத் தொழிலின் முக்கிய மையமாக சென்னை திகழ்கின்றது. ஏகபோக முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் சகல அம்சங்களும் தென்னிந்தியத் திரைப்படத் தொழிலிலும் காணப்படுகின்றன.

முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறையின் பிரதான நோக்கம் லாப மீட்டலாகும். தமிழ்த் திரைப்படத்தின் நோக்கமும் அதுவே. தமிழ்த் திரைப்படத்தை ஒரு கலை முயற்சி என்பதை விடவும், பொதுசனத் தொடர்புச் சாதனை என்பதை விடவும், ஒரு தொழில் முயற்சி என்பதே மிகவும் பொருத்தமானது. அமெரிக்கா, இங்கிலாந்து, இத்தாலி, பிரான்ஸ் போன்ற பெரிய முதலாளித்துவ நாடுகளிலும் திரைப்படம் லாப மீட்டித் தரும் ஒரு தொழிலாகவே அமைந்துள்ளது. எனினும் அந் நாடுகள் எல்லாம் உலகின் மிகச் சிறந்த நெறியாளர்கள் பலரையும், உலகின் மிகச்சிறந்த திரைப்படச் சிருஷ்டிகள் பல வற்றையும் தந்துள்ளன.

ஆனால் துரதிர்ஷ்டவசமாக இந்தியத் திரைப்படத் தொழிலின் கேந்திரமாக உள்ள தமிழ்த் திரைப்பட முதலாளிகள் கோடிக்கணக்கான தமிழ் மக்களை ஒரு கனவுலக மாயையில் முழுகடித்து தங்கள் பண்பைகளை நிரப்பிக் கொள்ளும் முயற்சியிலேயே விடாப்பிடியாக உள்ளார்கள். ஆங்காங்கே தோன்றும் புதிய கலையாற்றல்கள் இவர்களின் ஏகபோக நிறுவனங்களின் வலிமையால் அழிந்து விடுகின்றன. நாற்பது வருடத் தமிழ் சினிமா 'வரலாற்றில் அத்தி பூத்தாற் போல் தோன்றிய "உன்னைப் போல் ஒருவன், தாகம், அக்கிரகாரத்தில் கழுதை" முதலிய தரமான கலைப்படங்கள் இவ்வாறே நசுக்கப்பட்டன.

தமிழ் சினிமா முற்றிலும் லாப மீட்டும் ஒரு தொழில் முயற்சியாகவே உள்ளது. பணம் சம்பாதிக்க உதவும் ஒரு பொழுது போக்குச்சாதனமாக மட்டுமே சினிமாவைத் தமிழ்ப்பட முதலாளிகள் கருதுகின்றார்கள். சமீபத்தில் வெளியான பிரபலதமிழ்ப்படத்தயாரிப்பாளரான ஏ.வி. மெய்யப்பச் செட்டியாரின் 'எனது வாழ்க்கை அனுபவங்கள்' என்ற நூலில் (கடந்த 40 வருட கால தமிழ்ப்பட வளர்ச்சி பற்றிய சில கவையான தகவல்கள் அந்நூலில் உள்ளன.) அவர் 'ரஷ்யர்கள் நம்மைப் போல் சினிமா ஒரு எண்ட்டைன்மென்ட் மீடியமாக [அதாவது பொழுது போக்குச் சாதனமாக] கருதுவதில்லை' என்று வெளிப்படையாகவே கூறியுள்ளார். இவ்வகையில் தமிழ்ப்பட முதலாளிகள் தமிழ்த் திரைப்படத்தை முற்றிலும் ஒரு லாப மீட்டித்தரும் பொழுது போக்குச் சாதனமாகவே கருதுகின்றார்கள் என்பது தெளிவு. இதன் அடிப்படையில் தமிழ்த் திரைப்படம் தனக்கே உரிய சில பண்புகளைக் கொண்டுள்ளது.

2,

வர்த்தக ரீதியான லாபநோக்கே-தமிழ்த் திரைப்படத்தின் இப்பண்புகள் கூறுகளை நிர்ணயிக்கின்றது. தமிழ்த் திரைப்படத்தின் சில விசேட பண்புகள் கூறுகளை நாம் பின் வருமாறு பகுத்துக் கூறலாம்.

1). நடைமுறை வாழ்வில் இருந்து தப்பிச் செல்வது தமிழ்ப்படத்தின் ஒரு பிரதான பண்பாகும்.

உண்மையான சமூக வாழ்வையும், உண்மையான சமூகப் பிரச்சினைகளையும் சித்தரிப்பதற்குப் பதிலாக ஒரு கற்பனை உலகையும் ஒரு போலிச் கற்பனை வாழ்வையும் சித்தரித்துக் காட்டுவதன் மூலம், நடைமுறைப் பிரச்சினைகளில் இருந்து தற்காலிகமாகவேனும் தப்பிச் செல்வதற்குரிய ஒரு பொழுது போக்கு லாகிரிப் பொருளாக தென்னிந்திய தமிழ் சினிமா பயன்படுவதையே இது குறிக்கின்றது.

தமிழ்ப்பட வரலாற்றில் காலத்துக்குக் காலம் தப்பிச் செல்லும் தன்மையில், மாற்றங்களைக் காணும் போதிலும் தப்பிச் செல்லும் பண்பு என்பது நிரந்தரமாக இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். ஆரம்ப காலத் தமிழ்ப்படங்களில் புராண இதிகாச அற்புதக் கற்பனைக் கதைகளே இடம் பெற்றன. ஹரிதாஸ், சிறீவள்ளி, பாதாள பைரவி, வேதாள உலகம், ஆயிரம் தலை வாங்கிய அபூர்வ சிந்தாமணி போன்ற படங்கள் இத்தகையன. தமிழ் சினிமா தன் முறையிலேயே கற்பனை உலகைத் தன் களமாகக் கொண்டிருந்ததமைக்கு இவை சில உதாரணங்கள் மட்டுமே. 1950ம் ஆண்டுகளில் இராசாராணிக்கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஏராளமான படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டன.

வாள் வீச்சும், குதிரை ஓட்டமும், கனல் கக்கும் வசனங்களும், வில்லன் களிடமிருந்து காதலிகளை மீட்டெடுப்பதும் இவற்றின் இவற்றின் உயிர்நாடியாக அமைந்தன. பராசக்தி, வேலைக் காரி போன்ற சமூக சீர்திருத்தக் கதைப்படங்கள் சில சில இக்காலப் பகுதிகளில் வெளிவந்த போதிலும் அவை விதிவிலக்கான சிறுபான்மை முயற்சிகளேயாகும். சமகாலப் படங்கள் பெரும்பாலும் சமூகக் கதைகளைக் கொண்டிருப்பினும் உண்மையான தமிழ்நாட்டுச் சமூக வாழ்வுக்கும், அவற்றுக்கும் இடையே சிறிதும் சம்பந்தமில்லை என்பது வெளிப்படல். கருத்து ரூப்படுத்தப்பட்ட கற்பனையான ஒரு யதார்த்தப் போலியையே நாம் இப்படங்களில் காண்கின்றோம். பாலச் சந்தர், பாரதிராஜா, பாக்கியராஜா போன்றவர்கள் தமிழ்ப்படத்தில் புதிய மாற்றங்களையும் சாதனைகளையும் கொண்டு வந்துள்ளதாகக் கூறப்படுகின்றது. இது ஒரு பொய்மையே ஆகும். இவர்களும் போலி யதார்த்தத்தையே தம் படங்களில் காட்டுகின்றனர். நகரமயப்பட்ட சமூக மனப்பான்மைக்கு இவர்கள் தீனி போடுகின்றனர்.

பொது சனங்களின் சமய உணர்வைப் பயன்படுத்தி தெய்வங்களின் காட்சிப் பொருளாக்கி பணம் சம்பாதிக்க முயன்ற சமீப காலத்துப் பத்திப்பட முயற்சிகளும் தமிழ்ப்படத்தின் தப்பிச் செல்லும் பண்புக்குச் சிறந்த உதாரணங்களாகும்.

(2) தமிழ்ப்படத்தின் பிறிதொரு முக்கியப் பண்பு மிகைப்படுத்தலாகும்

இது தமிழ்த் திரைப்படத்தின் தப்பிச் செல்லும் பண்புடன் மிக நெருங்கிய உறவுடையது. இயற்கைக்கு மாறான மிகைப்படுத்தப்பட்ட கதைப் பின்னலும் சம்பவங்களும், குண சித்திரமும், தடிப்பும் தமிழ்த் திரைப்படத்தின் முக்கிய இயல்பாக உள்ளது. அன்பு, பாசம், தியாகம், ஒருக்கம், காதல், கடமைகள் எப்பொழுதும் மிகைப்படுத்தப்பட்டதாகவே சித்தரிக்கப்படுகின்றன. பணமா பாசமா? உயிரா மானமா? காதலா கடமையா? கல்வியா செல்வமா? போன்ற வினாக்கள் தமிழ்ப்படங்களில் அடிக்கடி எழுப்பப்படுகின்றன. ஒன்றின் பெருமையை வலியுறுத்தி சம நிலையற்ற தீர்வுகள் வழங்கப்படுகின்றன. பணத்தை விட பாசம் தான் பெரிது; உயிரை விட மானம்தான் உயர்ந்தது; காதலை விட கடமை தான் உயர்ந்தது என்று நிரூபிப்பதற்காகவே கதைகள் பின்னப்படுகின்றன. உண்மையில் நடைமுறைவாழ்வில் இருந்து தப்பிச் செல்லும் பண்பின் ஒரு வெளிப்பாடே இதுவும்

பகுத்தறிவுக்குப் பொருந்தாத சம்பவங்கள் தமிழ்ப்படத்தில் எல்லையற்று இடம் பெறுகின்றன. தேவரின் படத்தில் வரும் மிருகங்களுக்கு மனிதனைவிட அதிக அறிவும் சிந்தனை ஆற்றலும் வந்து விடும். உதாரணமாக தேவரின் 'தெய்வச் செயல்' படத்தில் வரும் யானை டாக்டரைக் கூட்டி வரப்பட்டனத்திற்குப் போகின்றது. தமிழில் உள்ள பெயர்ப்பலகையை வாசித்து வக்கீலின் வீட்டையும், டாக்டரின் வீட்டையும் பிரித்தறிந்து கொள்கின்றது. அது மனிதனை விடப் புத்திசாலியாகக் காட்டப்படுகின்றது. இதுபோல்தான் நாயும், குதிரையும், பாயும், பசுமாரும் இவருடைய படங்களில் மனித அறிவைப் பெற்று விடுகின்றன.

ரசிகர்களின் பாராட்டும் அவற்றுக்குக் கிடைக்கின்றது. இவ்வாறு அறிவுக்குப் பொருந்தாத மிருகங்களின் சேஷ்டைகளைப் போலத்தான் அறிவுக்குப் பொருந்தாத மிகைப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளும் தமிழ்ப்படங்களில் மிகுதியாக இடம் பெறுகின்றன. பராசக்தி முதல் பாசமலர்

வரை, ஆலயமணி முதல் அபூர்வராகங்கள் வரை இத்தகைய சம்பவங்களின் குவியலாகவே அமைந்துள்ளன. இயக்குனர் திலகம் என்றெல்லாம் போற்றப்படும் பாலச்சந்திரின் அவள் ஒரு தொடர் கதைக் கதாநாயகியின் தமையன் ஏன் கொல்லப் பட வேண்டும்? கதாநாயகி கடைசியில் ஏன் தனது முதலாளியை மணந்து கொள்ள மறுக்க வேண்டும்? என்றெல்லாம் நாம் கேட்கக் கூடாது.

அவர் ஒரு தொடர் கதையாகவே இருக்க வேண்டும் என்றால் இவ்வாறெல்லாம் நடந்துதான் தீர வேண்டும். கதை பின்னு வதில் நமது தமிழ்ப்படக் கதாசிரியர்களை வெல்ல வல்லவர்கள் வேறெங்கும் இருக்க முடியாது. பொதுவாகக் கூறுவ தானால் யதார்த்தம் என்பது தமிழ்ப்படம் அறியாத ஒன்றாகவே இன்னும் உள்ளது.

3) நட்சத்திர மதிப்பு

திரைப்படத்துறையில் நடிகர், நடிகையின் அபரிதமான செல்வாக்கையே நட்சத்திர மதிப்பு என்பது குறிக்கின்றது. படக்கதையை விட, தயாரிப்பாளரை விட, டைரக்டரை விட நடிகர்கள் முதன்மை பெறுவது தமிழ்த்திரை உலகில் ஒரு சாபக் கேடாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்த்திரைப்பட வரலாற்றில் இந்த நட்சத்திர மதிப்பு தொடர்ந்து செல்வாக்குச் செலுத்தி வந்திருக்கின்றது எனினும் சிவாஜி, எம்.ஜி.ஆர் ஆகிய இரு நடிகர்களின் "ஏபேகம் கெடுபிடி வலுவடைந்த பிறகே தமிழ்த் திரைப்படம் அதிகம்" சீர்கேடு அடைந்தது எனலாம்.

ஏ. வி. எம். தனது நூலில் பெரிய நடிகர்களின் கெடுபிடி பற்றி பின்வருமாறு விபரித்துக் கூறுகின்றார். "ஒரு பெரிய நடிகரை ஒரு படத்தயாரிப்பாளர் ஒப்பந்தம் செய்து கொள்கின்றார். காரணம் அந்தத் தயாரிப்பாளரிடம் படம் எடுப்பதற்குக் கொஞ்சம் பணம் இருக்கலாம் அல்லது பணம் இல்லாமலே கூட இருக்கலாம். அந்தத் தயாரிப்பாளர் உடனே என்ன செய்கிறார்? பல டிஸ்டிரிப்யூட்டர்களிடம் போகின்றார். டிஸ்டிரிப்யூட்டர்களும் பெரிய நடிகர்களுடைய படத்தான் வருலாகும் என்று தெரிந்து பெரிய நடிகர்களைப் போட்டுப் படம் எடுத்தால்தான் புரடிக்யூசருக்குப்பணம் கொடுக்க முன் வருகின்றார்"

ஏ. வி. எம். இன் இக்கூற்று பட உற்பத்தியில் பெரிய நடிகர்களின் ஆதிக்கத்தை நன்கு வெளிப்படுத்துகின்றது. கண்ணா தாசன், எம். ஜி. ஆர் உள்ளும் புறமும் என்ற தலைப்பில் எழுதிய ஒரு புத்தகத்திலே எம். ஜி. ஆர் நட்சத்திர ஆதிக்கம் பற்றி விவரமாகக் கூறுகின்றார். தமிழ்ப் படத்தைப் பொறுத்த வரை காதல், வீரம், சோகம், நகைச்சுவை, இனக்கவர்ச்சி முதலிய பண்புகள் சில குறிப்பிட்ட நடிகர் நடிகைகளுடன் இணைந்தே பார்க்கப்படுகின்றன. கடைசியில் ஒரு குறிப்பிட்ட நட்சத்திரத்தைப் பயன்படுத்துவதற்காகக் கூட ஒரு படம் தயாரிக்கப்படுகின்றது.

திரைப்பட உற்பத்தியில் மட்டுமன்றி ரசனையிலும் நட்சத்திர மதிப்பின் செல்வாக்கை நாம் காண்கிறோம். உலகில் வேறு எந்த நாட்டு நடிகர்களும், கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத அளவு தனித்தனி நடிகர்களுக்கான ரசிகர் மன்றங்கள் 'தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்' முழுமையும் பரவி உள்ளன.

இந்திப்பட உலகிலும் நட்சத்திர மதிப்பு, நிலைகொண்டிருக்கிறது எனினும் தமிழ் நட்சத்திர மதிப்பு ஆழமான சமூகச் செல்வாக்கையும் கொண்டுள்ளது. ஜெயகாந்தன் எழுதிய 'சினிமாவுக்குப் போன சித்தாளு' நாவல் நட்சத்திர மதிப்பு பினால் ஏற்படும் சமூகநாயச் சீரழிவுகளையே சித்தரிக்கின்றது. தமிழ்த் திரைப்படத்தின் தப்பிச் செல்லும் பண்பு, மிகைப் படுத்தும் பண்பு ஆகியவற்றுக்கும் நட்சத்திர மதிப்புக்கும் இடையே ஓர் உறவு இருப்பதையும் நாம் அவதானிக்கலாம்.

ஒரு தீவிரமான சினிமா ரசிகள், தனக்குப் பிடித்தமான நடிகர் அல்லது நடிகை பற்றிய கனவிலும் கற்பனையிலும் யதார்த்த வாழ்வை மறக்க முயல்கிறான். "நாலு இளைஞர்கள் சேரும் ஒரு கூட்டத்தில் யாராவது ஒரு நடிகர் அல்லது நடிகை பற்றிய உரையாடல் ஒன்றும் இடம் பெறுவது இன்று சாதாரண நிகழ்ச்சியாகிவிட்டது. நடிகர் வழிபாடும் நடிகர் களுக்காகவே படம் பார்த்தலும் இயல்பான நிலைமையாகி விட்டது. நட்சத்திர மதிப்பு சினிமாவுத்தாண்டி, சமூக கலாச்சார வாழ்வைத் தாண்டி அரசியலிலும் ஆழமாக வேருன்றி இருப்பதை அண்மைய தமிழ்நாட்டுத் தேர்தல் நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது. சினிமா வைப் போலவே அரசியலிலும் எம்.ஜி.ஆர். தன்னிகர் இல்லாத தலைவனாக உருவாகுவதற்கு இந்த நட்சத்திர மதிப்பின் செல்வாக்கே பிரதான காரணமாக அமைந்துள்ளது என இந்திய அரசியல் அவதானிகள் ஒத்த கருத்தைத் தெரிவிக்கின்றனர். இது தொடர்பாக அண்மையில் வெளிவந்த கணையாழி சஞ்சிகையில் (ஏப்ரல் 77) எம். எஸ். ஜகன்னாதன் என்னும் அரசியல் விமர்சகர் எழுதியுள்ள பத்தியை இங்கு தருவது பொருத்தமாக இருக்கும். அவர் பின் வருமாறு எழுதுகின்றார்.

"எம்.ஜி.ஆர் தோல்வியே அறியாத ஒரு வெகு ஜனவீரன். கால கட்டங்களை எல்லாம் கடந்த ஒரு கற்பனை உலகில் ஒரே

சமயத்தில் அரசினங்குமரணாகவும், ரிக்ஷாக்காரணாகவும், மலைக்கள்ளனாகவும், புரட்சி வீரனாகவும், கத்திச்சண்டைச் சூரனாகவும், மேற்குடி மக்களை எதிர்த்துப் போரிடும் கீழ்க் குடி மக்களின் பிரதிநிதியாகவும், பணத்தியர் பிடித்த முதலாளியின் மகளை காதலில் வெல்பவனாகவும் மக்கள் மனதில் எம்.ஜி.ஆர் உலவுகின்றார். இப்படி பழையுடையாக இயங்கும் போது தனது பக்தர்களுக்கு ஒரு நிறைவற்ற கனவுகத்தை அமைத்துக் கொடுத்து யதார்த்த வாழ்வில் எழும் ஏமாற்றங்களுக்கு மாற்றமளிக்கின்றார். இந்த சொப்பன உலகத்தில் புரட்சிக் கனவும் (நிகழ்காலத்தியது) சாம்ராஜ்ய மாட்சியும் (பண்டைக் காலத்தியது) முரணில்லாமல் சேர்ந்திருக்க முடியும். ராஜ ராஜ சோழனும் ரிக்ஷாக்கார முனுசாயியும் சரி நிகர் சமானமானவர்களாய் வாழமுடியும்" ஜகன்னாதனின் இப்பந்தி தமிழ்ச் சினிமாவின் இயல்பையும் நட்சத்திர மதிப்பின் தன்மையையும் இரத்தினச் சருக்கமாக தெளிவு படுத்து கின்றது.

4) தமிழ்த் திரைப்படத்தின் பிறிதொரு முக்கியப் பண்பு பட்டியல் முறையாகும்.

சில குறிப்பிட்ட அம்சங்கள் தொடர்ந்து எல்லாப் படங்களிலும் இடம் பெறுவதையே பட்டியல் முறை என்பது குறிக்கும். வழக்கமான அம்சங்கள் கொண்ட தமிழ்ப் படம் என்றும் போது நாம் இத்தகைய கருதுகின்றோம். காதல், சோகம், சண்டை, நகைச்சுவை, பாட்டு, நடனம் போன்றவை எல்லாத் தமிழ்ப்படத்துக்கும் பொதுவானதாகும். முன்பதி இன்பிய லாகவும், பின்பாதி துன்பியலாகவும் அமைவது தமிழ்ப்படங் களின் ஒரு பொது விதியாகும். இவற்றில் மிகச் சில விதி விளக்குகள் இருக்கலாம். எனினும் அவை பொருட்படுத்தத் தக்கன அல்ல.

ஒரு படத்தில் நீச்சல் உடைக்காட்சியில் ஒரு நடிகை தோள் நிளால் தொடர்ந்து அத்தகைய காட்சிகள் பல படங்களில் இடம் பெறுவதை நாம் காணலாம். ஒரு படத்தின் கதைப் பொருளைச் சம்பந்தமில்லாத அல்லது அந்நகு அவசிய மில்லா நிகழ்ச்சிகள் பட்டியல் முறையை அனுசரித்து எல் லாத் தமிழ்ப் படங்களிலும் இடம் பெறுகின்றன. இலாப நோக்கே இதன் அடிப்படையாகும். ஒரு தயாரிப்பாளர் என்ற வகையில் ஏ.வி.எம் இதைத் தெளிவாகப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

"வெளி நாடுகளில் பாட்டுக்காக ஒரு படம் எடுப்பார்கள். கதைக்காகவே ஒரு படம் எடுப்பார்கள். காமெடிக்காகவே ஒரு படம் எடுப்பார்கள். அவைகளுக்குத் தனித்தனியாகவே கூட்டம் வரும். நம்முடைய தேசத்தில் ஒரு சினிமாவை ஒருவர் 10 தடவைகள் கூடப் பார்ப்பதுண்டு என்று கேள்விப் படும் போது வெளிநாட்டாருக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது. அவர்களுக்கு இங்கே உள்ள நிலைமை தெரியாது. பாட்டு, நகைச்சுவை, காதல், நல்ல கதை ஆகிய எல்லா அம்சங் களும் நிறைந்த படங்களாக இருந்தால் தான் இங்கே ஜனங் கள் ஒரு படத்தை பலமுறை பார்க்கின்றார்கள். அப்படி ஒரு படத்தை அநேக முறை அவர்கள் பார்த்தால்தான் நமக்குள்ள சின்ன மார்கெட்டில், நாம் போட்ட முதலுக்கு ஏற்றபடி லாபம் வரும்".

ஏ. வி. எம். இன் இக்கூற்று பட்டியல் முறையின் அடிப் படையை நன்கு விளக்குகின்றது. தமிழில் வந்த 'வாழ்க்கை' படத்தை அவர் இந்தியில் எடுத்தது பற்றிக் கூறுகையில் அவர் குறிப்பிடும் ஒரு நிகழ்ச்சி இதை மேலும் உறுதிப்படுத்துகின்றது. அவர் எழுதுகின்றார்.

"வேதான உலகம் படத்தில் லலிதா பத்மினி பாம்பாட்டி, நடனக்காட்சியைச் சேர்த்தேன் என்று சொன்னேன். அதே படம்பாட்டி நடனக் காட்சியை எப்படியாவது இந்தி 'பஜாரில், (வாழ்க்கை) சேர்த்துவிட வேண்டும். அதை விட நாட்டவர்களும ரசிப்பார்கள் என்று தோன்றிற்று. ஆகவே அந்த நடனக் காட்சியையும் இந்தி பஜாரில் புகுத்தினேன். இந்தப் படம் டெல்லியில் ரிஸானவுடன் வைஜயந்திமாலா கிராமியப் பாம்பாட்டி நடனம் வரும் போது நம் ஊர்களில் வழக்கம் இல்லை, வடக்கத்திய வழக்கப்படி அவ்விடத்து ஜனங்கள் மிக உற்சாக மாக நான்கணா, எட்டணா என்று காசுகளை மேடையை நோக்கி தூக்கி எறிந்தார்கள்."

ஏ. வி. எம். இன் இக்கூற்று, மக்களின் ரசனை என்ற பேரில் இலாப நோக்கத்திற்காக எவ்வாறு காட்சிகள் சேக கப்படுகின்றன என்பதற்குச் சிறந்த உதாரணமாகும். தமிழ்ப் படம் தானே வளர்த்தெடுத்த ஒரு போலி ரசனைக்குத் தீவி போடுவதற்காக அமைத்துக் கொண்ட ஒரு வர்த்தகத் தந்திர மாகவே இப்பட்டியல் முறை அமைந்துள்ளது. இது தொடர் பாக கண்ணதாசன் கூறும் ஒரு செய்தியும் கவனிக்கத் தக்கது. தனது மாலையிட்ட மங்கை படத்தைத் தோல்வியுற் செய்வதற்கு எம். ஜி. ஆர் ஒரு சதி செய்ததாகவும், அவரது சதியை முறியடித்து தி. மு. க. ஆதரவாளர்களின் ஆதரவைப் பெறுவதற்காகவே தான் அப்படத்தில் 'திராவிடப் பொன்னுடே, என்று தொடங்கும் பாடலை எழுதிச் சேர்த்த தாகவும் அந்தப் பாடலுக்காகவே அப்படம் வெகுவாக ஓடிய தாகவும், கண்ணதாசன் எம். ஜி. ஆர் பற்றிய தனது நூலிலே கூறுகின்றார். (எம். ஜி. ஆர் உள்ளும் புறமும்-1977-பக்க 29)

திரைப்படத்தின் மையப்பொருளோடு சம்பந்தப்படாத விசய மெல்லாம் வெவ்வேறு தேவைகளுக்காக எவ்வாறு சேர்க்கப்படுகின்றது என்பதை இச்செய்தி நன்கு தெளிவுபடுத்துகின்றது. பட்டியல் முறையின் அடிப்படை இதுதான்.

3

பொதுப்படையாக, தமிழ்த் திரைப்படத்தின் நான்கு முக்கிய பண்புகள் பற்றி இதுவரை நோக்கினோம். இப்பொதுப் பண்புகள் யாவும் போலியான ரசனை முறை ஒன்றை உருவாக்கி வளர்த்துள்ளன. உயதார்த்த வாழ்வுக்குப் புறம்பான போலியான சினிமாக்க் கலாச்சாரம் ஒன்றையும் தோற்றுவித்துள்ளன. நடைமுறை வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளில் இருந்து பெரும் பாலான மக்களின் கவனத்தைத் திசை திருப்பியுள்ளன. இதனாலேயே "தமிழ் சினிமா, இருபதாம் நூற்றாண்டின் மாபெரும் கலாச்சாரப் படுகொலை" என்று லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸ் மிகச் சரியாக வர்ணித்தார்.

இலங்கை நீண்ட காலமாக தமிழ்த் திரைப்படத்திற்கு ஒரு வாய்ப்பான சந்தையாக இருந்து வருகின்றது. அந்த வகையில் இதன் செல்வாக்கு இங்கு பல துறைகளிலும் ஊடுருவி இருப்பதை நாம் காண்கின்றோம். ஈழத்துச் சினிமா, நமது கலை இலக்கியம், பத்திரிகை, வானொலி ஆகியவற்றிலே தமிழ்த் திரைப்படத்தின் வலிமையான பிடியை நாம் இங்கு அனுபவிக்கின்றோம்.

மேலோட்டமான, போலியான, தப்பிச் செல்லும் ஒரு பொது சன ரசனை முறையை வளர்த்தெடுப்பதில் தமிழ்த் திரைப்படம் இங்கு பெரும் பாங்காற்றியுள்ளது என்பதில் ஐயம் இல்லை. தமிழ் சினிமா ரசனை என்பது தரம் குறைந்த ரசனைக்கு ஒரு இலக்கணமாக அமைந்துள்ளது. ரசனை என்பது பயிற்சியின் பாற்பட்டதேயாகும். நீண்ட காலமாக ஒரே விதமான ரசனை முறைக்குப் பழக்கப்பட்ட மக்கள் அதிலேயே ஆழ்ந்து விடுகிறார்கள். நடைமுறை வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளில் இருந்து தப்பிச் செல்வதற்கு இந்தப் போலி ரசனைமுறை அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பாகவும் அமைந்து விடுகின்றது.

தமிழ்க் கலா ரசிகர்களைப் பொறுத்தவரை உயர்ந்த ரசனைக்கும் மட்டமான ரசனைக்குமிடையே ஒரு நீண்ட இடைவெளி இருப்பதை நாம் அவதானிக்கலாம். உயர்ந்த ரசனை என்பது மூலம் கலை இலக்கியங்களின் ஊடாக வாழ்க்கையை அதன் உண்மையான தோற்றத்தில் விளங்கிக் கொள்வதற்குரிய ஆர்வத்தையே குறிக்கின்றன. இத்தகைய ரசனை முறை இலக்கிய ஆர்வமும் ஆர்வறிவுத்துறையில் ஈடுபடும் கொண்ட கற்றறிந்த சிறுபான்மையினருக்குரியதாகவே உள்ளது. லெஸ்டர் பிரிஸ், சத்தியஜித்ராய், அக்றாகுறேசாவா போன்ற உயர் கலைஞர்களின் திரைப்படப்புகளை நம் மத்தியில் இத்தகைய சிறுபான்மையினரே விரும்பிப்பாற்றும் புதியதொரு கலை அனுபவத்தைப் பெறுகின்றார்கள்.

இதற்குப் பதிலாக மட்டமான ரசனை என்பது தப்பிச் செல்ல உதவும் பொழுது போக்கு அம்சங்களில் உள்ள விருப்பத்தைக் குறிக்கும். இத்தகைய ரசனை, இங்கு பெரும் பாலான பொதுமக்களுக்கும், படித்த இளைஞர்கள், மத்திய தரவர்க்கத்தவர் ஆகியோரில் பெரும்பாலோருக்கும் உரியதாக உள்ளது. எம்.ஜி.யாரின் படத்தை முதல் காட்சியிலேயே பார்ச்சுவேண்டும் என்ற ஆர்வத்தில் சனநெரிசலில் முர்ச்சித்து இறந்தவர்கள் பற்றிய செய்திகளை நாம் கேள்விபட்டுள்ளோம். இரண்டு மணிக்காட்சிக்குக் காலை எட்டு மணிக்கும், ஆறு மணிக் காட்சிக்கு பகல் இரண்டுமணிக்கும் கிழுவில் சனங்கள் நிற்பதை நாம் பார்க்கின்றோம். ரசனையில் இவ்வளவு பெரிய இடைவெளி உருவாவதற்கு தமிழ் சினிமா தொடர்ந்தும் காரணமாக இருந்து வந்துள்ளது. இலக்கியத்திலும் இதன் விளைவை நாம் காண்கிறோம். பாலியல் அம்சங்கள் மிகுந்த 'பட்லி' பல ஆயிரக்கணக்கான ரசிகர்களுக்கு விருந்தாக உள்ளது. ஆனால் அதேவேளை சமூகப் பிரச்சினைகளை அலகம் ஒரு காத்திரமான நாவலின் ஆயிரம் பிரதிகள் நிற்பதற்கே படாதபாடு படவேண்டியுள்ளது.

திரைப்பட ரசனையில் மட்டுமன்றி, திரைப்பட உற்பத்தியிலும் தென் இந்திய தமிழ் சினிமாவின் செல்வாக்கையே நாம் இங்கு காண்கின்றோம். ஈழத்து சினிமா என்பது கடந்து பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வரை சிங்கள சினிமா வாகவே இருந்தது 1947ம் ஆண்டு, முதல் சிங்களத் திரைப்படம் இங்கு திரையிடப்பட்டது. தமிழ்ப்படம் தான் சிங்களப் படத்தின் தொட்டிலாகவும் வளர்ப்புத் தாயாகவும் அமைந்தது. ஆரம்பகாலச் சிங்களப்படங்கள் பெரும்பாலும் தென் இந்தியாவிலேயே படமாக்கப்பட்டன. தென்இந்திய முறைகளையே இவை பின்பற்றின. சிங்களப்படங்களுக்கும் தமிழ்ப்படங்களும் பெயரையும் மொழியையும் தவிர வேறு வித்தியாசங்கள் இருக்கவில்லை.

ஆயினும் லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸின் வருகையின் பின்னர், சிங்கள உயர் திரைக் கலைஞர்களின் இடையறாத போராட்டங்களின் பின்னர், சிங்களத் திரைப்படத்தின் ஒரு பகுதி

தமிழ்ப்படத்தின் பட்டியல் முறையில் இருந்து முற்றாகத் தன் உறவை முறித்துக்கொண்டு சர்வதேச உயர் சினிமாக்கலை மறுபுடன் தன்னையும் இணைத்துக்கொண்டது. இன்று உயர்கலை நெறிக்குச் சிங்கள மக்கள் பயிற்றப்பட்டு விட்டார்கள். பெருமளவான உயர் கலை மரபுச் சிங்களப்படங்கள் இன்று நஷ்டம் இல்லாமல் வெற்றிகரமாக ஒடுகின்றன.

இலங்கைத் தமிழ்ப்படத்தைப் பொறுத்த வரை நிலைமை முற்றிலும் வேறுபட்டது. தென் இந்தியத் தமிழ்ப்பட ரசனையின் ஆளுகைக்கு அடிபட்ட சினிமாக்கலைஞர்களும் தயாரிப்பாளர்களும் இங்கு பட உற்பத்தியில் ஈடுபடுகின்றார்கள். அவர்கள் தயாரிக்கும் படங்கள் தென் இந்தியத் தமிழ்ப்படங்களின் ஒரு போலிப் பிரதியாகவே காணப்படுகின்றன. 'பொன்மணி' இதற்கு ஒரு புறநடை எனினும் இப்போது தயாரிப்பில் உள்ள தமிழ்ப்படங்களும் இதே பட்டியல் முறைப் பாணியிலேயே தயாரிக்கப் படுவதாகத் தெரிய வருகின்றது. அத்தகைய தயாரிப்புகளே பணம் சம்பாதித்துத் தர முடியும் என்றும் கூறப்படுகின்றது. சமீப காலமாக இலங்கை இந்திய கூட்டுத் தயாரிப்பு என்ற பெயரில் வழக்கமான தமிழ்ப்படங்களை இங்கு தயாரிக்க முயல்கின்றார்கள். இது ஒரு வகையில் பொருளாதார கலாச்சாரக்கூண்டலாகவும் அமைகின்றது. இந்தியத் தமிழ்ப்படங்களை இலங்கையில் தயாரிப்பதால் நமக்கு எவ்வித பிரயோசனமும் இல்லை.

தென் இந்தியத் தமிழ்ப்படம் உருவாக்கியுள்ள சினிமாக்கலாச்சாரத்துக்கும் போலி ரசனைக்கும் பத்திரிகைகளும் வானொலியும் இங்கு உரமிட்டு வளர்க்கின்றன. இலங்கை வானொலியின் சேவை இரண்டு மணிமீளான ஒரு சினிமாக்கலாச்சாரத்தை வளர்ப்பதையே தனது குறிக்கோளாகக்கொண்டிருப்பது போல் தோன்றுகின்றது. காலை முதல் மாலை வரை தமிழ் சினிமாவையே அது தனது தளமாகக் கொண்டுள்ளது. சினிமாப் பாணியிலான சிந்தனை முறை ஒன்றையும், எழுத்து முறை ஒன்றையும் அது மாணவர்களிடையே வளர்க்க முனைகின்றது.

சுருக்கமாகச் சொல்வதெனின் கலைரசனை, வாழ்க்கை நோக்கு, கலாசார உணர்வு, ஆக்குதிறன் பொதுத் தொடர்புச் சாதனங்கள் முதலிய அனைத்திலும் தென் இந்தியத் தமிழ்த் திரைப்படத்தின் செல்வாக்கு இங்கு வலுப்பெற்று இருப்பதை நாம் மறுக்க முடியாது.

4

இத்தகைய சினிமாச் சூழ்நிலையிலேயே நாம் தேசிய சினிமா பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டியுள்ளது. தேசிய சினிமா என்பது சுதேச மக்களின் வாழ்க்கை நிலைமை, பிரச்சினைகள், பண்பாட்டு அம்சங்கள், எதிர்்ப்பு பார்ப்புகள் ஆகியவற்றை அவர்கள் வாழும் சூழ்நிலையில் இயல்பு குன்றாமல் சித்தரிக்கும் திரைப்படங்களை குறிக்கும். இத்தகைய அம்சங்களைக் கொண்ட தேசிய சினிமா என்பது தென்னிந்திய தமிழ்த் திரைப்பட உலகில் காணப்படாத ஒன்று என்பது இதுவரை நாம் நோக்கியதில் இருந்து தெளிவாகும். இந்தியாவில் மலையாளம், வங்காளம், கன்னடம் மொழிச் சமூகங்கள் தமக்கே உரிய தேசிய சினிமாவை உருவாக்கிக் கொண்டுள்ளன. அது போல் இலங்கையில் சிங்களத் திரையுலகும் தனக்குரிய தேசிய சினிமா மரபு ஒன்றினை உருவாக்கியுள்ளது. லெஸ்டர் ஜேம்ஸ் பிரிஸின் முயற்சிகளைத் தொடர்ந்து, சிறிதுகாலம், திகாஸ்சிங்க, மககமசேகர, டைதற்றல் தொடர்வதற்கு, கருணாசேன பத்திராஜா, வசந்தா ஓயசேகா, தர்மசீர்பண்டார நாயக்க, கனில் ஆயிரத்தின போன்றவர்கள் சிங்கள தேசிய சினிமா ஒன்றை உருவாக்க உழைத்த திரைப்பட நெறியாளர்களுள் வித்தது குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்களது திரைப்படங்கள் மூலம் சிங்களமக்களின் வாழ்வும் அவர்களது பிரச்சினைகளும் அவர்களது பண்பாட்டுப் பின்னணியில் திரையிலே கலைப் படைப்புக்களாக வெளிவந்துள்ளன. இவர்களுட் சிலர் சர்வதேசத் திரைப்படவழங்குகளில் பரிசுகளும் பாராட்டுக்களும் பெற்றுள்ளனர். இவர்களது படங்களுடன் தமிழ்ப்படங்களை ஒப்பிடுகையில் அவை தொழில் நுட்ப ரீதியில் எவ்வளவு தான் முன்னேற்றம் பெற்றிருப்பினும் கலை என்ற முறையில் மிகக் கீழ் நிலையிலேயே இருப்பதைக் காணலாம்.

இலங்கையிலே இதுவரை சுமார் இருபது தமிழ்ப்படங்கள் தயாரிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை தென் இந்தியத் தமிழ்ப்படங்களின் போலிப் பிரதிகளே. பல குறைபாடுகள் இருப்பினும் குத்துவிளக்கு, வாடைக்காற்று, பொன்மணி ஆகியவையே இவற்றுள் தேசிய திரைப்படம் என்ற பிரிவுள் வர்த்தக்கன. எனினும் தேசிய திரைப்படத்தின் பல்வேறு அம்சங்களையும் கருத்தில் கொண்டு நோக்கினால் பொன்மணி ஒன்றை மட்டுமே இதுவரை தயாரிக்கப்பட்ட ஈழத்துத் தேசிய தமிழ்த் திரைப்படம் என்று துணிந்து கூறலாம். (இதை குறிப்படுத்திய பத்திராஜா ஒரு சிங்களவர் என்பதும் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கது) ஆயினும் வருமான நோக்கில் இவையெல்லாம் தோல்வி முயற்சிகளே இவை மட்டுமன்றி வழக்கமான பாணியைப் பின்பற்றி இங்கு தயாரிக்கப்பட்ட படங்கள் கூட பெரும்பாலும் வர்த்தக ரீதியில் தோல்வி முயற்சிகளே. இலங்கைத் தமிழ்ப்படங்களின் தோல்விக்கு அடிப்படைக் காரணம் தென்னிந்தியத் தமிழ்ப்படங்களின் செல்வாக்கேயாகும். வழக்கமான பாணியில் இங்கு

தயாரிக்கப்பட்ட படங்கள் தோல்வியடைந்தமைக்கு, அவை தமிழ் நாட்டுப் படங்களின் மட்டமான போலிப் பிரதியிடுகளாக அமைந்தமையே காரணமாயிற்று. அசலுக்கும் நகலுக்கும் இடையே இருந்த வேறுபாடு நமது படங்களில் துலக்கமாகத் தெரிந்ததால் அவை தமிழ் நாட்டு அசலுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் பரிதாபமாகத் தோல்வியடைந்தன. வழக்கமான பானியை நிராகரித்து உயர்கலை மரபில் எடுக்கப்பட்ட பொன்மணி தோல்வியடைந்தமைக்கான பிரதான காரணம் தமிழ்நாட்டுப் படங்கள் இவ்வுருபியற்றி வளர்த்துள்ள சினிமா ரசனை முறைக்குள் பொருந்திவராமல் அது அந்தியப்பட்டுப் போனதேயாகும், எவ்வகையிலும் தென்இந்தியத் தமிழ்ப் படங்களே நமது படங்களின் தோல்விக்கு அடிப்படைக் காரணியாக அமைந்துள்ளன.

இந்த உண்மையைப் புரிந்து கொண்ட இலங்கைத் தயாரிப்பாளர் சிலர் கூட்டுத் தயாரிப்பு என்ற பெயரில் இந்தியத் தமிழ்ப் படங்களை இப்போது இலங்கையில் தயாரிக்கத் தொடங்கியுள்ளனர். பிரபல இந்திய நடிகர்களுக்கு முதலிடம் கொடுத்துத் தயாரிக்கப்படும் இப்படங்கள் எவ்வகையிலும் நமது தேசியப் படங்களாக உருவாகும் வாய்ப்பு இல்லை. அவை முற்றிலும் தொழில் முயற்சியேயாகும். தவிரவும் தேசிய திரைப்பட உருவாக்கத்துக்கு இவை பாதகமாகவும் உள்ளன. இந்த ஆபத்தை உண்மையான கலையார்வம் உள்ள இலங்கைக் கலைஞர்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

தேசிய சினிமா மரபு ஒன்றினை உருவாக்குவதில் நமது சினிமா ரசிகர்களின் ஏற்புடைமை முக்கிய கவனத்துக்குரியது. தென் இந்திய தமிழ்ப்படங்களுக்கே பறிநிறப்பட்ட நமது ரசிகர்கள் திரைப்படம் பற்றிய ஒரு பொன்மையான உணர்வுச் சூழலுக்கு ஆட்பட்டுள்ளனர். யதார்த்தத்தை நிராகரிக்கும் — தப்பிச் செல்லும் ரசனை முறைக்கு அவர்கள் பயிற்றப்பட்டுள்ளார்கள். தாங்கள் அன்றாடம் காண்கின்ற இடங்கள், காட்சிகள் கூட திரைப்படத்தில் வருவதை அவர்களால் ஏற்றுக் கொள்ள முடிவதில்லை. பொன்மணியில் யாழ்ப்பாணத்து முனியப்பர் கோயில் காட்டப்படும் போது விசில் அடிக்கிறார்கள். யாழ்ப்பாணம் தெருக்கள், கிராமப்புறங்கள் படத்தில் வரும் போது கேலிக் கூச்சல் போடுகின்றார்கள். இவையெல்லாம் திரையில் இடம்பெறத் தகுந்தவையல்ல என்ற ஒரு உள்ளுணர்வே இதற்குக் காரணம் எனலாம். பெரும்பாலும் தமிழ் நாட்டின் பொது யதார்த்தம் மறைக்கப்பட்ட மேல்மட்டக் காட்சிகளையே திரையில் கண்டு பழகியவர்களுக்கு தாங்கள்

அன்றாடம் காணும் சூழலும், மொழியும், பாத்திரங்களும் திரையில் வரும்போது சற்று விசமமாக இருக்கின்றது. 1950ம் ஆண்டுகளில் ஈழத்திலே தேசிய இலக்கியம் உருவாகத் தொடங்கியபோது இலக்கிய ரசிகர்களிடையே நிலவிய மனப்பான்மையை இது ஒத்தது எனலாம். அதையெல்லாம் மீறி இன்று தேசிய இலக்கியம் வேருன்றி விட்டது. தொடர்ந்த தாக்குதல்கள் மூலமே இது சாத்தியமாயிற்று. ரசனை ஒரு பழக்கமே. எனினும் தேசிய இலக்கியத்தைப்போல் தேசிய சினிமாவை உருவாக்குவது அவ்வளவு இலகுவல்ல. திரைப்படம் பெருந்தொகையான முதலீட்டோடு சம்பந்தப் பட்டது. முதலீட்டுக்கு உத்தரவாதம் இல்லாத பட்சத்தில் இத்தகைய முயற்சிகளில் யாரும் துணிந்து இறங்க மாட்டார்கள். இத்தகைய உத்தரவாதம் கிடைப்பதற்குரிய நடவடிக்கைகள் அரசு மட்டத்திலேயே மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். திரைப்படக் கூட்டுத்தாபனம் இதில் உதவ முடியும். இத்தகைய உத்தரவாதம் கிடைத்தால்தான் தொழில் முயற்சியாக அன்றி கலை முயற்சியாகக் கருதுபவர்களும் திரைப்படத் துறையில் ஈடுபட முடியும். அவர்களது படைப்புக்களின் தொடர்ந்த தாக்குதல்களே ரசனையை மாற்ற முடியும். சிங்களத்திரை உலகில் இதுவே நடந்தது. ஆனால் இள ஒதுக்கல் மேலோங்கியுள்ள இன்றைய நிலையில் அரசு மட்டத்தில் இத்தகைய ஆதரவுகளை எதிர்பார்க்க முடியாது. ஆர்வம் கொண்டோரின் தனி முயற்சியாகவே இப்போதைக்கு எதுவும் நடைபெற முடியும்.

இதற்கு அனுசரணையாக ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலும் திரைப்பட ஆர்வலர்கள் சேர்ந்து திரைப்படக் கழகங்களை உருவாக்க வேண்டும். உலகின் சிறந்த கலைப்படங்களை அவர்கள் தங்கள் அங்கத்தவர்களுக்காகத் திரையிட வேண்டும். அதை ஒட்டிய கருத்தரங்குகளும், ரசனைப் பயிற்சி வகுப்புகளும் நடத்தப்படவேண்டும். இத்தகைய சிறு முயற்சிகள் மூலம் காத்திரமான ரசிகர்களைக் கணிசமான அளவு உருவாக்க முடியும். இலங்கையில் தேசிய தமிழ் சினிமாவின் எழுச்சிக்கு இது ஒரு வழிமுறையாக அமையலாம்.

○ யாழ்ப்பாணத்தில் சினிமா பற்றிய கருத்தரங்கு ஒன்றில் வாசிக்கப்பட்டது—1977.

அண்ணம் (இந்தியா)

விளம்பரப்படுத்த

விளம்பர ஞானம்

வீரமும் மயிரும் ஒன்றாக இருக்கும் பெயரைக் கொண்ட அந்தக் கொழும்புத் தினசரிப் பத்திரிகைக்கு நினைவு அஞ்சலி விளம்பரம் ஒன்று கொடுக்கச் சென்றார் நண்பர். விளம்பரம் கட்டுக் கொல்லப்பட்ட யாழ்ப்பல்கலைக்கழக மாணவ தலைவர் ஒருவர் பற்றியது. விளம்பரத்திலிருந்து 'இரத்தம்' என்ற சொல்லை எடுத்து விட வேண்டும் என்றார் விளம்பரமுகாமையாளர். (பத்திரிகையின் பிரதான நோக்கமே விளம்பரங்கள் மூலம் லாபம் சம்பாதிப்பது என்பதால் விளம்பர முகாமையாளருக்கு ஆசிரியரை விட அதிகாரமும் பலமும் அதிகம் என்பது சாதாரணமான 'ஞானம்' உள்ளவர்களுக்கும் தெரிந்த ஒரு விஷயம்!)

உங்கள் பத்திரிகையிலேயே வேறு பல விளம்பரங்களிலும் 'இரத்தம்' என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அப்படியிருக்க எங்களுக்கு மட்டும் ஏன் வேறொரு நியாயம்? என்று கேட்டிருக்கிறார் நண்பர்.

"வேறெந்த விளம்பரம்?" எனத் திருப்பிக் கேட்ட விளம்பர முகாமையாளருக்கு, கொழும்பில் தங்கி இருக்கும்

தமிழ்க் குழுக்களின் அஞ்சலி விளம்பரங்களில் "இரத்தம்" என்ற சொல் மட்டுமல்லாமல் வேறும் பல "பயங்கரவாத சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதை நண்பர் சுட்டினார்.

"தம்பி! அது வேறு விஷயம்" என்றார் வி. மு. "அப்பங்கள் இயக்கம் அவங்கள் போடெண்டு சொன்னால் போடத்தான் வேண்டும். நீங்கள் அப்படியில்லை அது தான்"

நியாயம் தானே இயக்கங்கள் போடச் சொல்லி இவர் போடாமல் வீட்டால் இயக்கங்கள் இவருடைய மனமையில் போட்டு விடும் என்ற யதார்த்தம் அவருக்குத் தெரிகிறது.

நண்பருக்கு எங்களுடைய ஆலோசனை என்னவென்றால் அடுத்த முறை விளம்பரம் போடப் போகும் போது ஆயுதக் கலாசாரத்தைப் பற்றி அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளாமல் இடுப்பில் ஒன்றைச் செருகிக் கொண்டு போவது!

யுத்த சூழலில் புகலிட - அகதிச் சமூகமாக -

உருவாக்கப்பட்டுள்ளோம்!

பாரிஸில் கடந்த டிசெம்பர் மாதம் 26ம், 27ம் திகதிகளில் நடைபெற்ற இலக்கியச் சந்திப்பு மாநாட்டில் ஜேர்மனி, நெதர்லாந்து, லண்டன், பாரிஸ், நோர்வே, டென்மார்க், கலிஸ் ஆகிய நாடுகளைச் சேர்ந்த இலக்கியகர்த்தாக்களும், ஆர்வலர்களும் கலைஞர்களும் கலந்து கொண்டு சிறப்பித்தார்கள்.

இரண்டு தினங்களாக நடைபெற்ற இந்த இலக்கியச் சந்திப்பு மாநாட்டில் பல அறிஞர்கள் கலந்து கொண்டு தமது அரிய பல கருத்துக்களைத் தெரிவித்தார்கள்.

க. கலைச் செல்வனின் தலைமையில் ஆரம்பமான முதல் நாள் நிகழ்ச்சியில் முக்கிய நிகழ்வாக புகலிடப்பெண் கவிஞர்களின் தொகுப்பான 'மறையாத மறுபாதி' கவிதைத் தொகுப்பு நூல் வெளியிட்டு வைக்கப்பட்டது. நாவலாசிரியை ராஜேஸ் வரி பாலசுப்பிரமணியம் 'மறையாத மறுபாதி' நூலை வெளியிட்டு வைத்து உரையாற்றுகையில் பின்வருமாறு கூறினார்.

"ஈழத்து நாவலிலக்கிய முன்னோடியான மங்கள நாயகம் தம்பையா, இன்றைக்கு என்பது ஆண்டுகளிற்கு முன்னர் தமிழ்த்திருமண முறையைக் கண்டித்து எழுதினார். அவர் கண்ட கனவு எதிர்காலத்தில் தமிழ் மக்கள் காக்குத் தங்கள் வாழ்க்கையை அடகு வைக்காமல் அன்புக்காக ஒரு துணையைத் தேடிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதாகவே இருந்தது. ஆனால் இத்தனை ஆண்டுகளாகியும் தமிழ் மகன் மாறவில்லை. 'மறையாத மறுபாதி', கவிதை தொகுப்பில் ஆணாதிக்கத்தின் அடக்கு முறைகளைக் கண்டித்து திட்டி, கேள்விகள் கேட்டு,

சவால்கள் விட்டு எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கீதனக் கொடுமையை எதிர்த்து எத்தனையோ பெண்கள் இக்கவிதைத் தொகுதியில் தங்கள் கோபத்தை வெளிப்படுத்தியுள்ளார்கள்." மேலும் அடிமைத் தனத்தை இனம் காணல், அடிமைத்துவக் கலா சார எதிர்ப்பு, புதிய சூழலில் பழமையின் பலவந்தம் ஆகிய அம்சங்களை முனைப்பாக வெளிப்படுத்துகின்றது எனவும் குறிப்பிட்டார்.

இதனை அடுத்து லண்டன் வாழ் ஓவியர் கே. கே. ராஜாவின் தலைமையில் நடைபெற்ற 'நாடக அரங்கு' பற்றிய ஆய்வரங்கில் மு. நித்தியானந்தன் 'தமிழ் நாடக அரங்கு- அங்கும் இங்கும்' என்னும் பொருள் பற்றி உரையாற்றினார். "எழுபதுகளிலும் என்பதுகளிலும் ஈழத்தின் கலை இலக்கிய வரலாற்றில் நாடகம் குருபீடம் கேட்டு நின்றது எனலாம். தமிழ் நாடகச் சூழலில் முன்னெப்போதை

யும் விட உக்கிரமான சர்ச்சைகள் நிறைய இடம் பெற்றன. நாடகம் பற்றி கோட்பாடுகள் விவாதிக்கப்பட்டன. உலக நாடக இலக்கியம் பற்றிய சர்ச்சிக்கப்பட்டது. இன்று இந்த தீவிர விளிப்புணர்வு புலப்பெயர்வு வாழ்வில் செறிய ஆரம்பித்திருக்கின்றது. என்று குறிப்பிட்டார்.

இதனையடுத்து நடைபெற்ற 'மாஸ்கிட்' கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டு உரையாற்றிய உமாகாந்தன், "ஐரோப்பாவின் பன்னிரண்டு நாடுகள் ஒன்றிணைந்து ஒரு பெரிய நாட்டின் வலிமை கொண்ட சமூகத்தைக் கட்டியெழுப்ப ஐரோப்பிய முயற்சி செய்ததன் விளைவே 'மாஸ்கிட்' ஒப்பந்தம். அமெரிக்கா அல்லது சோவியத் ரஷ்யா போன்ற தேசத்திற்கு மாற்றீடாக ஒரு சமூகத்தை எளிதில் உருவாக்கி விடலாம் என்று 'மாஸ்கிட்' ஒப்பந்தத்தின் மூலம் இந்த ஐரோப்பிய நாடுகள் கண்ட கனவு

இன்று பிக் பிகத்துப் போய்விட்டது. இந்த ஐரோப்பிய சமூகத்தை உருவாக்குவதன் மூலம் அதிகரித்த வேலைவாய்ப்பை உருவாக்க முடியும் என்று கருதியவர்கள் இப்போது அதிகரித்து வரும் வேலையில் வாத் திண்டாட்டத்தை மட்டும் எதிர் நோக்குகின்றார்கள். ஐரோப்பாவின் தீவிர வலதுசாரிக்கட்சிகள் - இந்த ஒப்பந்தத்தின் மூலம் உருவாகும் வலதுசாரிச் சமூகம், ஜேர்மனியர்கள் என்றும் ஆங்கிலேயர்கள் என்றும் பிரெஞ்சுக்காரர்கள் என்றும் தாம் பெருமிதத்துடன் கூறுகின்ற சுய அடையாளங்களை இழப்பதற்கே வழிவகுக்கும் என்று இந்த ஒப்பந்தத்திற்கெதிரானவர்கள் குரல் கொடுக்கின்றார்கள்" என்று கருத்துத் தெரிவித்தார்.

முதல் நாள் காலை நிகழ்ச்சிகளின் இறுதியாக நடைபெற்ற 'ஐரோப்பிய இலக்கியங்களும் நாமும்' என்னும் கருத்தமர்விற்கு கலாநிதி சி. சிவசேகரம் தலைமை தாங்கினார். இக்கருத்தரங்கில் உரையாற்றிய ந. சுந்திரன் ஜேர்மன் இலக்கியம் பற்றிப் பேசுகையில் :

"ஐரோப்பிய புகலிடச் சஞ்சிகைகள் தமிழுக்குப் புதிய வளத்தைச் சேர்ப்பதில் கணிசமான பங்கை வகிக்கின்றன. ஜேர்மன் இலக்கியத்தின் மிகச் சிறந்த ஆற்றல் கூடிய எழுத்தாளனான 'ஓல்வ் காங் போர் சாற்றின், ஆக்கங்கள் தமிழில் முதல் தடவை யாக புகலிட சஞ்சிகைகளிலேயே மொழி பெயர்க்கப்பட்டு அறிமுகமானது.

பார்த்திபன், என்.எஸ்.எம். ராமையா, வ.ஐ.ச. ஜெயபாலன் போன்றோரின் படைப்புகள் ஜேர்மன் மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன" என்று குறிப்பிட்டார்.

'பிரெஞ்சு மொழி இலக்கியமும் நாமும்' என்ற பொருளில் உரையாற்றிய பிரபல எழுத்தாளர் க. கலாமோகன் மரணங்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட யுத்தச் சூழலில் இருந்தே புகலிட அகதிச் சமூகமாக நாம் உருவாக்கப்பட்டுள்ளோம். இந்த அகதி வாழ்வு மரணம் மீதான பல்வேறுபட்ட விசாரணைகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. ஆல்பேர் காம்ப்யூவின் (Albert Camus) 'நியாயமானவர்கள்' என்ற நாடகச் சிருஷ்டியின் மூலம் இந்த மரணம் மீதான விசாரணையைப் பரிசீலிக்கின்றேன் என்று குறிப்பிட்டார்.

இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சிகளில் முதலில் சர்வ தேசப்புக்ஷு பெற்ற வழக்கறிஞரும் அல்ஜீரிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் பங்கு கொண்டவருமான ஆன்மேரி பரோடி பேரு நாட்டிற்குத் தான் விஜயம் செய்து பேரு அரசாங்கம் கைது செய்து சிறையில் வைத்திருக்கும் கெரில்லாப் போராட்டத் தலைவரான அபிமால் குஷ்மானிற்று எதிரான மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பான தனது கருத்துக்களை சபையோருக்கு வழங்கினார். இவரின் உரையுடன் ஆரம்பமான இரண்டாம் நாள் நிகழ்ச்சி

காசுக்கு விலைபோகும் தமிழ் மகனின் நிலை மாறவில்லை!

கருத்தரங்கில் கலந்து கொண்டோரில் ஒரு பகுதியினர். இடமிருந்து வலமாக கலாநிதி ஸ்ரீதரன், கலாநிதி சி. சிவசேகரம், வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்

நெதர்லாந்தில் இருந்து வெளியாகும்!' அ. ஆ. இ' என்னும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழு உறுப்பினரும் நெதர்லாந்து பல்கலைக்கழக விஞ்ஞான பீட ஆய்வாளருமான கலாநிதி சி. பத்ம மனோகரன் டச்சு மொழியும் நாமும் பற்றி உரையாற்றுகையில்;

"இன்றைக்கு 800 ஆண்டுகளிற்கு முன்னர் டச்சு மொழிக்கு ஒரு எழுத்து ரீதியான சரித்திரம் இல்லை ஆனால் இந்தக் குறுகிய எல்லைக்குள் டச்சு மொழி, விஞ்ஞானம், கலை, இசை போன்ற சகல துறைகளிலும் நவீன சாதனைகளை வெளிப்படுத்தும் அளவிற்கு வளர்ச்சி கண்டுள்ளது. ஆனால் கல்தோன்றி மண்தோன்றாக் காலத்து மூத்த மொழி என்று பெருமை பேசிக்கொள்ளும் தமிழ் மொழியில் நவீன விஷயங்களை வெளிப்படுத்துவதென்பது இன்னும் மிகக் கடினமாகவுள்ளது.

எனவே மொழியின் வளர்ச்சி என்பது சமூகத்தின் அறிவியல் வளர்ச்சியுடன் மிகவும் நெருங்கிய தொடர்புடையது" டச்சு மொழிக்கும் சிங்கள மொழிக்கும் இடையிலான உறவுகள் பற்றி சிங்களப் பேராசிரியர்கள் சிறந்த ஆய்வுகளை மேற்கொண்டுள்ளனர்.

ஆனால் டச்சு மொழிக்கும் தமிழுக்கும் உள்ள உறவுகள் பற்றி இது வரை காத்திரமான ஆய்வுகள் எதுவும் மேற்கொள்ளப்படாமையே வருந்துதற்குரியது. தமிழ் ஆய்வியலாளர்கள் இத்துறையில் ஆய்வுகளை மேற்கொள்ள முன் வருதல் வேண்டும் என்றும் குறிப்பிட்டார்.

முதல் நாள் மாலை நிகழ்ச்சிகள், நெதர்லாந்தைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர் சாள்ஸ் தலைமையில் கவியரங்குடன் ஆரம்பமானது. வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன்; கோசல்யா சொர்ணலிங்கம்; அருந்ததி வாகதேவன்; ரஜீன் குமார் ஆகியோர் தங்கள் கவிநயங்களால் சபையோரைக் கவர்ந்தனர்.

இதனைத் தொடர்ந்து வண்டன் வாழ் ஒவியக்கலைஞர் கே. கிருஷ்ணராஜாவின் தலைமையில் ஆரம்பமான ஒவியக் கண்காட்சியில் பிரான்ஸ் வாழ் புகலிட ஒவியர்கள் சாம்சன், கணேஷ்ராஜ், தேவதாஸ், லிண்டா ஆகியோரின் ஒவியங்கள் காட்சிக்கு வைக்கப்பட்டிருந்தன.

யில் 'மனிதனும் மாசுபடும் சூழலும்' என்னும் கருத்தரங்கில் தலைமைப் பேருரையாற்றிய இரசாயன வியல் அறிஞர் கலாநிதி ஸ்ரீதரன் "கற்றுச்சூழல் மாசடைவதனால் வளிமண்டல அமைப்பில் ஏற்படும் மாற்றங்களினால் ஓசோன் படலத்தின் செறிவு குறைந்து கொண்டே போகின்றது. இதன் காரணமாக புவியின் சராசரி வெப்ப நிலையானது இந்த நூற்றாண்டின் இறுதியில் ஒரு பாகை சென்ரி கிரேட்டினால் அதிகரிக்கும் வாய்ப்புகள் உள்ளது. இதன் விளைவாக வட தென் துருவங்களின் பனிப்படலங்கள் உருகி கடல் நீரின் கொள்ளளவு கூடி பூகோளத்தின் சமநிலையில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்படலாம்" என்று எச்சரித்தார்.

இதனையடுத்து ஈழத்தில் பிரதேச ரீதியான சரித்திர ஆய்வுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டிய தேவை இந்த யுத்த சூழலின் மத்தியிலும் பெரிதும் உணரப்பட்டிருக்கின்றது. ஏ.என்.எம். ஷாஜஹான் எழுதிய 'புத்தளம் வரலாறும் மரபுகளும்' என்ற நூல் இத்தேவையை உணர்ந்து மேற்கொள்ளப்பட்ட முன்னோடி முயற்சி என இந்நூலை அறிமுகம் செய்து வைத்துப் பேசிய கவிஞர் வ. ஐ. ச. ஜெயபாலன் குறிப்பிட்டார்.

எஸ். சபாலிங்கம் தலைமையில் ஆரம்பமான மாலை நிகழ்ச்சியில் 'கவிஞர்கள் பார்வையில் கவிதைகள்' என்ற நிகழ்ச்சியில் புகலிடத்தில் வெளியான தரம்மிக்க ஏழு கவிதைத்தொகுப்புகள் பற்றி ஏழு கவிஞர்கள் விமர்சித்த நிகழ்ச்சி சிறப்பாய் மைந்தது.

கௌரி (கனடா) இன் 'அகதி', ஆனந்த பிரசாத் (கனடா) தின் 'கயதரினங்கள்', அ. கந்தசாமி, மலையன்பன், ரதன் (கனடா) இன் 'காலத்தின் பதிவுகள்', ரஜீன் குமார் (பேர்லின்) இன் 'இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஈழத்துப் புறநானூறு, செல்வம் (கனடா) இன் 'கட்டிடக்காட்டுக்குள்', சிவசேகரம் (லண்டன்) இன் 'தேவி எழுந்தான்', அருந்ததி (பிரான்சு) இன் 'இரண்டாவது பிறப்பு' ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகள் பற்றி முறையே சார்ன்ஸ், கலாமோகன் நிருபா, உமா, அருந்ததி, கசீந்திரன், சிவசேகரம் ஆகியோர் கருத்துரை வழங்கினர்.

இந்த இரண்டு நாள் மகா நாட்டு நிகழ்ச்சிகளின் இறுதி அம்சமாக வட்டுக்கோட்டை நாட்டுக்கூத்து அபிவிருத்திக் குழுவினரின் 'அருக்கனன் தபக' என்னும் நாட்டுக் கூத்து நிகழ்ச்சி சிறப்பம்சமாக இடம்பெற்றது.

என். கமலகாந்தன்

சைவ சித்தாந்தமும் பின் அமைப்பியலும்

பொ. வேல்சாமி

அண்மைக்காலமாக “மேலும்” போன்ற சிறு பத்திரிக்கைகளில் திருநெல்வேலி “M.D.M.” அவர்கள் “சைவசித்தாந்தத்தில்” சகலமும் அடக்கம் என்பது போல எழுதி வருகின்றார். இது எனக்கு வியப்பையும், திகைப்பையும் ஏற்படுத்தியதோடு, எங்கோ என்றோ கேட்ட குரலாகவும் ஒலித்தது. “ஆம்” இந்தக் குரல் இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தமிழகத்தில் சாதி வெறி பிடித்த ஆதிக்கசாதி “அறிஞர்” களிடமிருந்து ஒலித்ததுதான்.

ஆம், இந்த நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும், சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியிலும் வெள்ளையன் கொண்டு வந்த அரசு நிர்வாக இயந்திரத்தில்-பார்ப்பனர்கள்-முன்னால் இடம் பிடித்து விட-அதுவரை கிராம, உள்நூர் நிர்வாகத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி வந்த, நில பிரபுத்துவ, வேளாள சாதிக்காரர்கள்-புதிய அரசு நிர்வாக முறைக்குள் தங்கள் ஆதிக்கம் அடங்கிவிட்டதை தாமதமாகத்தான் உணர்கின்றார்கள். தங்கள் ஆதிக்க மறுஉருவாக்கத்தை இனி அரசு இயந்திரத்தில் இடம் பிடிப்பதன் வாயிலாகத்தான் நிலைநிறுத்த முடியும் என்பதை உணர்ந்த அவர்கள் அதுவரையில் பார்ப்பனியத்தின் சாதிக்கொரு (மனு) நீதியையும்-நால்வருண பாகுபாட்டையும் தங்களுடையதாகவே கொண்டு தூக்கி அலைந்தவர்கள். சென்ற நூற்றாண்டின் இறுதியில் “சைவ சித்தாந்தம் சண்டமாருதம்” சோமசுந்தர நாயக்கர் தலைமையில் இயங்கிய பார்ப்பனரல்லாத உயர் சாதியினர் தாங்கள் சொல்வதுதான் உண்மையான அத்வைதம், தாங்கள்தான் பார்பனியத்தின் நேரடி வாரிசு என்பன போன்ற வாதங்களைத்தான் வைத்தார்கள்—(திருவாடு துறை ஆதீன வெளியீடான “அத்வைதம்” என்ற நூலில் இந்த விவரங்கள் உள்ளன.) வருணப் பாகுபாட்டில் “வேளாளர்-சத்திரியர்களே” என்று சாதிக்க “வருண சிந்தாமணி” போன்ற நூல்களை எழுதிக் குவித்தார்கள். இந்த அமைப்பு முறையே தமிழனுக்குக் கிடையாது. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் அதற்கான எவ்வித சான்றுகளும் இல்லை என்று சொன்ன குற்றத்திற்காக ஈழத்து தமிழ் அறிஞர், திரு. வி. க.வின் ஆசிரியர் திரு. கதிரைவேற் பிள்ளையை கொலை செய்யும் முயற்சி வரையில் இறங்கி இருக்கின்றனர். (இந்த விவரங்கள் கதிரைவேற்பிள்ளை உண்மை சரித்திரம், வருண சிந்தாமணி விவகார காண்டம் போன்ற நூல்களில் விரிவாக உள்ளன. இவை தஞ்சை சரஸ்வதி மகாலில் உள்ளன. என்னிடமும்

உள்ளன.) இந்த செய்தியை திரு. வி. க. தனது வாழ்க்கை வரலாற்றிலும் குறிப்பிடுகின்றார்.

அடுத்து, இந்த நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் இந்திய வரலாறு பற்றி இந்தியர்கள் எழுதிய நூற்களும், தமிழ்நாட்டில் சங்க இலக்கியங்கள், சிலப்பதிகாரம் போன்றவற்றின் மறுகண்டு பிடிப்பு (இந்த மறு கண்டுபிடிப்பு என்பது ஒரு பெரிய மோசடியான செய்தி—இது உண்மையில் தமிழ்நாட்டு படிப்பாளிகளின் கருத்தியலில் ஏற்பட்ட ஒரு பொய்மையான மாற்றத்தின் விளைவுகளே தவிர—மறு கண்டுபிடிப்பல்ல—இதுபற்றி விபரமாக ஒரு கட்டுரையே எழுதலாம்) ஆகியவை இந்திய சிந்தனை ஐரோப்பிய சிந்தனைக்கு சளைத்ததல்ல (இதே காலத்தில் தான் கௌடில்யரின் அர்த்த சாஸ்திரம் (1905) பதிப்பிக்கப்படுகின்றது) என்றும் இந்திய பார்ப்பனிய சிந்தனைக்கு தமிழ்ச் சிந்தனை சளைத்ததல்ல என்றும் வாதங்கள் கிளம்ப ஆரம்பிக்கின்றன. சில பத்தாண்டுகளுக்கு முன்னால் சனாதன தர்மம் எங்களுடையதே வருணப் பாகுபாடு எங்களுடையதே என்று ஆர்ப்பரித்த அதே கும்பல்தான் “எங்கள் உயிரும் எங்கள் தமிழும்” என்றும் தமிழில் இல்லாததே இல்லை என்றும் சொல்ல ஆரம்பிக்கின்றார்கள். (இதே கும்பலின் முதாதை சாமிநாத தேசிகர்தான் “அய்ந்தெழுத்தால் ஒரு பாடை என்று அறையவும் நானுவர் அறிவுடையோர்” என்று எழுதினார்.)

இவ்வளவில் நிறுத்திக்கொண்டு நெல்லை முத்துக்குமாரசாமி சொல்லும் “சைவ சித்தாந்தத்தில் சகலமும்” என்பதில் ஏதேனும் பொருள் இருக்கின்றதா எனப் பார்ப்போம். சைவ சித்தாந்தத்தின் “மூலம்” என்று வழக்கமாக சொல்லப்படுவது “பொய்கண்டு அகன்ற மெய்க்கண்டார்” இயற்றிய “சிவஞான போதம்” தான். அதனுடன் இணைத்து சொல்லப்படும் மீதி 13 நூல்களும் சிவஞான போதத்தின் விரிவுரைகளே. சிவஞான போதத்தில் உள்ளவையாக நாம் காண்பதன் சுருக்கம்.

1. உலகம், உயிர்கள் — ஆரன் செயலால் பிறப்பு, இருப்பு, இறப்பு ஆகிய முத்தொழிலை உடையது.
2. உயிர்களுக்கு கன்ம பலனை அரணே கொடுப்பவன்.

3. மலமறைப்பால் உயிர்களுக்கு அறிவில்லை.
4. உயிர்க்கு நல்லறிவு தவத்தினாலே வரும்.
5. உயிர்க்கு சற்குருவாய் வருவது அரணே.
6. பஞ்சாட்சர செபம் பண்ணினால் வாதனா மலம் போம்.
7. ஞானிக்கு வருகின்ற விடயங்களை அரணே அனுபவிப்பான்.
8. மும்மலங்களைக் களைக.
9. சிவஞானிகளுடனே கூடுக.
10. சிவஞானிகளையும், சிவலிங்கத்தையும் சிவனென்றே வழிபடுக.
11. வழிபடாமையை ஒழிக.

நான் இதில் சொல்லியிருப்பவை “சிவஞான போத சூர்ணிக் கொத்து” என்று பரம்பரையாக சிவஞானபோத சுருக்கமாக சொல்லப்பட்டு வருவதில் உள்ள பகுதிகள்தான். இதில் எவ் விடத்திலும் முத்துக்குமாரசாமி சொல்லும் விஞ்ஞான-மருத்துவ சிந்தனைகள் மருத்துக் கேளும் இல்லை. அது மட்டுமல்ல அவை எல்லாமே அறிவியல் சிந்தனைகளுக்கு முற்றிலும் விரோதமானவையும்கூட.

சிவஞானபோத கருத்துக்களை நடைமுறை தன்மையில் நோக்கினால் “சிவஞானிகள்தான் சிவன்” அதாவது மடாதிபதிகள் கடவுளின் அவதாரமே என்பதுதான். இவர்களும் பார்ப்பனரல்லாத மடாதிபதிகள். இது எப்படி நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது என்பதை விளங்கிக் கொள்ள நாம் சோழர்கால சமூக நிலைகளையும் சொத்து வடிவங்களையும் அதற்குச் சற்று முந்திய காலநிலைகளையும் சிறிது விளக்கமாகக் காண வேண்டும் அதற்கு இங்கே இடமில்லை. (இது பற்றிய விபரமான செய்திகளுக்கு அ. மார்க்கம்—நானும் எழுதிய “நலிவாரும் மெலிவாரும், சேக்கிழாரும்” என்ற கட்டுரை துணை புரியும்) நான் சைவசித்தாந்தம் என்று சொன்னது “சிவஞான போதம்” மட்டுமல்ல. திருமந்திரம், தேவாரம், திருவாசகம் முதல் பெரிய புராணம் வரையிலான எல்லா நூல்களையும் சேர்த்துத்தான் சொன்னேன் என்று முத்துக்குமாரசாமி சொல்லலாம். அப்படியே வைத்துக் கொண்டாலும் திருமந்திரம் என்பது சைவத்தின் சகல பிரிவுகளைப் பற்றிய செய்திகளையும், அறம் பற்றிய செய்திகளையும் அத்துடன் போகும், தாந்திரிகம் தொடர்பான சகலத்தை

யும் உள்ளடக்கிய ஒரு கதம்பக் கொத்துதான் அது. தவிரவும் திருமுலர் காஷ்மீரத்திலிருந்து வந்ததாகத்தான் பெரிய புராணம் கூறுகின்றது. அதனை தமிழ் மொழியின் தனித்வமான சிந்தனை என்று சொல்ல வழியில்லை. மொத்த இந்திய (பார்ப்பனிய) சிந்தனைக் கொத்துதான் அது. தேவாரம் போன்றவைகூட “ஆரியங் கண்டாய் தமிழும் கண்டாய்” என்று தான் பிராமணியத்துடன்தான் தன்னை அடையாளம் காட்டுகின்றது. பெரிய புராணமோ மனுநீதிதான் தன் ஆதாரமான நீதி நெறி என்றும் நால்வருண பரகூபாடே தன் தர்மம் என்றும் வெளிப்படையாகவே சொல்லிப் போகின்றது. அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்களில் எல்லாச் சாதியினரும் உண்டே என்றாலும் பாராட்டப்பட்டவர்கள்—பின்னால் நினைவில் நிறுத்தப்பட்டவர்கள் உயர் சாதியினரே ஒழிய தாழ்ந்த சாதிக்காரர் பெயரைக்கூட யாரும் வைத்துக் கொண்டதில்லை. நந்தன் என்ற பெயரை வைத்துக் கொண்ட திருநெல் வேலிப் பிள்ளைமார் யாருமுண்டோ?

ஆக சைவ சித்தாந்தம் என்பது சோழர் காலத்திலும்—அதற்கு பின்னரும் ஆதிக்க சக்திகளாக வளர்ந்து-தங்களை நிறுவனமயமாகவும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்டு இன்றுவரை அதனை அனுபவித்தும் வருகின்ற ஒரு சிறுகும்பலின் தனிப்பட்ட சொல்லாடல்களும், பிரதிகளும் தான். அதில் ஆதிக்க எதிர்ப்போ, அறிவியல் குறிப்போ மருத்துக்கும் கிடையாது என்பதுதான் உண்மை. இதில்போய் நவீன சிந்தனையை முத்துக்குமாரசாமி போன்றவர்கள் தேடுவது நமக்கு வேடிக்கையாகத்தான் இருக்கின்றது. தற்கால சிறுபத்திரிகைக்காரர்களும், நவீன சிந்தனையாளர்களும் இதுகளைப் போய் எங்கே பார்க்கப் போகிறார்கள், படிக்கப் போகின்றார்கள் என்ற நம்பிக்கையாலா? அல்லது திருவள்ளுவரும் திருத்தக்க தேவரும் சொல்வது போல

“நுண்ணிய நூற்பல கற்பினும் மற்றும் தன் உண்மை அறிவே மிகும்” — (குறள்-373)

“காதல் மிகுழிக் கற்றவும் கைகொடா ஆதல் கண்ணகத் அஞ்சனம் போலுமால்”

தெரிதா, பூக்கோ எல்லாம் படித்தாலும்—இனக் காதல் மிகுந்த வழி கற்ற கல்வி சிந்தனைக்கு வரமறுத்து இமைக்கு இட்ட மை கண்ணிற்கு உதவாதது போல—உதவ மறுத்தது ஸ்டட்டா எனக்குத் தெரியவில்லை. நீங்கள் சொல்லுங்கள்.

○ ○ ○

நவீன ஓவியம்: சில விளக்கங்கள்

ஜோசப் ஜேம்ஸ்

நவீன ஓவியம் நம்மிடையே இன்னும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படவில்லை. பெரும்பாலோர் நவீன ஓவியத்தைப் புதிராசையும் அணுக முடியாததாகவும் காண்கின்றனர். இங்த தாப்பட்டுள்ள விளக்கங்கள், அடிக்கடி நவீன ஓவியத்தைப் பற்றிக் கேட்கப்படும் கேள்விகளுக்கும், எழுப்பப்படும் ஸ்ரயங்களுக்கும் பதில் தர முயற்சிப்பவை. இந்தத் துறிப்புகள் மிகச் சிறிய துவக்கம் மட்டுமே. நவீன ஓவியத்தைப் பற்றிய வித்தியாச உணர்வை நீக்கவும், அதைத் தீவிரமான கலைச் சாதனமாகக் கருதவும் இவ்விளக்கங்கள் ஓரளவு பயன்படக்கூடும்.

திரு ஜோசப் ஜேம்ஸ் இந்திய முன்னணி ஓவிய விமர்சகர்களில் ஒருவர். இந்தியாவிலும் வெளிநாடுகளிலும் முக்கியமான ஓவியப் பத்திரிகைகளில் இவரது விமர்சனங்களும் கட்டுரைகளும் வெளியாகி இருக்கின்றன. தற்போது சென்னை சிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் யோசனாதாரப் பேராசிரியராகப் பணி ஆற்றுகிறார்.

எங்களுக்கு நவீன ஓவியம் புரிவதில்லை!

உங்களுக்கு மரபு ஓவியம் புரிகிறதா என்று ஒருகணம் சிந்தித்துப் பாருங்கள். ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே அதன் தத்துவமும் கோட்பாடும் தெரிந்திருக்கின்றன. நீங்கள் சொல்லக்கூடியதெல்லாம் மரபு ஓவியம் உங்களுக்குப் பரிச்சயமானது என்பதுதான்-நீங்கள் புரிந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதல்ல. நவீன ஓவியத்துடன் நமக்குப் பரிச்சயமில்லை. உண்மையில் அதுதான் பிரச்சனை. மரபு ஓவியத்துடன் எவ்வளவு பரிச்சயப்பட்டிருக்கிறீர்களோ அவ்வளவு பரிச்சயத்தை நவீன ஓவியத்துடன் ஏற்படுத்திக் கொண்டால் இப்பிரச்சனை மறைந்து போகும். அப்படியும் நீங்கள் அதைப் புரிந்து கொண்டவர்களாகி விடமாட்டீர்கள். அதை நாம் விமர்சகர்களுக்கும் தத்துவவாதிகளுக்கும் விட்டுவிடுவோமே.

இந்த நவீன ஓவியத்தைக் குழந்தைகள்கூட வரையலாம் போலிருக்கிறதே!

இது உண்மையில்லை. பிக் காலோ மாதிரி வரையக்கூடிய-அல்லது சகால் (Chagall) மாதிரி வண்ணம் இடக்கூடிய ஒரு குழந்தையைக் காட்டுங்கள் பார்ப்போம். ஆனாலும், குழந்தைகள் மாதிரி ஓவியம் வரைய முயலும் ஓவியர்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இது ஏனென்றால், குழந்தைகள் எப்படி அழகாகப் புன்னகைக்கின்றார்களோ, பேசுகிறார்களோ அம்மாதிரியே அழகாக வரைகின்றார்கள்; வர்ணமிடுகிறார்கள். போல் கிளீ (Paul Klee) போன்ற ஓவியர்கள் இதைச்

செய்கிறார்கள். ஆனால், இது முனைந்து செய்வது; முன்கூட்டியே யோசனையின் விளைவாகச் செய்வது. இப்படிச் செய்வது குழந்தைகளின் இயல்பல்ல. அவர்களால் அப்படி இருக்கவும் முடியாது. அங்கங்கே வண்ணத்திட்டுக்கள், இங்கே ஒரு கோடு அங்கே ஒரு கோடு என்றிருக்கும் ஓவியத்தை மனதில் கொண்டு, குழந்தைத்தன்மான ஓவியம் என்று சொல்வீர்களானால், இது குழந்தைகள் செய்யக்கூடியதுதான். ஆனால், ஆச்சரியம் என்னவென்றால் குழந்தைகள் இம்மாதிரி வரைய முனைவதில்லை-விரும்புவதில்லை. (அவர்கள் தங்கள் கற்பனைக்குகந்த படங்களைத் தான் வரைகிறார்கள்.) ஹொஃப்மன் (Hofmann), போல்லக் (Pollock) போன்ற ஓவியர்கள் இம்மாதிரிச் செய்ய விரும்புகிறார்கள். படங்களை வரையக்கூடிய ஓவியர்கள், ஏன் குழந்தைகள் செய்யக்கூடிய, ஆனால் செய்ய விரும்பாத ஒன்றைச் செய்ய விரும்புகிறார்கள்? இந்தப் புதிரை விடுவிக் முயலுங்கள். இது உங்களை நவீன ஓவியத்தினுள் இட்டுச் செல்லும்.

நவீன ஓவியத்தை விளக்க முடியுமா?

முடியாது. கர்நாடக இசையை விளக்க முடியுமா? முடியாது. அதே போல்தான் நவீன ஓவியமும். ஏன், எல்லாக் கலைகளும்தான். இவற்றை ரசிக்கக்கூடிய அளவிற்கு ஒருவருக்கு உதவலாம்; ஒருவரைப் பயிற்றுவிக்கலாம். ஆனால், இதற்கு முயற்சி யும் கட்டுப்பாடும் தேவை. அதற்குப் பிறகு நீங்களாகவேதான் இதில் ஈடுபட வேண்டும்.

ஒரு தத்ருபமான படத்தைப் பார்க்கையில் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது; புரிகிறது. ஆனால், நவீன ஓவியத்தைப் பார்க்கும் போது ஒன்றுமே தோன்றுவதில்லையே; புரிவதும் இல்லை.

ஒரு தத்ருபமான படம் நாம் படிக்கக்கூடியது. இது காது, இது இடது கை, இது ஒரு சினை, இது ஒரு பெண், இதுதான் அவர்கள் செய்வது என்பதுபோல நம்மால் இப்படிப் புரிந்து கொள்ள முடிவதற்குக் காரணம், ஒரு படம் நமக்குத் தெரிந்த அல்லது நாம் யூகிக்கக்கூடிய ஒரு படிமத்தை அல்லது ஒரு கதையைக் கொண்டிருப்பதும் அல்லது அதைச் சார்ந்திருப்பதும் ஆகும். நவீன ஓவியம் இப்படி இந்த முறையில் 'படிக்கக்' கூடியது அல்ல. ஏனென்றால், இம்மாதிரிப் படிங்காளையோ அல்லது கதைகளையோ அது ஒத்திருப்பதில்லை. அது சம்பந்தப்படுத்துவது, அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பது, நாம் எதைப் பார்க்கின்றோம், கற்பனை செய்கிறோம் என்பதல்ல; மாறாக நாம் பார்க்கக்கூடிய விதங்கள், கற்பனை செய்யக்கூடிய விதங்கள் ஆகியவற்றைத்தான். அடிப்

நவீன ஓவியம் படிக்கப்படக்கூடியதல்ல என்பதால், அத்தன்மையைப் போர்வையாகக் கொண்டு போவிகள் உருவாக வாய்ப்பு உண்டு. இதற்கெதிரான ஒரே பாதுகாப்பு நவீன ஓவியத்தைப் பற்றிய பாலாவான அறிவும், அக்கூறையும், தொடர்ந்து ஓவியங்களைப் பார்ப்பதன் மூலம் பயிற்சி அடைவதும்தான்.

படையில் இது நம்முள் இருக்கும் உள்ளார்ந்த, ஆழமான ஒழுங்குணர்ச்சியைக் கொண்டது. இதுதான் நம்மால் பார்க்க, கற்பனை செய்ய, உருக்கொடுக்கக் காரணமாக இருக்கின்றது. இந்த மாதிரிப் பார்க்கவும், உணரவும் நமக்கு ஊடுருவிப் பார்க்கக்கூடிய திறமை, முயற்சி தேவைப்படுகின்றன. ஒரு தத்ருபமான படம், இதற்கு மாறாக நமக்கு மிக நெருங்கியது; ஒரு கதை சொல்லும்-கேட்கும் விதத்தில் உடனடியான நேரிடைத் தன்மை கொண்டது.

நவீன ஓவியம் ஏன்?

ஏனென்றால், நம்மைப் பற்றியும், உலகைப் பற்றியும் சொல்ல இருக்கும் எல்லாவற்றையும் சொல்லக் கதை-முறை, விவரணை-முறை

போதாது என்பதைத் தெரிந்து கொண்டதால்.

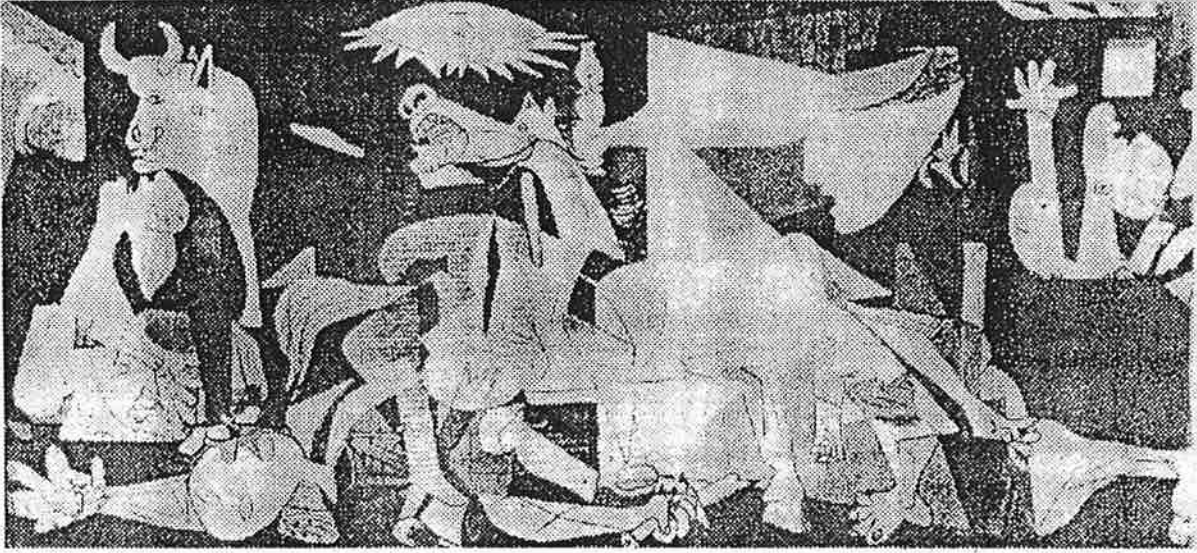
கதை- முறை, விவரணை- முறை ஏன் போதாது?

முன்பு எப்போதையும்விட, கடந்த நூறாண்டுகளில் அறிவு மிகவேகமாக, பரவலாக வளர்ந்துவிட்டது. பல்வேறு துறைகளில்- உளவியல், பெளதிக விஞ்ஞானங்கள் இயற்கையியல், சமூகவியல் முதலியவற்றில் உண்டான கருத்தாக்கங்கள், கோட்பாடுகள்- மனிதனைப் பற்றி, வாழ்க்கையைப் பற்றி, இயற்கையைப் பற்றி புதிதான தெளிவை உண்டாக்கியிருக்கின்றன. இவை நம் வாழ்க்கையை, சிந்தனைகளை

தத்ருப ஓவியத்துக்கும் நவீன ஓவியத்திற்குமுள்ள வேறுபாட்டை நினைவில் கொள்ளுங்கள். தத்ருப ஓவியம் விவரணை- முறையைச் சார்ந்திருக்கிறது. நவீன ஓவியம் நம்முடைய ஒழுங்குணர்ச்சியைச் சார்ந்திருக்கின்றது. நவீன ஓவியம் நம் கலாசாரத்துக்கு ஒவ்வாதது என்று சொல்வது, நம் கலாசாரத்திற்கு ஒழுங்குணர்ச்சியைப் பற்றி அக்கறை இல்லை என்பதாகும். இது தவறு. இந்திய மரபு ஓவியம் விவரணை முறையை, கதை சொல்லும் முறையை மிகக் குறிப்பிடத்தக்க வகையில் சிறப்பாகப் பயன்படுத்தியிருக்கிறது. ஆனால், இந்த விவரணை முறையைக் கையாண்ட கவிதையிலும், சிற்பங்களிலும் சிற

டுக்குடித் தன்மையை உடையதுதானே? சாதாரண மக்களுக்கு இதனால் என்ன இலாபம்?

இந்திய நவீன ஓவியம் இன்று படைக்கப்படுவதும், இரசிக்கப்படுவதும் சிறு குழுவினர் மத்தியில்தான் என்பது உண்மை. ஆனால், இந்த மாதிரியான கலை நம் கலாசாரத்துக்குப் புதிது. கலையிலும் சரி, விஞ்ஞானத்திலும் சரி எந்தப் புதுமாற்றமுமே வெகுஜன அளவில் துவங்குவதில்லை. கலாசாரத்தின் எந்தப்புதிய அம்சமும் ஒருசிலர் மத்தியிலேயே உருவாகிறது. அந்த அர்த்தத்தில் வேண்டுமானால் கலாசாரத்தில் உருவாகும்

ஸ்பானிய உள்நாட்டுப் போரின் உச்சக் கட்டத்தில், 26 ஏப்ரல், 1937 பிற்பகல் 4-40 மணிக்கு தளபதி ஃபிராங்கோவிற்கு உதவியாக வந்த நாஸி குண்டு வீச்சு விமானங்கள் வட ஸ்பெயினிலுள்ள பாஸ்க் இனத்தவரின் வரலாற்றுச் சிறப்புள்ள தலைநகரான குவர்க்கா(Guernica)வை அழித்தன. குடிகளைத் தாக்கிய இம் முதல் பயங்கரக்குண்டு வீச்சு ஆயிரக்கணக்கான மக்களைக் கொன்றது. உடனே பன்னாட்டு கண்டனக் குரல்கள் எதிரொலித்தன. இக்குற்றத்தை வன்மையாகக் கண்டிப்பதற்காகப் பிக்காஸோ கலையைப் பயன்படுத்தினார்.

தீவிரமாகப் பாதித்து, நம் அன்றாடச் சிந்தனையிலும் ஊடுருவி, கலந்து விட்டன. இவை கலையிலும் பொதுப்படையான அணுகுமுறையையும், பாத்திரப் படுத்துதலையும் தவிர்க்க வேண்டிய அவசியத்தை உண்டாக்கிவிட்டன. இதனாலேயே கதை முறை, விவரணை முறை சிக்கல் மிகுந்த இன்றைய வாழ்க்கையை எடுத்துச் சொல்லப் பொது மானதாக இல்லை.

நவீன ஓவியம் நம் கலாசாரத்தைச் சேர்ந்ததில்லை என்று நினைக்கிறேன். இந்த ஓவியர் குளெல்லாம் மேற்கத்திய கலாசாரத்தைச் சாயல் பிடிக்கத் தானே செய்கிறார்கள்?

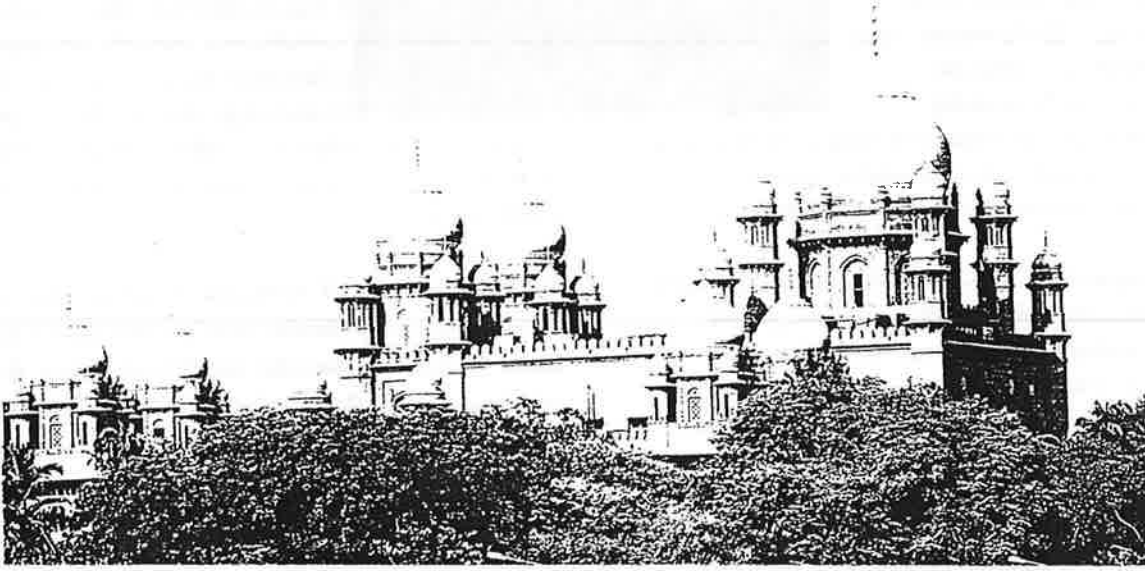
நோவியங்களிலும் (Miniatures)

மிகத் தேர்ந்த, பண்பட்ட ஒழுங்குணர்ச்சி இருந்திருக்கின்றது. இதை மிகத் தெளிவாகவே மரபுத் தொழிற்கலைகளில் காணலாம்; நகைகள், துணி டிசைன்கள், உலோகப் பண்டங்கள், தமிழ் நாட்டிலும், மற்ற மாநிலங்களிலும் பெண்கள் நினைவிலிருந்து வரையும் கோலங்கள் ஆகியவற்றில் இவற்றைப் பார்க்கையில், நம்முள் இருக்கும் ஒழுங்குணர்வை நாடும் நவீனத்துவம் நம் கலாசாரத்தைச் சார்ந்ததல்ல என்று சொல்லமுடியாது.

நவீன ஓவியம் ஒரு தீவிரமான கலைச்சாதனம் என்றால் அதை உருவாக்குவோரும் இரசிப்பவர்களும் மிகச் சொற்பம் தானே? அதாவது, இது மேட்

மாற்றம் மேட்டுக் குடியினரைச் சார்ந்தது என்று சொல்லலாம். இந்த மாற்றம் பரவ, கலாசாரத்தை மாற்ற, காலமும், புதிய உணர்வுக் கூறுகளுக்குத் தேவையான உந்துதலும் அவசியமாகின்றன. சாதாரண மனிதன் அன்றாட வாழ்க்கையில் பயன்படுத்தும் பொருட்களுக்கு ஒரு புதிய அம்சத்தைச் சேர்க்கும் போதுதான் கலை அவனைச் சென்றடைகிறது; அவனுடைய துணிமணிகள், வீடுகள், மேஜை நாற்காலிகள், பாத்திரங்கள். இந்தியாவில் நவீன ஓவியம் இவற்றையெல்லாம் பாதித்திருப்பதாகப் பொதுவாகச் சொல்ல முடியாது. இருந்தாலும் இன்றைய துணிகள், கட்டடக்கலை, உட்புற அலங்காரம், நகரப் புற விளம்பரச் சாதனங்கள் முதலியவற்றைக் கவனியுங்கள். உங்களால் ஏதாவது ஒரு

முஸ்லீம் மக்கள் — ஒரு நோக்கு

இலங்கையின் வடக்குத் தெற்கு இரு பகுதியிலும் அரசினாலும் புலிகளினாலும் காட்டுத் தாபர் நடத்தப்படுகின்றது. அரசின் வாழ்விற்காக பௌத்த சிங்கள இனவாதமும், புலிகளின் இருப்பிற்கான குறுகிய நோக்கம் கொண்ட பாசிச அரசியலும் தொடர்கின்றன. இந்நிலையில் தேசிய ரீதியில், அரசியல்ப் போராட்டங்களில், அரசியல் நிலைப்பாடுகளில், முஸ்லீம் மக்களின் தொடர்பு மிகவும் சிக்கலாகியுள்ளது. இக்கால கட்டத்தில் முஸ்லீம் மக்களின் அரசியல் நிலைமைகள் இலங்கை வாழ் அனைவருக்கும் தெளிவாக்கப்படல் அவசியமாகும்.

இலங்கை பிரித்தானியரிடமிருந்து சுதந்திரமடைந்த காலங்களிலிருந்தே தமிழ், முஸ்லீம், மலையகத் தமிழர் மேல் இன ஒடுக்குமுறை கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் வந்தகம், தொழில் முன்னுரிமைக்கான போட்டியாகவும் காலப் போக்கில் இலங்கைப் பெரும்பான்மையினத்தினரின் வாக்குச் சீட்டிற்காகவும் திட்டமிட்டு இனவாதம் தூய்மைப்பட்டது. இப் பிழைப்புலாதம் U.N.P., S.L.F.P., J.V.P. போன்ற கட்சிகளினால் சிங்கள மக்கள் மத்தியில் இனவாத உருவேற்றியது. இலங்கையின், வறுமை, பற்றாக்குறை, வேலையின்மை போன்றவற்றின் பிரதான காரணங்கள் காலனித்துவ, நவகாலனித்துவம் போன்றவற்றின் சுமைகள் ஆகும். இலங்கைத் தேசியவாதத்தைப் பயன்படுத்தி இவற்றுக்கு எதிராகப் போராட வேண்டிய சிங்கள அரசியல் கட்சிகள் அதற்குப் பதிலாக தமிழ், முஸ்லீம், மலையக மக்களை இப்பற்றாக் குறைகளுக்கு காரண கர்த்தாக்களாக்கின. இதன் மூலம் வாக்குச் சீட்டைப் பெறுவதற்காக பௌத்த

சிங்கள இனவாதத்தை சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தூவின்.

இதன் பிரதிபலிப்பாக தமிழ் மக்களின் மேல் அழுத்தப்பட்ட இனவாதத்திற்கு எதிராகப் போராட வேண்டிய தமிழ் தலைமைகள், சரியான போராட்ட முறைகளைக் கையாளாமல் ஏற்பட்ட அரசியல் தோல்விகளுக்கான காரணத்தை அப்பாவி முஸ்லீம் மக்களின் மேல் சுமத்தின. சிங்கள இனவாதக் கட்சிகள் இனவாதத்தை திட்டமிட்ட முறையில் தமிழ் மக்கள் மீது செலுத்தியது போன்றே முஸ்லீம் மக்கள் மீதும் செலுத்தியது. 78ம் ஆண்டுவுரையும் சிங்களப் பிரதேசங்களிலுள்ள முஸ்லீம் மக்கள் தேர்தலில் வெற்றியை நிர்ணயிக்கும் சமூகப் பிரிவாக இருந்தனர். அதாவது ஒவ்வொரு தேர்தல் தொகுதியிலும் ஏறத்தாள அரைவாசி சிங்கள மக்கள் ஆதரவு U.N.P.க்கும் மிகுதி அரைவாசி S.L.F.P.க்கும் ஆதரவாக இருந்தார்கள்.

இலங்கையில் மூன்றாவது சிறு பகுதியாக முஸ்லீம் மக்கள் தேர்தல் வெற்றியை நிர்ணயிக்கும் காரணத்தால் சிங்கள இனவாதக் கட்சிகளால் விலை பேசப்பட்டனர். இலங்கையின் அரசியலை கையாளத்தக்க முஸ்லீம் பணக்காரர்களின் கையில் இம் முஸ்லீம் மக்களின் தலைமை இருந்ததே இதற்குக் காரணமாகும். 78ல் சிறு தொகுதி மூலம் தேர்தலில் தெரிவு செய்யும் முறை கைவிடப்பட்டு விகிதாசாரத் தெரிவு முறை நாடாளுமன்றத்தில் அமுல்படுத்தப்பட்டது. இது முஸ்லீம்களின் முக்கியத்துவமான தேர்தல் வெற்றியை நிர்ணயிக்கும் தன்மையை இழக்க வைத்தது.

இலங்கையின், வறுமை, பற்றாக்குறை, வேலையின்மை போன்றவற்றின் பிரதான காரணங்கள் காலனித்துவ, நவகாலனித்துவம் போன்றவற்றின் சுமைகள் ஆகும்.

இப்புதிய நிலைமைகள் இரத்தினக் கல் வியாபாரம் போன்ற வர்த்தகங்களை முஸ்லீம் பணக்காரர்களிடமிருந்து சிங்களவர் கைகளுக்கு இனவாதக் கட்சிகளால் மாற்ற உதவியது. தொடர்ந்து முஸ்லீம் ஏழை மக்களின் வாழ்விலும் இனரீதியாகவும், சமூக பொருளாதார ரீதியாகவும் பாதிப்புகள் ஏற்பட்டன. இது முஸ்லீம் மக்களின் அரசியலில் கொழும்புசார் தலைமைகளை விடுத்து செறிந்து வாழும் பிரதேசங்களிலுள்ள முஸ்லீம்களிடமும், நடுத்தர, விவசாய முஸ்லீம்களிடமும் அரசியல் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது.

தொடர்ந்து பாராளுமன்ற, உயர் பதவிகளிலிருந்தும் கூட முஸ்லீம்கள் தூக்கி எறியப்பட்டனர். இக்காலங்களிற்கு முன்னரே முஸ்லீம் எதிர்ப்புணர்வு, வன்முறையாக இனவாத அரசுகளினால் ஏவிவிடப்பட்டன. 70களில் நடைபெற்ற முஸ்லீம் விரோத நடவடிக்கையில் இனவாத அரசே பின்னணியில் நின்றது. 76ம் ஆண்டு புத்தளம் பள்ளிவாசலும் அதன் அண்டைக் கிராமங்களும் தாக்கப்பட்டும் எரிக்கப்பட்டும் பல முஸ்லீம்கள் கொல்லப்பட்டதற்கும் S.L.F.P. அரசு பின்னிற்றது. 82ல் காசி நகரிலும் அரசு பயங்கரவாதம் முஸ்லீம் மக்களின் மேல் ஏவப்பட்டது. இதற்கு U.N.P. அரசு பின்னிற்றது.

இந்நூற்றாண்டின் ஆரம்பக் காலங்களில் கொழும்பில் உருவாகிய யாழ்ப்பாண பணக்காரர் கூட்டம் அங்கே வர்த்தகம், தொழில் முன்னுரிமை போன்றவற்றிற்கு போட்டி போட வேண்டி ஏற்பட்டது. இதற்காக முஸ்லீம்களையும், இந்தியத் தமிழர்களையும் காட்டிக் கொடுத்தேனும் தனது அபிலாசைகளை நிறைவேற்றியது. உதாரணமாக சேர். பொன். இராமநாதன் போன்றோர் முஸ்லீம்களிற்கு எதிரான உரைகளை நிகழ்த்தியிருந்தனர். இங்கு 48ல் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி, தமது சொந்த நலன்களுக்காக மலையகத் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட போது அவர்களுக்கு துரோகமிழைத்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது. 1915ம் ஆண்டு கலவரம் சிங்கள தமிழ்க் கலவரமாக இல்லாமல் சிங்கள முஸ்லீம் கலவரமாக நடந்ததும் இப்பின்னணிகளே.

தமிழரசுக் கட்சியின் தோற்றத்தின் பின்னர் கிழக்கு மாகாண முஸ்லீம்களுடன் மேலோட்டமான ஒற்றுமைக்கான முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டும் சரிவர வெற்றி பெறவில்லை. இதனால் நூற்றுக் கணக்காக சதுரமைல் பரப்புள்ள நிலங்கள் முஸ்லீம்களிடமிருந்து பறிக்கப்பட்டதற்கு எதிரான போராட்டம் பலமடையவில்லை. தமிழரசுக் கட்சிகளின் முன் பாராளுமன்றம் சென்ற பல முஸ்லீம்கள் பின்னர் இனவாத சிங்களக் கட்சிகளுடன் இணைந்து கொண்டனர். இக்காலங்களில் முஸ்லீம்கள் மீது மட்டும்தான் அரசியலில் நம்பத்தகாதவர்களாக அபிப்பிராயம் மக்கள் மத்தியில் வளர்க்கப்பட்டது. அதே சமயம் அறுபதுகளிலிருந்து முஸ்லீம் மக்களின் பலர் தமிழ் தேசியப் போராட்டங்களிலும், சத்தியாகிரகம் போன்றவற்றில் பங்கு கொண்டு சிறை சென்ற வரலாறுகள் பல உண்டு. ஆனால் தமிழ் பிரதிநிதிகள் தங்களுடன் சேர்ந்து போராடிய முஸ்லீம் இளைஞர்களையோ, அல்லது

சேர். பொன். இராமநாதன் போன்றோர் முஸ்லீம்களிற்கு எதிரான உரைகளை நிகழ்த்தியிருந்தனர். இங்கு 48ல் தமிழ்க் காங்கிரஸ் கட்சி, தமது சொந்த நலன்களுக்காக மலையகத் தமிழர்களின் வாக்குரிமை பறிக்கப்பட்ட போது அவர்களுக்கு துரோகமிழைத்ததும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மக்களையோ முதன்மையைப்படுத்தாமல் கொழும்புப் பணக்கார முஸ்லீம்களின் தலைமைத்துவத்தின் அரசியல் சூதாட்டங்களையே கருத்திற் கொண்டு பெரிதுபடுத்தினார்கள். இவற்றின் விளைவாக "முஸ்லீம்களை அரசியலில் நம்பமுடியாது" என தமிழர்களிடையேயும் "தமிழர்களை அரசியலில் நம்பமுடியாது" என முஸ்லீம்களிடமும்

கருத்துப் பரவியது. தமிழர் கூட்டணியின் வழியில் பின்னர் தோன்றிய இயக்கங்களும் இக்கருத்தோட்ததை மாற்ற பெரிய முயற்சிகள் எடுக்கவில்லை.

கிழக்கு மாகாணத்தில் 33 சதவீதமும், அம்பாறை மாவட்டத்திலும் மன்னார், யாழ்ப்பாணம் போன்ற மாவட்டங்களில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு கணிசமான தொகையில் வாழ்கின்றனர். ஆனால் இலங்கை வாழ் முஸ்லீம்களில் பெரும்பான்மையினர் சிங்களப் பிரதேசங்களிலே சிதறி வாழ்கின்றனர். இப்படியிருந்த போதிலும் இயக்கங்கள் கிழக்கு மாகாணத்தை தமிழர்களது மாகாணம் என்ற நிலைப்பாட்டையே கொண்டிருந்தனர். இது யாழ்ப்பாண நோக்கில் எடுத்த மிகவும் பிழையான மனோபாவமாகும். தொடர்ந்து புலிகள் இதனையே மிகவும் வக்கிரமாக வலியுறுத்துகின்றனர். புலிகளின் சிரஷ்ட பிரதிநிதியான யோகி கூட்டத்தில் பேசுகையில் "முஸ்லீம்கள் தமிழர்களின் நலன் சார்ந்தே வாழவேண்டும் என்று வலியுறுத்தியுள்ளார். இன்று மட்டுமல்ல பழைய தமிழர் பிரதிநிதிகள் அரசுடன் நடத்தி பேச்சுவார்த்தைகளில் கூட முஸ்லீம் மக்களின் அபிலாசைகளைகளுக்கு உரிய முக்கியத்துவம் வழங்கப்படவில்லை. இப்படியாக இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றிலே இனங்களிற்கிடையே காட்டிக் கொடுப்பும், குறுகிய லாபங்களிற்காக சோரம் போவதும் இனங்களிடையே பரஸ்பரம் நம்பிக்கையின்மையையே வளர்த்துள்ளது.

தமிழ் பேசும் மக்களின் விடுதலைக்காகப் புறப்பட்ட பிரதான இயக்கங்கள் எல்லாம் முஸ்லீம் மக்களை ஒரே இனத்தவர்களாகவே அல்லது சகோதர மக்களாகவோ நடத்தவில்லை. இது இவர்களின் கடந்தகால, அண்மைக் கால நடவடிக்கைகளின் மூலம் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கடந்த 3 வருடங்களில் முஸ்லீம் மக்கள் மீதான புலிகளின் அடக்குமுறை பாசிச வடிவம் எடுத்தது. புலிகளின் பாசிசம் நூற்றுக்கணக்கான அப்பாவி முஸ்லீம்களை இரத்தப் பரி எடுத்தது. இதன் விளைவாலும், இனவாத அரசினால் தூண்டப்பட்டும் முஸ்லீம்கள் சிலரும், முஸ்லீம் ஊர்காவல் படையினரும் பல அப்பாவித் தமிழர்களை கொன்று குவித்தனர். இவற்றால் குறிப்பாக கிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழ் முஸ்லீம் மக்களிடையே குரோத உணர்வு உக்கிர நிலையை அடைந்தது. பழைய தமிழ் தலைமைகள் கூட இன ஒடுக்குமுறையை தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினையாகவே பேசினார்கள். ஆனால் இன்று குறிப்பாக புலிகளால், இன பிரச்சினையானது தமிழர்களின் பிரச்சினையாக பார்க்கப்படுகின்றது. அன்று தொட்டு பிரச்சினைகளை

பேசும்போதும், போராளும் போதும் தமிழ் பேசும் மக்களின் பொதுப் பிரச்சினையாகப் பேசப்பட்டும் போராடப்பட்டும் வந்துள்ளது. இப்போராட்டங்களில் முஸ்லீம்களும் இணைந்தே போராடியுள்ளனர். ஆனால் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வினைத் தேடும் போது மாத்திரம் தீர்வானது தமிழர்களுக்கு மாத்திரம் என்று பார்க்கப்படுகிறது.

இன்று ஏற்பட்டுள்ள தமிழ் முஸ்லீம் குரோதத்திற்கு புலிகளின் பங்கு என்பது பிரதான பாத்திரம் வகிக்கின்றது. இலங்கை அரசும் இக்குரோத உணர்வைப் பாலிக்கின்றது. இந்திய இலங்கை அரசுகளின் ஒப்பந்தம் கூட உருப்படியான ஓர் தீர்வினை முஸ்லீம்களுக்கென முன்வைக்கவில்லை. இக்குறைபாட்டினை சில முஸ்லீம்கள் தவிர இலங்கையின் அரசியலின் எப்பகுதியாலும் எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கப்படவில்லை. இந்திய அரசின் உதவியுடன் வட கிழக்கு மாகாண சபை உருவான போது முஸ்லீம்களால் தெரிவு செய்யப்படாத, முஸ்லீம் மக்களின் அபிலாசைகளைப் பிரதிபலிக்காத ஓர் முஸ்லீம் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இதுவும் ஓர் முஸ்லீம்களின் உரிமைக்கான உத்தரவாதம் உடைக்கப்பட்ட நிகழ்வாகும். மேலும் இது முஸ்லீம்களில் அபிலாசைகளை பூர்த்தி செய்ய முனைந்ததாகப் போலியாகக் காட்ட முனைந்த செயலாகும். இது தவிர மாகாண சபையில் உறுப்பினராக மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட அலியது உருமாணை மாகாண சபையில் அங்கம் வகித்த E.N.D.L.F. இனர் கூட்டுக் கொன்றனர். E.N.D.L.F., E.P.R.L.F. போன்ற குழுக்களும் முஸ்லீம் மக்கள் பற்றிய சரியான நிலைப்பாட்டைக் கொண்டிருக்கவில்லை. இவர்களைவிட மோசமான நிலைப்பாட்டையே இன்று புலிகள் கொண்டுள்ளனர். மேலும் அண்மைக்கால புலிகளின் முஸ்லீம்கள் மீதான வெறித்தனமான நடவடிக்கைகள் — முஸ்லீம் மக்களின் மனதில் மென்மேலும் அச்சத்தையே விளைவித்துள்ளது.

29 — 04 — 92 அன்று 54 முஸ்லீம்கள் ஆயுதபாணியான தமிழ் குழுவினால் கொல்லப்பட்டனர். 21 முஸ்லீம்கள் காயமடைந்தனர். பெண்கள், குழந்தைகள் உட்பட. அதனைத் தொடர்ந்து 22 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டும் 21 தமிழர்கள் காயமடைந்தனர். அழிஞ்சிப் பொத்தனை என்னும் கிராமத்தில், இரு தரப்பில் உடமைகள் வீடுகள் குறையாடப்பட்டன. சாந்த மருது சந்தையில் (2 — 09 — 92) 31 முஸ்லீம்கள் கொல்லப்பட்டனர். 63 பேர் காயமடைந்தனர். அதுவும் ஆயுதக் குழுவொன்றினால். சித்தாண்டியில் முஸ்லீம் ரயில் பயணிகள் 7 பேர் கொல்லப்பட்டனர். 7 பேர் காயமடைந்தனர். மட்டக்களப்பு கிராம கிராமத்தில் மினி பஸ் பயணிகள் 19 பேர் கொலை செய்யப்பட்டனர். 8 பேர் காயமடைந்தனர். இதுவும் ஆயுதக் குழுவாலே நடத்தப்பட்டது. — 7 தமிழர் வாழைச்சேனையில் கொல்லப்பட்டனர். பின்னர் 6 முஸ்லீம்கள் கொல்லப்பட்டனர். இப்படுகொலைகள் இருபக்கங்களிலும் நடந்தேறியனாலும் இவற்றின் காரண கர்த்தாக்கள் புலிகள் என்றே கருதப்படுகிறது. இன்று தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் வாழும் முஸ்லீம்களின் பாதுகாப்பு உத்தரவாதம் என்பது சிங்களப் பிரதேசங்களில் வாழும் முஸ்லீம்களின்

பாதுகாப்பு உத்தரவாதத்தை விட பாதகமான நிலையிலே உள்ளது. ஆயுதப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த எல்லா இயக்கங்களிலும் முஸ்லீம்கள் இணைந்து போராடிபுள்ளனர். இருந்த போதிலும் இன்று முஸ்லீம் மக்களுக்கே எதிராக அவ் ஆயுதங்கள் திரும்பியுள்ளன: அதுவும் அரசியல் துரோகிகளாக. தமிழ் மக்கள் மத்தியில் உருவெற்றப்பட்டு நடத்தப்படுகின்றது. முஸ்லீம்களை அரசியல் துரோகிகள் என்பது வெறும் புனைவப்பட்ட மாயை என்பதை தமிழ் மக்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.

ஏனெனில் 87ம் ஆண்டு வரைக்கும் இயக்கங்கள் பல தனிநபர்களை துரோகிகளாக மின்கம்பங்களில் ஏற்றியிருந்தனர். இத்துரோகிகள் என்று கருதப்பட்டவர்களில் முஸ்லீம்கள் எண்ணிக்கையளவில் இல்லை என்றே கூறலாம். இன்றைய நிலையில் முஸ்லீம் மக்கள் தேசிய இனமாக அடையாளம் பெற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்களா? அல்லது தனித்துவமான இனக்குழுவா? என்ற கேள்விகள் எழுந்துள்ளன. எது எப்படியிருந்த போதிலும் முஸ்லீம்கள் தனித்துவமான சமூகக் கூட்டம் என்பதை எல்லோருமே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டிய விடயம். எனவே அவர்களின் அரசியல் ரீதியான தீர்வினை அவர்களே தீர்மானிக்கும் உரிமை உண்டு. முஸ்லீம் மக்களின் இந்த உரிமைகளை தமிழ், சிங்கள மக்கள் ஏற்றுக் கொண்டே ஆகவேண்டும். அத்துடன் முஸ்லீம்கள் பாரம்பரியமாக வாழ்ந்த நிலங்களில் அவர்கள் தொடர்ச்சியாக வாழ்வதற்குரிய சகல நிபந்தனைகளையும் உருவாக்குவது அவசியமாகும். இது ஜனநாயக உணர்வுள்ள ஒவ்வொரு தமிழினின் கடமையாகும். இதற்கு தடையாக இருக்கும் பாசிச, அதிகார சக்திகளுக்கு எதிராக போரா வேண்டியது இன்று எம்முன் உள்ள கடமையாகும். எப்படி சிங்களப் பேரினவாதத்திலிருந்து அரசியல் விடுதலை தமிழ் மக்களுக்கு தேவையோ அதேபோல் முஸ்லீம்கள் தமிழ்ப் பேரினவாதத்தால் அடக்கப்படாதிருக்க அல்லது எதிர் காலத்தில் மேலும் வளர்ச்சி அடையாதிருக்க நாம் விழிப்புடன் செயற்பட வேண்டும். தேசிய ரீதியான அரசியல் தீர்வில் தமிழ் பகுதிகளால் வாய்ப்புறுத்தப்படும் வடகிழக்கு இணைப்பு என்பது நிபந்தனையற்ற இணைப்பாக முன்வைப்பதானால் அது முஸ்லீம்களின் அரசியல் அபிலாசைகளை பூர்த்தி செய்யாது.

ஒரு வருடத்தில் கனடாவில் 120 பெண்கள் தங்களது ஆண் துணைவர்களால் கொல்லப்பட்டுள்ளனர். கனடிய பத்திரிகை புள்ளி விபரங்களின்படி.

நஞ்சி

இந்தியன் டூடே
எரிமலை
வீரகேசரி
புதிய கலாச்சாரம்
தாயகம்
நிடுப்பிரிகை
தேடல்
தேனி
சரிநகர்
இரவல் தூண்டில்

தொடர்புகளுக்கு

CHANCHIVE
DANMARKS GATE - 10
7500 HOLSTEBRO